

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi *Sayı 164 *Aralık 2011 *Fiyatı: 2 TL *ISSN: 1302-7506

Ne Aydın'ımızı Ne Şerzan'ımızı unutmadık!

**KATİL DEVLET
BİR KÜRT GENCİNİ
DAHA KATLETTİ!**

**MURAT
ELİBOL
ÖLÜMSÜZDÜR!**

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Hemen hemen bütün muhalif çevreleri ama en çok da Kürt ulusunun muhalif gücünü hedef tahtasına oturtan operasyonların ardı arkası kesilmemektedir. Sözde demokratik, özgürlükçü anayasanın yapım çalışmaları süredursun, '90'larda **faili meçhuller ülkesi** olan Türkiye bugün **operasyonlar ülkesi** olarak anılır olmuştur. Milletvekillerinin, belediye başkanlarının, sendika yöneticilerinin, yüzlerce öğrencinin ve son olarak da avukatların tutuklandığı saldırıların "ileri demokrasi" sürecine denk gelmesi elbette tesadüf değildir. Egemenlerin devreye soktuğu "yeniden yapılandırma" projesinin en iyi şekilde işletilebilmesi, emperyalistlerin içlerine girdikleri krizden en iyi şekilde çıkabilmesi ile bu saldırı dalgası arasındaki bağ ortadadır.

Wan depremi gibi doğal olmayan bir felaket bile şoven kampanyaya malzeme yapılmıştır ve

bu tablo birkaç sivil faşist unsurla ilgili değildir. Depremzedelere bayrak ve sopa gönderenlerle, depremzedelerin üzerine polisi salan vali aynı zihniyetin ürünüdür.

Her gün yeni bir tutuklama haberini aldığımız, şovenizmin hat safhaya çıkarıldığı şu günlerde dergimizin yeni sayı çıkmış bulunuyor. Dergimizin bu sayısında güncel gelişmeleri göz önünde bulundurarak ilgiyle okuyacağınızı düşündüğümüz bir dosya konusu hazırladık. Demokratik mücadele kanallarımızın tıklandığı, demokratik siyaset yapma hakkımızın ortadan kaldırılmaya çalışıldığı bir süreçte demokratik siyaset yapma hakkımızı ve bu hakkımıza yönelik TC'nin geliştirdiği saldırıları dosya konusu olarak ele aldık.

Dosya yazılarımız dışında hepimizi derinden sarsan Wan depremi ve sonrasında yaşanan gelişmelere de dergimizde yer vermiş bulunuyoruz. Özellikle genç kadınların ilgiyle okuyacağını düşündüğümüz YDG olarak bu yıl dördüncüsünü gerçekleştirdiğimiz kadın buluşmamızda yapılan ana sunumu sizlerle paylaşıyoruz.

Bir dahaki sayıda görüşmek üzere.

İÇİNDEKİLER	İsyan 2-3	Kadın Buluşması 26-29
	Wan depremi 4-7	Kolektifin Sesi 30-33
	Özgür Okul 10-11	Gençliğe Notlar 34
	Forum 13-14	Dosya 35-49
	Genç kadın 18-19	Mizah 58-60
	Denge Ciwanê 22-23	Bellek 62-64

Yaygın süreli

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa Mah. İmam
Murat Sk. No: 8/1 Aksaray/Fatih/İstanbul Tel:
(0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven
San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

www.yenidemokratgenclik.com
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahogroups.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı No: 3
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel:
(0428) 212 27 50
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No:
185 Heykel Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz
Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya
Tel: 0049 203 4060 958

Zulme karşı diz çökme değil,

ayağa kalkma vaktidir!

Her cepheden seferberlik halinde ilerleyen saldırılar silsilesi eliyle dağdaki ya da şehirdeki “bir avuç şaki”ye diz çöktürme girişimi bütün hızıyla devam etmektedir. Hükümetin, cumhurbaşkanının ve sözde muhalefetin ağzından bolca dillendirilen intikam yeminleri egemenlerce somutlaştırılmaya çalışılmaktadır. Bizzat devlet eliyle yürütülen görüşmeler devlet tarafından kesilmiş ve sadece üslupta kalan yumuşaklıktan da vazgeçilmiştir.

Faşizm belli ki önüne çıkan yeni virajı daha hızlı almak istemektedir. TC'nin bu virajı bu derece hızla almaya çalışmasının sebepleri üzerine de düşünmemiz gerekmektedir. Bu sebeplerden en önemlisi olarak karşımıza Ortadoğu'da yaşanan gelişmeler çıkmaktadır. Batılı emperyalist güçlerle İran arasında yaşanan çıkar çatışması ve Irak'ta belli yönleriyle süren ABD işgali devam etmektedir. Bu tabloya bir de Suriye'deki halk ayaklanması eklenmiştir ve bu ayaklanma ABD tarafından kontrol altına alınmak istenmektedir. Tüm bu kritik ülkelere komşu olan Türkiye ve tüm bu kritik ülkelerle ilişkisi olan Ulusal Hareket, Ortadoğu açısından en önemli unsurlardır. Ortadoğu'da ortam kızıştıkça Türkiye'nin iç dinamikleri açısından da ortam kızışmaktadır. TC istediklerini alamaması karşısında daha fazla tahammülsüzleşmekte ve sabırsızlanmaktadır. Bu da intikamcı politikanın en önemli kaynağı olmaktadır.

Devletin ayyuka çıkan intikam hırslarının tek nedeni olarak PKK'nin silahlı eylemleri gösterilmiştir. Nitekim devletin intikam hareketinin önemli bir ayağı

gerillaya dönük fiziki ve psikolojik saldırılar olmuştur ve **36 isyan çiçeği** insanlık dışı bir girişimle, **kimyasal bombalarla** katledilmiştir

Devletin Ulusal Hareket'in silahlı gücünü, Hareket'in taleplerini karşılamaksızın yok etmeye çalıştığı artık bilinmektedir. Açılım süreci de devletin tekerrür eden silahlı operasyonlarının gerillayı yok edemeyeceğinin anlaşılmasıyla birlikte ileri sürülmüş bir taktik hamledir ve açılım taktiğinin en önde gelen hedeflerinden birisi silahlı mücadeleye yönelik halk desteğini zayıflatmak çabası olmuştur. Bu mahut gerçek, silahlı mücadele hattının önemini ve zaruretini yeniden ve yeniden ortaya sermektedir. Ancak faşizmin hassas noktalarına dokunan tek şeyin bu eylemler olmadığını da dile getirmek mücadele hattının çerçevesini ve önemini ona göre belirlemek gerekmektedir.

Faşizmin son kertede yine en önde gelen hedefi silahlı gücü yok etmektir ancak hamlelerin yönü çok daha geniştir. **TC'nin hassas noktalarına dokunan, yani demokrasiye hizmet etmek suretiyle faşizmin çözümlenmesine hizmet eden her türlü faaliyet, örgüt ya**

da birey devletin hedefi haline gelmiştir. Bu bağlamda Ulusal Hareket'in sadece silahlı eylemlerinden dolayı değil, demokratik özerkliği fiilen hayata geçirme girişimine karşı da intikam yeminleri edilmiştir. Bu yeminlerle bağlantılı genişletilen KCK operasyonlarının da hedeflerinden en önde geleni Ulusal Hareket tarafından yaratılmak iste-

nen ve demokrasiye hizmet eden fiili durum olmuştur. KCK operasyonlarının “paralel devlet” kurma hedefine yönelik gerçekleştirildiği söylemi irdelendiğinde devletin söz konusu hedefi daha net bir biçimde zuhur etmektedir. Bu çerçeveden bakıldığında TC’nin **Ragıp Zarakolu** ve **Büşra Ersanlı** gibi aydınlara kadar operasyonu genişletmesi neredeyse bütün BDP parti meclislerini hedeflemesi şaşırtıcı değildir.

KCK operasyonlarının son dalgasında Öcalan’ın avukatlarının tutuklanmış olması ise saldırıların başka bir boyutuna işaret etmektedir. Söz konusu tutuklamaların savunma hakkının gaspı vs. anlamına gelmesi bir yana bu tutuklamalar devlet cephesinden Ulusal Hareket’i köşeye sıkıştırmanın önemli bir aracı olarak görülmektedir. Tutuklanan avukatların Öcalan’ın avukatları olması, dahası Öcalan’la görüşen avukatlar olması devletin ne yapmak istediğini göstermektedir. **TC’nin kendisinin denetiminde, hatta bizzat devlet tarafından “diyalog” sürecinde rol oynayan avukatlar şimdi “illegal örgüt kuryesi, üyesi ve hatta yöneticisi” muamelesi görmektedir.** Sözde iki taraflı olan diyalog süreci devletin yeterince işine yaramamış olacak ki, TC bizzat devlet tarafından muhatap alınan, görüşülen PKK ve önderi Öcalan’ı muhatap olmaktan çıkartmaya çalışmaktadır. Belli ki devlet sadece kendisinin Öcalan’la ve PKK ile olan irtibatını kesmekle yetinmek istememektedir. Öcalan’ın iradesinin İmralı’nın dışına çıkmasının her şekilde önü kesilmek istenmektedir.

Bir taşla çok kuş vurmaya çalışan TC, Ersanlı ve Zarakolu’nun tutuklanmasını da hesaba katarsak “**dokunan yanar, o zaman dokunmayın**” mesajı vermektedir. Avukatları ve aydınları da kapsayan söz konusu tutuklamalar ulusal sorunla, Kürt ulusunun destekçisi olarak, bir biçimde münasebeti bulunan herkese bir tehdit niteliğinin

Biz geri adım attıkça devletin üstümüze daha fazla gelmesi kaçınılmaz olduğu gibi, biz güçlendikçe ve direniş çizgisinde ısrar ettikçe Türk hakim sınıflarının geri adım atması da kaçınılmazdır.

dedir.

Tam da açılım balonunun patladığı sürece denk gelen ve hepimizin yüreğini derinden sarsan deprem felaketi bile faşizm tarafından bu tehdidin bir parçası olarak ele alınmıştır. Deprem Türkiye’nin neresinde yaşanırsa yaşansın; orada; kaçak yapıların, kurtarma faaliyetlerinin yetersizliğinin, çadır, soba vs. araçların yokluğunun insanların hayatını hiç edeceği ortadadır. Ancak depremin Kürt ulusunun yoğun bir biçimde yaşadığı **Wan’da** olması durumu belli yönleriyle değiştirmiştir. **Wan** depreminin ardından **Wan** halkına resmen **fiili bir zulüm** gerçekleştirilmiştir ve bu zulüm depremin üstünden geçen onca zamana rağmen devam etmektedir. Abdullah Gül’ün Çukurca eyleminden sonra ettiği intikam yeminini **Wan** halkına yönelik ayrımcılıkta da görmek mümkündür. **Wan’a** giden onca yardımın nereye gittiği, kimlere nasıl verildiği, insanların hala neden çadır bulamadığı “şaibe-lidir”. Bu malzeme yetersizliklerinin üstüne **Wan** halkı bir de valiliğin biber gazı ile karşılaşmış, medya tarafından da şoven propagandanın malzemesi haline getirilmiştir. **Bir kez daha gördüğümüz gibi faşizmi “doğal” felaket bile durduramamaktadır.**

Gerek “KCK operasyonlarının” gerek **Wan** depremi sonrası yaşananların gösterdiği gibi Kürt ulusal sorunu, egemenlerin hassas noktalarında birinciliği başka hiçbir meseleye kaptırmamaktadır. Ancak yukarıda da belirttiğimiz gibi saldırılar gerçekten muhalif olan herkese karşı yönelmektedir. **Sendika yöneticileri, HES eylemcileri, avukatlar, aydınlar, öğrenciler... Muhalif cephede duran hiç kimse bu saldırı dalgasının dışında görülmemektedir.**

Tam da bu nokta da egemenlerin amaçlarına uyumlu bir pozisyonda geri adım atmak, diz çökmek yerine daha ileri atılmamız, güçlenmemiz gerekmektedir. Biz geri adım attıkça devletin üstümüze daha fazla gelmesi kaçınılmaz olduğu gibi, biz güçlendikçe ve direniş çizgisinde ısrar ettikçe Türk hakim sınıflarının geri adım atması da kaçınılmazdır. **En nihayetinde iki olasılık vardır; ya ezenler geri adım atacaktır ya da ezilenler.**

WAN'DA DEPREM
WAN'DA DEPREM
WAN'DA DEPREM

Enkaz altında kalan, sadece Wanlılar mıdır?

Deprem sonrası, “İyi oldu, şimdi gününüzü gördünüz, ilahi adalet, polise askere taş atmak neymiş görün” gibi söylemler Çukurca eyleminin ardından duyulan nefretin bir dışavurumu olarak devletin, savaşın faturasını Kürtlere kesen, halkları düşmanlaştırmayı hedefleyen anlayışın ürünüdür.

23 Ekim günü **Wan**'da meydana gelen deprem, ardından bıraktığı yıkım ve devletin duyarsızlığı dahası AKP'nin Kürtlere yönelik politikaları kapsamında faşist uygulamalar ile Wan halkı için tam bir felaket olmuştur. Yapılmak istenen yardımların, arama kurtarma çalışmalarının devlet eli ile geri çevrilmesi, yandaş medyanın deprem sonrasında ortaya çıkan ırkçı söylemleri ile hükümetin sorumluluğuna rağmen Kürt Ulusal Hareketini suçlar nitelikteki haber ve yorumları, depremin ardından Kürt halkı üzerinden yapılan kirlî siyasetin de bir örneği olmuştur. Deprem sonrası, “**İyi oldu, şimdi gününüzü gördünüz, ilahi adalet, polise askere taş atmak neymiş görün**” gibi söylemler Çukurca eyleminin ardından duyulan nefretin bir dışavurumu olarak devletin, savaşın faturasını Kürtlere kesen, halkları düşmanlaştırmayı hedefleyen anlayışın ürünüdür. Artmaya devam eden bu ırkçılık, başta Kürtler olmak üzere kendisinden olmayan herkesi sadece siyasal olarak değil, fiziki olarak da tehdit eden bir durumdur. Başbakan R.T. Erdoğan bir taraftan bu sözleri lanetleyenlerden öte yandan, “*Polise, askere taş*

atmak için organize olanlar böylesi günlerde ortada görünmüyorlar” sözleriyle Müge Anlı'dan farklı düşünmediğini göstermiştir. Öte yandan halkın yarısının depremden dolayı dışarıda kalması yetmezmiş gibi devletin siyasi soykırım politikaları, yandaş medya ile saldırması Wan halkını isyan ettirmiştir. Devletin bu uygulamalarına tepki gösteren Wan halkına polisler tarafından gaz bombası, cop, tazyikli suyla saldırılmış, haklı Wan halkı susturulmaya çalışılmıştır.

Faşist söylemlere karşı oluşan tepkiden sonra şoven damarlı kalemşorlar medyada yerini dayanışmaya ayırmaya mecbur bırakılmıştır. Devletin bu aciz uygulamaları 9 Kasım depreminde de devam edecekti.

Wan halkı daha ilk depremin yaralarını sarmaya çalışmaktayken 9 Kasım günü devletin “oturulabilir” izni verdiği hasarlı binaların çökmesi sonucu **devlet bir kez daha enkaz altında kalmıştır**. Faşist devletin Wan'daki gözü kulağı olan Valiye tepki gösteren Wan halkı, ertesi gün valilik önündeki protesto eylemine kendine devlet denen güçler tarafından tazyikli su ve gaz bombalarıyla saldırısına uğramış, polis şiddetinin depremde bile susmadığına şahit olmuştur. Bayram Otel önünde bulunan halk olay yerine gelen başbakan yardımcısı Beşir Atalay'a tepkilerini dile getirmek, deprem sonrası müdahale ve arama kurtarma çalışmalarında yaşanan sorunları protesto etmek istemiştir. Wan halkının içinde bulunduğu ruh halini bile önemsemeyen Bakan Atalay'ın alandan ayrılmasının hemen ardından polis o bildik tavrını sergilemekten geri durmamıştır. Zulümde sınır tanımayan devlet güçleri attıkları gaz bombası nedeniyle arama kurtarma ekiplerinin çalışmalarına ara vermek zorunda kalmasına neden olmuştur. Bu bile başlı başına bir faşizanlıktır, bir insanlık suçudur. Tepkilerini dile getiren devletzedeler peşinen

provokatör olarak ilan edilmiş, yaşanan zorbalığa “terör örgütü yandaşlığı” kılıfı uydurulmaya çalışılmıştı.

Depremden kaçarken kara kışın pençesine düşen Wan ve Erciş’in “afet bölgesi” olmasını isteyen depremzedelere yanıt Erciş’te birinci ağızdan geldi.

Başbakan açıkladı: *“Buranın afet bölgesi ilan edilmesi ne demek biliyor musunuz? Bundan sonra burada ne imar yapabilirsiniz, ne iskan yapabilirsiniz, ne de mevcut bulunan evinize bir çivi çakabilirsiniz, demektir. Bunu biliyor musunuz? Ağzı olan konuşuyor.”*

Ağzı olanın konuşmadığı zamanlarda kulağı olan dinliyordu. Bundan kısa zaman öncesine kadar devletin bir kulağı vardı ve Rizelileri dinlemişti. Birkaç ay öncesinde Rize’de bir sel felaketi olmuştu. Her ne kadar Wan’daki gibi fay hatlarından kaynaklanmasa bile orada da bir felaket yaşanmıştı ama Rize afet bölgesi ilan edilmişti. Neden mi? Rizeli bir Başbakan, Rizeli bir Şehircilik Bakanı ve Rizeli bir Vali Rize’de hemşericilik oyunları ile Rize afet bölgesi ilan edildi. Wan halkını korumak “arzusuyla” buraların afet bölgesi ilan edilmesine karşı çıkıyorlar şimdi.

Öte yandan depremzedelere karşı ceberutluğun ilk örneği de değildi Wan halkına olanlar. Bingöl’de 2003 Depremi sonrası, daha da vahim olaylar yaşanmıştı: 2 Mayıs 2003 sabah saatlerinde çadır alamadıkları için yürüyüş yapmak isteyen kalabalığa polis ve özel timler tarafından ateş açılmıştı. Çıkan olayda polis minibüsü kalabalığın üzerine sürülmüştü. İşte bu olaylar geceyi açıkta ve soğukta geçiren Bingöl halkını çileden çıkarmıştı. Olaylar çığırından çıkmış ve Bingöl halkı ile adeta bir meydan savaşı yaşanmıştı. ‘Deprem öldürmedi, polis öldürecek’

diye bağırın öfkeli Bingöl halkı polis araçlarını yerden söktükleri kaldırım taşlarını atarak devletin faşist yüzünü tahribe uğratmıştı. Kızılay Genel Başkanı Ertan Gönen ise medyaya yaptığı açıklamada Bingöl’e yeteri kadar çadır gönderildiğini söyleyerek ‘ancak biz çadırların dağıtımında görevli değiliz. Biz valiliğe teslim ediyoruz nasıl dağıtıldığını ya da dağıtılıp dağıtılmadığını bilemiyorum’ demesi devlet kurumlarının arasındaki diyalogu ve biz sorumlu değiliz, kim sorumludur onu da bilmiyoruz aldatmacalarına bir örnek daha teşkil ediyordu.

Ancak bu tür örnekler Kürt halkının yoğunluklu yaşadığı bölgelerle de sınırlı kalmıyor. İzmit’te 13 Nisan 2010’da Saddam Hüseyin’in gönderdiği yardım paralarıyla yapılan Arızlı Konutları’nda depremzedeler bir kez daha mağdur edilmişti. Deprem konutlarını bürokratlara tahsis eden devlet, depremzedeleri sokağa atmış, Arızlı sakinlerinin protesto gösterilerine saldırmıştı defalarca.

Van depreminde devletin takındığı bu faşizan tutum, 2005’de New Orleans ’da yaşanan sel felaketinde Bush yönetiminin umursamazlığını çağrıştırabilir. Orada ölen ve mahsur kalanların çoğu yoksul ve siyahî halktı. Burada da depremzedelerin çoğu, BDP’ye oy vermiş Kürt halkıdır.

Devletin uygulamış olduğu politikaları özene bezene sunan medya Kürt halkını imha ve inkârında sona gelmiştir. “Doğal felaketin” bu denli bir birleştirici rol oynaması, Türkiye halkı açısından bir sınav olmuştur. Devletin halkını yok sayarak nefret tohumlarını serpiştirmeye çalıştığı medya iflas etmiştir. O zaman bize düşen de, devletin uyguladığı politikaların teşhiridir.

Amed YDG

Van depreminde devletin takındığı bu faşizan tutum, 2005’de New Orleans ’da yaşanan sel felaketinde Bush yönetiminin umursamazlığını çağrıştırabilir. Orada ölen ve mahsur kalanların çoğu yoksul ve siyahî halktı. Burada da depremzedelerin çoğu, BDP’ye oy vermiş Kürt halkıdır.

WAN'DA DEPREM
WAN'DA DEPREM
WAN'DA DEPREM

Devlet Zulümde Sınır Tanımıyor

Yıllardır Kürdistan üzerinde oynanan oyunlar ve gerici söylemler, 23 Ekim Pazar günü **Wan** depreminde iğrenç yüzünü bir kez daha göstermiştir.

Devletin ilgisizliği deprem öncesinde de kendini gösteriyor; binaların denetiminin yapılmaması, doğru düzgün mühendislik hizmetlerinin olmaması, deprem bölgesinde kullanılmaması gereken malzemelerin kullanılması, sağlam olmayan binaların yapımına izin verilmesi, ilgisizliğin, devlet “demokrasi”sinin göstergesidir. Yardım talepleri karşılanmayan Wan halkı Türk Kızılayının önceden el koyduğu ve valiliğin gerçekte ihtiyacı olan depremzede halka ulaştırmadığı/ulaştırmak istemediği yardım malzemeleri, TC polisi tarafından biber gazı ve tazyikli suyla devlet, faşist yüzünü pervasızca gösterdi.

Yapılanlara ne Wanlı depremzede halkımız ne de Kürdistan'daki diğer halkımız yabancı değil. Wan halkı değil, Erdoğan hükümeti ve devletidir taşların altında kalan. Bu noktada valilik ise yüzlerce insanı ölüme sürükleyen devletin yolsuzluğunu, inkâr politikalarını saklamak için elinden geleni yaptı. Valilik, belediyenin İnşaat Mühendisleri Odası'nın desteğiyle 70 mühendisin hasar tespit çalışmalarına destek verme talebini reddetti.

Deprem sonrası Kürdistan'ın ve Türkiye'nin dört bir yandan halkımız Wan halkına destek ve yardımlarını seferber etti. Fakat devlet toplanan yardımlara valilik eliyle el koyarak depremzede Wan halkını yok saymıştır. Bu yardımlar keyfi bir şekilde toplanıp yardımlara Kızılay amblemi yapıştırıldı. Halk mağdur bir şekilde bir yandan barınma ve ısınma ihtiyacını gideremezken bir yandan enkaz altında kalan yakınlarını kurtarma derdine düştü. Depremzedeler yardımların, çadırların dağıtılmaması ve arama kurtarma çalışmalarının yavaş işlemesinden dolayı daha fazla dayanamayıp valiliği protesto etti, ancak depremzedelere yardım verileceğine biber gazıyla karşılık verildi.

Birçok köy de adeta kendi kaderine bırakılmış, yardımlar geç ulaştırılmıştır. TMMOB ikinci gün gittiği köylerle ilgili şu bilgileri veriyor: “Depremden ciddi anlamda etkilenen 11 köyde incelemelerde bulunduk. Köydeki binaların hemen hepsinin briket, taş ve kerpiç duvarlardan yapıldığı tespit edilmiştir. Bu köylerde evlerin ve hayvan barınaklarının yüzde 90'ı yıkılmıştı. Ekonomik sıkıntılarından dolayı zor şartlarda yaşayan köylülerin derme çatma barınakları onların yaşamları-

na mal olmuştur. Depremin ikinci gününde köylerde yaptığımız incelemelerde o güne kadar kimsenin köye gitmediğini tespit ettik. Buralarda köylülerin sıkıntılarını dinledik. Köylüler şikâyet ettikleri konunun başında **ilgisizlik** olduğunu ifade ettiler. Burada yaşayan insanlar ne yapacaklarını, nerede barınacaklarını bilmez durumda. O ana kadar buralara herhangi bir yardımın gitmemiş olması da ayrı bir sorun.

Hükümetlerin bugüne kadar bölgeye olan ilgisizliğinden kaynaklanan bu denetimsizliğin yanına şimdi de deprem mağdurları insanlara olan ilgisizliğin eklendiğini gördük.” Burjuva-feodal medya tarafından iktidar ve yandaşlarının şoven-milliyetçi yönlerinin hiçbir şekilde üstünde durulmamış, yardımların ulaştığı konusundan bahsedilmiş ancak bu yardımların valilik tarafından el koyulup dağıtılmadığına değinilmemiştir. Bu devletin medya tekeli elinde bulundurduğunu ve bu medya tekeli halkı bölmede, yozlaştırmada, yabancılaştırmada kullandığını, halkın beynini pasifleştirdiğini anlayabilmeli ve buna müdahale edecek olan yine biz devrimciler olmalıyız.

Halk ilk depremin şokunu atlattı ki 9 Kasım günü yaşanan ikinci deprem 40 kişinin ölümüne sebep oldu. Sebep olmasının nedeni şudur ki valiliğin “oteller için hiçbir endişe yok, evler sağlam” diyerek, insanları ölüme itti. Erdoğan'ın, Wan'ı afet bölgesi ilan edilmesine ilişkin gelen önerilere karşı gerici sözleri, iktidarının ve yandaşlarının Wan halkına ayırmacı bir şekilde davrandığını göstermektedir.

İktidarın ve yandaşlarının önce “Wan belediyesi BDP'li” demesi ve arkasından da “Çünkü Wan afet bölgesi olursa, belediyeye para gider. Wan Belediye'si BDP'li ve bunlarda bu parayı alır, PKK'ye gönderir” ve bunlarla da yetinmeyip “Oyunuzu kime verdiyseniz gidin ondan yardım isteyin” şeklinde bir tabir kullanması nasıl anti-demokratik bir ülkede yaşadığımızı yansıtıyor.

Erciş Belediyesi'nin AKP'li dönemlerinde “sağlam” denilen binaların çökmesi yolsuzluğun sadece bir parçasıdır. Unutulması ki bu yolsuzluklara, ayrımcılığa halkın cevabı şu olacaktır: Belediye AKP'nin olsaydı, paralara ne olacaktı? Halkın faşistlere tepkisi bu şekilde olacaktır ve olmaktadır. Kürt halkının siyasi-sosyal-kültürel yapısını hiçe sayarak onları imha-inkâr politikasının içinde çürütmeye çalışan bu düzen, günü geldiğinde zulüm saltanatının hesabını verecektir.

Amed YDG

WAKI'DA DEPREM
WAKI'DA DEPREM
WAN'DA DEPREM

Toprak olmak ne garip şey...

Günlerdir sallanıyoruz... İlk sarsıntıdan sonra elimiz ayağımıza dolaşsa da hala nefes almanın rahatlığıyla bir oh çekemedik değil. Kayıplarımızın acısı içimizi de yaksa...

Ben bir sürü kişiyi yitirmiştim. Çok üzgündüm elbette... İki gün önce beni yoldan çevirip elime yeni yaptığı sıcacık ekmeği tutuşturan komşu teyzeyi kaybettim mesela. Bir de en yakın arkadaşımı; önceki gün yola serdiğimiz oyuncaklarımızla hayatın tadını çıkarıyorduk, sonra bir de aynı yolu paylaştığım bir sürüsünü kaybettim... Her şeye rağmen kalanlar olarak hayatta kalmak için bir şeyler yapmaya başlamalıydık.

Hava iyice soğuyordu. Babam **çadır** için başvursa da ne fayda... Tam anlamadım ama anneler konuşuyor **sopalar** geliyormuş **bayraklar** geliyormuş. Belli etmesem de korkuyorum, anlıyorum da. Ha anlamadığım bir şey var tabi ki de: bu öfkeyi anlamıyorum mesela...

Hava iyice soğudu kar yağdı buz tuttu. Babam çadır bulamadı. "Oy vermeyenlere çadır vermiyoruz" diyorlarmış herkese. Herkes "gelen bunca yardım nereye gidiyor" diye konuşuyor. Babam çadır bulamayınca naylon alıp çadırınımsı bir şey yaptı. Yapmasa da çok bir şey fark etmeyecekti galiba. Çünkü o **dondurucu soğuğa** engel olamıyordu bu naylondan ev. Yanı başımızdaydı yine dondurucu soğuk bizimle yatıyor, bizimle kalkıyor, uyurken sarıp sarmalıyordu keskin keskin...

Her nefeste içimizdeki soğuk dışarı çıkıyordu. Nefesimi takip eden o beyaz dumandan kurtulmak istiyordum artık. Sazımız, sözümüz, halayımız, ha bir de o anlımızı ısıtan **dağ ateşi** olmasa... Dayanamazdık bu kış kıyamet kar-borana... Çadırlarda inleyen **bebek ağlamaları**... Ben abisiydim onların, ağlamalarını istiyordum... Onlar bazen bırakıyordu ağlamayı. Ama yine de kulaklarımızdaydı o kısılmış sesleri. Ağlamalarını düşünmeyi bırakmıştık birçoğumuz. Neden ağlıyorlardı? O kadar çok sebep arasından bu sefer hangisini seçmişlerdi? Daha 3-5 aylık süt çocukları... Üşümüş mü, acıkmış mı, anasını mı yitirmiş, ateşler içinde yanıyor mu, yoksa o minicik gözleri yetmiş mi halkının çilesini görmeye... Bembeyaz olmuş her yer... Beyaz bir sessizlik çökmüş... Herkes susmuş. Ama ne çareye ne dermana bu suskunluk... Biraz yorgunluk, biraz korku, biraz öfke biraz da çaresizlik, içten içe yine de serhıldan...

Ölümlü kucaklamış bu topraklar her zaman. Ama bu kadarı da reva mı denmez mi? Bile isteye Bayram Otel'e ve bir sürü hasarlı eve yerleştirmişler herkesi. Doğal afet ne yapalım diyormuş "devlet". Afeti anladım ama peki ya bunun doğalı nerede...

Hep beraber ortada duran fiziksel olmasa da psikolojik olarak ısındığımız sobada bir çay kaynıyor. Bardağa doldurur doldurmaz dondurucu soğuğa dayanamayıp soğuyuveriyor zavallı çay. **Hayatın kıyasına oturup da hep beraber hayattan bahsediyoruz...** Hepimizin ağzında gelen yardımlar... Faşizmin bir tutam da olsa acıması olabileceği aklımıza gelmiyor değil. Ama düşününce **mama yerine sopa, ilaç yerine Türk bayrağı** gönderenleri... Bu zulmü hak ettiğimizi, televizyonlarda insanlığını çok öncelerde bir yerde unutmuşlarca haykırıldığını düşününce... Faşizm elbette faşizmdir diyoruz. Bek, yaşlı, hasta ne fark eder ki zulüm-işkence için...

Benim bir özrüm vardı zaten bu hayatta... Adı **epilepsi** dilim bile dönmüyor adına. Ama bazen çok yakıyor canımı. Soğuk ve düzensiz yemek yemek tetikliyorum; annemden duydum ağlayarak anlatırken birilerine... Boşa ağlamıyormuş... Hasta oldum az bir zaman sonra. Kendime kızdım ama. Ne yapayım ki soğuğa dayanamadı bedenim... Bir sürü hastane gezdik ama yok... Beni sarıp sarmalayan o keskin soğuk vardı ya hani; içimin en derinlerinde baş köşeye kurulmuş da ben fark etmemişim...

Bizim oralarda çok dinlenir Ahmet Kaya. Çocuktan ezber biliriz şarkılarını. Onun bir şarkısı vardı; **ölmek ne garip şey, toprak olmak ne garip şey** diye... Gerçekten de öyleymiş... Daha yapacaklarımı da o buza kesmiş naylon çadıra terk edip gittim oralardan...

Her şey "doğal" olan afetler sebep olmuştu... **Benim ölüm hediyem olarak babamlara afili bir çadır vermişler...** "Sağ olsunlar" ki kardeşlerim benim gibi "**doğal**" **ölümler** yaşamayacak... Bütün bu doğallıkların altını faşizm nasıl bahanelerle dolduruyor bilmiyorum. **Ama ben 7 yaşındaki Deniz Olgun ölümüm doğal ya da tesadüf değildir. Bile isteye katledildim... Ölümüne en önden bilet kesip de izleyen faşizmden elbet hesap soracağız...**

İstanbul'dan bir YDG'li

Suriye üzerinden emperyalist savaş yoğunlaşıyor

Suriye üzerinde emperyalist dalaşın yoğunlaştığı bir sürecin içinden geçiyoruz. Suriye'ye askeri müdahale edilmesinin gerekliliği tartışmalarından tutalım da tampon bölge tartışmalarına kadar bir dizi konu gündemdeki ağırlığını koruyor.

Moda kavram olarak **insani müdahale** öne çıkıyor. Öyle ki, bu kavramla emperyalistler arasındaki dalaş gizlenilmeye çalışılıyor. Bilhassa "burnumuzun dibindeki" ülke hakkındaki dalaşlarda Türkiye'nin pozisyonunun önemli olması da bu kavram üzerine tartışmalara dikkat etmemizi gerekli kılıyor. Ülkemiz egemenleri ve akıl hocalarının bütün gayreti gerek Libya'daki gerekse de Suriye'deki olayları emperyalistlerin arasındaki güç dalaşlarının yansıması olarak görmek üzerine kurulu. Çünkü olası bir askeri müdahaleye kitlelerin desteğini yaratabildikleri kamuoyuyla gerçekleştirebileceklerdir. Bunun içinde Suriye'deki "insani kaygı" bir an da Libya'dakine benzer bir şekilde öne çıkıyor.

Ülkemiz egemenlerinin akıl hocalarından Cengiz Çandar Radikal gazetesindeki köşesinde şöyle yazıyor: "*Bu kafa yapısında 'insan unsuru', tarihin en önemli aktörünün 'insan' olduğu yer almıyor. Can veren, kanını akıtan Suriye halkını görmüyor, saygı göstermiyorlar. Sekiz aydır sokaklarda göğsünü zulme karşı geren Suriye halkına bakacaklarına, gözlerini, Washington'ın göremeyecekleri gizli odalarına çeviriyorlar. Bunu yaparken, bir zalim diktatörlük rejimini kutsamış olduklarını da hesaba katmıyorlar*". Suriye halkındaki insan unsurunu gören Çandar ne hikmetse ABD'nin zulmü altında inleyen halkları görmüyor. Aynı şekilde Suriye'deki zalim diktatörlüğü gören Çandar, emperyalist sistemin zalimliklerini görmediği gibi "tarihin akışı" diye selamlayabiliyor.

Elbette Suriye'de zalim bir diktatörlük iş başında, elbette Suriye halkı bu diktatörlükten çok çekti, ancak genel anlamda dünya halkları emperyalistlerden ve aralarındaki dalaşlardan çok daha fazla zulüm gördü. Bu kesimlerin çabalarına inat, yaşanan gelişmeler tam da emperyalistler arasındaki egemenlik kavgalarının birer yansımasıdır. Bunu Fransız **Le Figaro** gazetesi bölgenin İran'ın etkinliğinde olduğunu belirten şu sözleriyle de kanıtlamış oluyor: "*Irak'taki son ABD askerlerinin çekilmesinden faydalanan İran İslam Cumhuriyeti, Afganistan'ın batı-*

sından Akdeniz'e kadar uzanan nüfusunu pekiştirdi. Şam ve Şii Hizbullah denetimindeki Lübnan da bu alan içinde. Bölgedeki büyük güçlerin Esad rejiminin tecrit edilmesinde fikir birliği içinde bulunmasının nedeni de bu." Öyleyse sürece dair emperyalistlerin yaklaşımlarına bakalım.

Dünyanın en büyük emperyalist devletlerinden birisi olan **ABD**, ilginç bir şekilde ön planda kendisini göstermiyor. Elbette bunun mantıklı nedenleri var. ABD, Ortadoğu'da hiçbir zaman seilmeyen bir ülke olmakla birlikte son süreçte zayıf bir dönem yaşıyor. Bölgeye yönelik başlattığı işgallerde açık bir başarısızlık göze batıyor. Irak'ın işgali sonrasında Irak'ın daha fazla Rusya-İran hattında yer alması (Irak Arap Birliği'nin yaptırım kararlarına uymayacağını açıkladı), son dönemde basına yansıyan Afganistan'da savaşın kaybedildiği yönlü bilgiler ABD açısından işlerin uzun zamandır yolunda gitmediğini gösteriyor. Bu anlamda bölgeye direkt bir müdahaleden ziyade Türkiye gibi ABD adına iş yapacak ülkelerin sorumluluk "almalarına" daha fazla önem veriyor.

Emperyalist aktörlerden bir diğeri olan **Almanya**, Dışişleri Bakanı Guido Westerwelle'nin "*AB ile Arap Birliği'nin -Almanya'nın girişimi üzerine- görüş alışverişinde bulunması, Suriye'deki baskıların sona erdirilmesi için alınacak önlemleri görüşmeleri, tüm bunlar çok önemli gelişmeler. Bunlar ayrıca uluslararası topluluğun Suriye'deki demokratik güçlere uygulanan büyük vahşet ve baskılara karşı duyarsız kalmak istemediğinin, gözlerini*

bu gelişmelere kapatmak istemediğini göstergesidir” diyerek, Arap Birliği’yle uyumlu bir tavır içerisinde olduklarını belirtti.

Bir başka emperyalist ülke de Fransa. Fransa egemenlerinin sesi olan **Le Monde** “*her türlü uluslararası baskı önemli. Ancak kamuoyunun gözlerinden irak bir şekilde yaşanan bir çatışmada doğrudan bir müdahale olmadan Arap Birliği’nin kararının bir şeyler değiştirebileceğine inanmak hayalcilik olur*” diyerek Fransa’nın bölgeye silahlı bir müdahalede bulunması gerektiğinin altını çiziyor ama onlar açısından temel mesele zamanlama. Zira Suriye Libya’ya göre hem arkasındaki hem de kendi gerçekliği açısından çok daha güçlü. Nitekim Fransa Suriye’ye **insani koridor** açılması fikrini önermiş, ancak Almanya meseleye sıcak bakmadığı için şimdilik öneri rafa kaldırılmış durumdadır.

Öteki kampın en büyük askeri ülkesi olan **Rusya** ise süreç üzerindeki temel önerisi muhalefetin Esad’la görüşmesini önermek üzerine kurulu. Doğallığında da Suriye’ye yönelik her türlü müdahaleye şiddetle karşı çıkıyor. Rusya’nın ve Suriye’nin temel tezi muhalefetin en başından beri silahlı olduğu ve terörizmle mücadele ettikleridir.

ABD ve diğer kampa dâhil emperyalistlerin Suriye’de bir iç savaştan yana tavır aldıkları açığa çıkıyor. Çünkü Rusya tarafının da belirttiği gibi muhalefet, yapılabilecek bir seçimlerde hükümeti alacak kadar bir desteğe sahip değil. Suriye’de hala rejim, muhalefete göre daha büyük bir desteğe sahip. Şam’daki ve diğer büyük şehirlerdeki Esad gösterilerinin kitleselliği de bunu kanıtlar niteliktedir. Tam da bu süreçte Rusya Bastion füze rampalarından iki adet sattığını açıkladı. Toplamda rampaların 72 füze taşıma kapasitesi var ve füze rampalarının temel özelliği her hangi bir deniz saldırısına karşı savunma amaçlı olmaları.

Rusya ayrıca bu süreçte “Admiral Kuznetsov” uçak gemisinin de içinde bulunduğu savaş gemilerini Suriye’nin Tartus kentindeki Rus deniz üssünde konuşlandırma kararı aldı. Rusya her ne kadar bu kararın bir yıl öncesinden, olaylar başlamadan alındığını açıklasa da Rus askeri ve siyasi uzmanlar, bu adımın Suriye’ye askeri müdahalede bulunacakları frenleyeceğini vurguluyorlar. Ayrıca bu adımın ABD’yle olan çelişkileri keskinleştireceği açıktır. Rus ordusunun uzmanlarından **Viktor Baranets**’in açıklamaları şöyle: “*İyi anlıyoruz ki Rusya’nın Suriye hususundaki pozisyonu, Libya’ya ilişkin pozisyonundan farklı olarak ABD ve NATO’nun dileklerine aykırı geliyor. (...)Açıklamaların tansiyonu artmaktadır. Fakat Rus gemileri Suriye’nin kıyılarına yaklaşacağı zaman bu ülkede durum değişebilir. Çünkü*

Suriye’de muhalefet de, ordu da ve politik yönetim de görüşmeler yapılmasından başka bir çıkar yol olmadığını güçlkle de olsa anlamaya başlıyor”.

Resim, BRICS (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin ve Güney Afrika) ülkelerinin açıklamalarıyla tamamlanıyor. Bunlar da eşyanın doğası gereği Suriye ve İran hakkındaki gelişmelere tavır almak için Kasım’ın sonlarında Rusya’da açıklama yaptılar. Suriye üzerine vurguları muhalefet ile Şam yönetiminin bir araya gelerek diyalog sürecini başlatması.

BRICS ülkelerinin bu tavrı kendilerince “diplomatik taarruz” olarak adlandırıldı. Gerçekten de BRICS ülkeleri güncel siyasal gelişmelere dair şimdiye kadar pek bir şey söylemediler. Genelde ekonomik alanda işbirliği yaptılar. Bu beş ülke dünya nüfusunun yüzde 45’ini oluşturuyor ve toplam dünya üretiminin yüzde 21’ini ellerinde bulunduruyor. Son dönemdeki siyasal tavrıyla da dünya siyasetindeki yerini büyütme çabıştığını anlamamak mümkün değil. Nitekim Rusya Yüksek Ekonomik Okulu temsilcisi **Leonid Sükinyanen** de bu durumu şöyle ifade ediyor: (BRICS) “*(...) Batı tarafından oluşturulan ve günümüzde çatlak vermeye başlayan dünya düzenine meydan okuyor”.*

Ülkemiz egemen sınıfları ise tarafını ABD’nin safında belirleyerek, Suriye’ye her türlü müdahalenin yapılması için aktif bir “sorumluluk” duygusuyla hareket ediyor. Ülkemiz egemenlerinin amacı, emperyalistler arasındaki egemenlik dalaşında arta kalanlardan nasiplenmek için, bölgede ciddi bir istikrarsızlığın peşinde koşmak, ABD ve AB’li emperyalistlerin amaçlarının taşeronu olmaktır. Bu anlamda Ortadoğu’nun kan gölüne dönmesinde, TC’nin ciddi bir payı olacak!

Her ne olursa olsun, ülkemiz egemenlerinin emperyalistler arasındaki hâkimiyet kavgasında bir yer alarak, savaşın içine girmesinin ya da Suriye’ye yönelik çeşitli baskıların/yaptırımların bir parçası olmasının haklı bir nedeni olamaz. Elbette Esad desteklenebilecek birisi değildir. Elbette ki Suriye’deki rejimin kendisi Suriye halkının çıkarlarını ifade etmiyor. Ancak Suriye’deki değişimi savunan emperyalistler de Suriye halkına bir şeyler vermeyecek. Suriye halkı kendi geleceği kendisi kurtaracaktır. Türkiyeli devrimcilere düşen görev, bölgedeki emperyalist dalaşın teşhirini yapmak, Türk egemenlerinin emperyalistlerin görevlerini icra etmesini teşhir etmektir.

Devrimciler enternasyonalistlerdir ancak bunun anlamı Suriye halkının çektikleri acılarını kendi amaçları için kullanan Türk egemenlerinin peşine takılmak değildir. Suriye halkına karşı görevimiz ülkemiz egemenlerinin planlarının boşa düşürülmesidir.

Ö
Z
G
Ü
RO
K
U
L

Bilincimiz, öfkemiz, hakkılığımızla liselerdeki rant düzenine

DUR DİYELİM!

Var olan sistem içerisinde bütün bir halk kitlesi olarak çeşitli şekillerle (cinsel, ekonomik vs.) sömürüye maruz kalıyoruz. Hiçbir örgütlenme hakkı olmayan, ekonomik olarak aileye bağlı olarak yaşayan ve 'sadece derslerine çalışmakla yükümlü' olan biz liseliler ise yöneltilen bu sömürü okularının hedefi olmaktan kurtulamıyoruz. Maruz kaldığımız ve bize yüklenen misyonları yukarıda belirttiğimiz gibi sayıyoruz ki bu yönelimlerin bizler üzerindeki katmerli etkisini daha net açıklayabilelim. Ama ilk olarak bu sömürülerden bahsetmek gerekiyor.

En başından başlayalım anlatmaya.

- Kayıt paraları:

Daha lisenin kapısına adım atar atmaz kayıt parası adı altında toplanan paralar isteniyor bizden. Bu paraları vermezsek okula alınmayacağımız, kaydımızın yapılmayacağına dair tehditkâr konuşmalar karşılıyor bizi. Bu paraların, 'bağış' adı altında toplanması olayın

bir başka boyutu. Bağış gönüllülük esasında verilen bir paradır ve bizlerden zorla alınmak istenen paraların gönüllükle değil de tehditlerle toplandığını biliyoruz.

- **Aidat paraları:** Para toplama olayının bir başka ayağı ise her yıl hatta her ay düzenli olarak alınan aidat paraları. 'Devlet para göndermiyor biz ne yapalım?' söylemiyle olayı ajite ederek "yoksa soğukta kalırsınız", "okulun temizliği yapılmaz" naraları altında zorla toplanılmaya çalışılıyor bu paralar. Çoğunluğunu emekçi ailelerin çocuklarının oluşturduğu liselerde zaten okula gitmek, yol parası bulmak bile bir

problemken bu paraları vermediğimiz takdirde sınıflarımızda psikolojik baskıya maruz kalıyor, tehdit ediliyor, okuldan atılmalara varana dek birçok olay yaşıyoruz. Madem anayasal olarak tanımlanan bir 'parasız eğitim' hakkımız var, nasıl oluyor da yıl içinde tonlarca parayı

ödemek zorunda kalıyoruz? Zaten bunun dışında fotokopi paralarından tutun spor parasına, ek kitap paralarına (devletin verdiği kitaplar neredeyse hiçbir derste okutulmuyor) kadar sene içinde boyumuzu aşan birçok miktarı ödemek zorunda kalıyoruz.

- **Kantin ihaleleri:** Her yıl yapılan kantin ihaleleri rant pazarı halinde dönmeye devam ediyor. Milli eğitimin belirlediği fiyatın üstünden kim ne kadar daha çok verirse o şirket alıyor ihaleyi! Peki sonra? Diğerlerinden daha fazla para ödemenin acısını katbekat öğrencilerden çıkarmaya çalışıyorlar. Kantinlerde alışveriş yapmak, lüks bir alışveriş merkezinden yemek kadar pahalı artık. Bundandır ki çoğu lise öğrencisi gün içinde neredeyse hiçbir şey yemeden günü geçiştirmeye çalışıyor.

- **Staj sömürüsü:** ‘Meslek lisesi memleket meselesi’ tabirinin sıkça konuşulduğu meslek liselerindeki staj sömürüsüne değinmeden geçmek çok büyük eksiklik olacaktır. Ders aldığımız bölümlerle ilgili pratik yapma umuduyla gidilen işyerlerinde deyim yerindeyse angarya işleri yapmaktan öteye gitmiyoruz. Temizlik yapma, çay getirip götürme, evrak taşıma dışında fabrikalarda staj yapanlarımızaysa birer işçi muamelesi yapılıyor ve günde 12-13 saat çalıştırmaktan geri kalınmıyor. Bunun karşılığında hiçbir sosyal güvencesi olmayan ve çok cüzi (100-150 lira) ücretlerle çalışan öğrenciler buradan çıktıklarında ellerinde bölümleriyle ilgili neredeyse hiçbir pratik bilgi olmadan mezun oluyorlar. Bu stajları yapmadığımız takdirdeyse okuldan mezun olmak mümkün değil.

Aslında bu örnekleri çok daha fazla çoğaltabiliriz.

Dershane sisteminden tutun da, her yıl değişen ve bizim de değiştirmek zorunda kaldığımız okul üniformalarına, LYS-YGS’ye girmek için yatırılan onca paraya, öğretmenlerin ‘isteği’ üzerine alınan onlarca okul araç-gerecine kadar birçok şey sayabiliriz. İlk olarak da belirttiğimiz gibi zaten birçoğumuz işçi-emekçi ailelerin

Zaten birçoğumuz işçi-emekçi ailelerin çocuklarıyken bir de bizden bunları beklmelerinin bizleri ne kadar zorladığı ortadır.

çocuklarıyken bir de bizden bunları beklmelerinin bizleri ne kadar zorladığı ortadır. En üretken yaşımızda bırakın sinemaya-tiyatroya vs. gitmek gün içinde yiyeceğimiz yemeğin alacağımız kitabın, ödeyeceğimiz aidat’ın hesabını yapmakla geçiriyoruz.

Egemenlerin buldukları her alanı sömürü düzenine dahil etme çabasının en büyük örneklerini zaten maddi gücü olmayan öğrenciler üzerinden okullarda gerçekleştirilmesi pervasızlığının bir göstergesidir. Geleceksizleştirme politikalarıyla daha da pervasızlaşan bu saldırılara gençliğin en dinamik kesmi olan liselilerin/bizlerin sessiz kalmaması aksi takdirde bunların artarak daha yoğunlaşacağını bilerek hareket etmesi gerekiyor. Bunlara yönelik refleks eylemler geliştirebilmeli, kantin boykotlarından okullarımızda bunları teşhir eden bildiri dağıtımlarına varan pratik faaliyetler içerisine girmeliyiz.

YGS eylemlerinde bizler gördük ki liseliler hakları yendiğinde binlerle beraber sokağa çıkıp hakkını arıyor. Yukarıda anlattıklarımızın da bunlardan bağımsız olmadığını yapılan her saldırının bizleri büyük bir geleceksizliğe ittiğini bıkmadan usanmadan okulda, sınıfta her yerde olursa olsun liselilere anlatıp çözümün örgütlü mücadelemizden geçtiğini benimsetmeye çalışmalıyız. Bu süreçte pratik faaliyetlerimizin bizleri besleyen büyük bir noktada olduğunu da unutmamak gerekiyor. Örülen rant düzeninin teşhirini yapalım, liselerimizi egemenlerin kanlı ellerine değil güneşi kucaklamaya hazır umut dolu geleceğimize emanet edelim..

Cihan

sadece 500'den biri!

10 Şubat 2010 günü İstanbul'da boş bir markete molotof kokteyli atılması sonrası polisin çevrede yaptığı arama tarama sırasında, eve gitmek için durakta bekleyen **Cihan Kırmızıgül** adlı öğrenci gözaltına alınmıştı. Gözaltına alınmasındaki temel sebep ise Cihan'ın o an boynunda takılı olan puşiydi. Zira molotoflu eylemciler yüzlerini puşilerle kapatmış ve puşiler böylece suça bu-laşmış sayılmıştı bir kere. Savcılık da aynı zihniyete sa-hipti ki Cihan'ın tutuklanmasını talep etti. Tabi kooca devletin savcısı tutuklama ister de "bağımsız" yargımı-zın hâkimi reddeder mi? Elbette ki malum işleyiş Cihan için de işledi ve Cihan da tutuklandı.

Galatasaray Üniversitesi Endüstri Mühendisliği 3. sınıf öğrencisi olan Cihan o akşam arkadaşlarından çıkıp eve gitmek için durakta beklerken ve boynunda PUŞİ taşı-dığı için oldukça ağır iddiaların muhatabı oldu. Yakla-şık 23 aydır tutuklu bulunan Cihan'ın mahkeme süreci de yargımızın klasik aşamalarından olmakla birlikte hala alışamadığımız dahası alışmamızın da mümkün ol-madığı trajik-komik seyriyle devam ediyor.

Başta Cihan'ın, Cihanların ve yakınlarının mağduriyetle-rini derinleştirerek. 6. duruşması 16 Kasım günü İstan-bul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada yeni atanan Savcı, Cihan için; "örgüt üyeliği, mala zarar verme ve patlayıcı madde bulundurmak"tan 15 yıldan 45 yıla kadar hapis cezası istedi. Hâlbuki bir önceki du-ruşmanın Savcısı Cihan'ın beraatını istemişti. Bu be-raat isteğinden kaynaklı olsa gerek ki davada savcı değişikliğine gidilmiştir. Ortaya atılan iddiaların delil-leri ise delil olmaktan uzak sadece iddia niteliği taşıyor. Yani yargıda delil bulunmaz, uydurulur dedirten geliş-meler Cihan Kırmızıgül'ün davasında da geçerliliğini koruyor. Oluştugu iddia edilen "suçun" delili olarak ise polis tarafından tutulan tutanak, polislerin ifadesi ve Ci-han'ın boynundaki PUŞİ gösterilmektedir.

6. duruşmada tanık olarak dinlenen polislerin tamamen çelişkili ifadeleri ise mahkeme heyetince dikkate alın-mıyor. Ülkemizdeki yargı süreci maalesef bu şekilde iş-liyor. Yüzleri tamamen kapalı olan eylemciler arasından Cihan'ın nasıl tespit edildiğinin cevabı ise yok. Keza

Cihan yapılan molotoflu eylemden 15 dakika sonra du-rakta yakalanıyor. Yani aslında eylem sırasında olayı gören polis de yok. Ancak ne hikmetse Cihan olmadığı o eylemde, görülmeyen o eylemde tespit edilebiliyor.

Yaşananlar akla şunu getiriyor: Bir insanın bu kadar uy-durma "delillerle" 23 ay hapisshanede tutulması bu kadar kolay mıdır? Bu sorunun cevabı ülkemiz açısın-dan evettir. Çünkü ülkemizde yaşananlar göstermiştir ki beterin beteri vardır. Burjuva hukuk anlayışını bile kaldıramayan, anayasaların bir kere değil bin kere de-linmesinden bir şeylerin çıkmayacağı, yasayı hem ya-parız hem çiğneriz anlayışının hüküm sürdüğü faşist düzende "ileri demokrasinin" ne demek olduğu yete-rince açık değil midir?

Her gün daha da fazla "demokratikleştığımız" ülkemizde, "demokratikleşme" hızına paralel olarak; gözaltılar, tu-tuklamalar, baskılar da elbette sınır tanımayacaktır. Ya-pılan tutuklamalara hukuki anlamda gerekçe bulmakta zorlanan, dahası buna çok da ihtiyacı olmayan mahke-melere şu temel soruları sormak illa ki bir yarar getire-cektir: Ceza Muhakemesi Kanunu'nda düzenlenmiş bulunan ve 'tutuklama nedenleri' başlıklı 100. madde-sinde, tutuklamanın gerçekleşebilmesi için 'kuvvetli suç varlığını gösteren olguların' varlığı aranmaktadır. Peki, verilen bu tutuklama kararındaki 'kuvvetli suç varlığı' Cihan'ın takmış olduğu puşi midir?

Kamuoyunda 'puşi davası' olarak anılan davada Cihan tu-tuklu 500 öğrenciden sadece birisi. Eğer ki bir puşi tak-maktan kaynaklı insanlar tutuklanır hale geldiyse başta T. Kürdistanı olmak üzere metropollerde yaşayan bütün Kürtleri tutuklamak gerekecek. Hoş, KCK adı altında yapılan tutuklamalarla hedefin bu olduğu gerçeği kar-şımızda durmaktadır.

Bu yazıyı okuduğumuzda muhtemelen Cihan 7. duruş-masına çıkmış olacak. Sonucun ne olacağı elbette önemlidir. Ancak Cihan tahliye edilse bile tutuklu bu-lunan öğrencileri unutmamak, yalnız bırakmamak, ses-lerini dışarıda duyurabilmek için sesimizi onlar için de daha güür çıkarmak zorundayız.

Amed YDG

Yine hangi oyunun peşindesiniz?

Var olan eğitim sistemimizin içerisinde yine sistemden kaynaklı pek çok sorunun barındığı birçok kez vurguluyoruz ama şu aralar gündemde çokça yer tutan ve eğitimin en çok can yakan sorunlarından biri olan 'eğitimin eşitsizliği' üzerinden yürütülen bir konu var: KATSAYI. İlk olarak 1998'de YÖK başkanı Prof. Dr. Kemal Gürüz tarafından yürürlüğe konulan katsayı o zamandan günümüze değin öğrencilerden eğitimciler kadar birçok kesimin üstüne düştüğü ve tartışmalarının yapıldığı bir konu olmuştu. 28 Şubat zihniyetinin bir ürünü olan katsayı uygulaması imam hatip liselerinin önünü kapatmak amacıyla yürürlüğe konmuş bir çalışmadı.

O zamanlar Anadolu Liselerinin verdiği eğitimin şimdikiğe göre daha nitelikli olduğu bir dönemdi. Fakat AKP hükümetinin başa geçmesiyle beraber ibre tamamen yön değiştirmiş ve katsayı uygulamasının kalkması amacıyla uzun zamandır 'eğitimde fırsat eşitliğini sağlamak amacıyla' iktidar sahiplerinin verdiği bir çaba ortaya çıkmıştır. İlk olarak 21 Temmuz 2009'da YÖK'ün katsayı uygulamasını kaldırmaya yönelik kararı Danıştay 8. Daire Başkanlığı tarafından ret edilmiş ancak Danıştay'daki birçok avukatın son iki yılda neredeyse tamamının AKP zihniyetiyle yetişmiş avukatlarla dolması bu konu üzerindeki engelleri kaldırmış ve 2547 Sayılı YÖK Kanununun ilgili 45. maddesinde değişikliğe gidilerek katsayının sadece uygulaması değil ismi dahi mevzuattan silinmiştir. Peki sonuç? Dedikleri gibi bir fırsat eşitliği yaratma çabası mıydı bu yaptıkları? Eğitimde uçurumlarla nitelendirilen eşitsizlikler varken katsayının kalkması bir çözüm mü? Elbette ki değil.

Meslek liselerinin diğer liselerle aynı seviyeye ve eşitliğe ulaşması için yapıldığı söylenen bu uygulamanın ne kadar gerçekçi olduğuna bir bakmak gerekiyor. 4 yıl boyunca ana derslerin birçoğunu neredeyse görmeyen, gösterilse bile oldukça yüzeysel geçilen, ağırlıklı olarak mesleki dersleri alan meslek lisesi öğrencilerinden sınavlarda aynı başarıyı sağlamlarının "beklenmesi" ne kadar gerçekçi? Dershane sisteminin daha da genelleştirilmesinin bir başka ayağı olarak karşımıza çıkıyor bu. 4 yıl boyunca bu dersleri almayan öğrenciler dershanelerde bu dersleri görerek diğer liselerdeki seviyeyi yakalamaya çalışacak. Yine eğitimin ticarileştirilmesi, yine bir sömürü düzeni çıkıyor karşımıza yani. Kaldı ki bir teknik mimarlık bölümünde okuyan ya da elektrik-elektronik gibi mesleki bölümlerde okuyan öğrencilerin 4 yıllık lisans eğitimi veren üniversitelere yerleşmesi neredeyse imkânsız.

Bu uygulamayı bir de Bologna Projesi kapsamında inceleyelim. Projeye beraber gelen A ve B tipi üniversiteler uy-

gulamasının bir ayağı olarak çıkıyor karşımıza. Genelde T. Kürdistanı'nda açılmaya başlanan, akademik eğitimden çok kalfiye eleman yetiştirmek için açılan B tipi dediğimiz üniversiteler meslek lisesinden mezun olan öğrencilerin 'gözdesi' haline getirilmeye çalışılıyor. Kontenjanı fazla tutarak özellikle bölgedeki gençlere mesleki alanları kapsamında lisans eğitimi vermeyi hedefleyen bu üniversitelerde ne yeterli sayıda öğretim görevlisi var ne de üniversite diyebileceğimiz bir yaşam alanı. Eski kırık dökük binaları üniversiteye dönüştürmeye çalışan zihniyetin bu konudaki samimiyetini de görüyoruz.

Madem fırsat eşitliği deyip meslek liselerinin önünü açıyorsunuz neden meslek liselerini sadece B tipi üniversitelerde ders alabilecek şekilde bu üniversiteleri mesleki bölümlerle donatıp süsleyip püsleyip alın size üniversite dercesine önümüze sürüyorsunuz? Yani katsayıyı kaldırılıyorsunuz, öğrencilere üniversite yolu "açılıyorsunuz" ama nasıl bir üniversite?

Buradan meslek liselerindeki gençlerin "önünü açıp" eşitsizliği giderme gibi bir amacın olmadığını görüyoruz. Kaldı ki katsayı düzenlemesiyle eşitsizliğin önlenmesi mümkün değildir zaten. Bu uygulamanın en bariz nedeni muhafazakâr zihniyete sahip iktidarın imam hatip liselerinin önünü açma istemidir. Lisede 4 yıl boyunca zaten bu dersleri neredeyse diğer düz ve Anadolu Liselerindeki öğrencilerle aynı seviyede alan imam hatipliler bu uygulamayla beraber çok rahat bir şekilde (nasıl olsa sınavlarda şifreleri de hazır!) hukuk, tıp, siyasal bilgiler vb. bölümlere rahatça yerleşebilecekler...

Baştan yanlışlıklarla dolu eğitim sisteminde, sınıfsal yapılarından kaynaklı birçok eşitsizlik hâkimken katsayı uygulamasının kaldırılmasının bir çığırması gibi gösterilmesi egemenlerin her zaman yaptıkları gibi kendi isteklerini ve yapmak istediklerini allayıp pullayıp önümüze koymaya çalışmasından başka bir şey değildir. 'Fırsat eşitliğini' yakalatmaya çalıştıkları gençlerin yarın yine üniversite kapılarında harç parası için inşaatlardan düşüp can vermelerini engelleyecekler mi? Sınav stresi yüzünden nice gencin intihar etmesini önleyecekler mi? Üniversiteye gelebilenlere diledikleri gibi özgür, bilimsel bir ortam sağlayacaklar mı?

Hayır... Sonuç itibarıyla eşitsizliği ortadan kaldırdık nazarları safsatadan başka bir şey değil getirilen her yeni bir uygulama gençliğe yapılan ayrı bir saldırı ayrı bir sömürü sisteminin ayağını oluşturmaktan başka bir şey değil... Yap-boz misali her iktidar kendisine neyi yedeklemeye çalışıyorsa kendi oyununu kuruyor... Aklımızdaysa tekrar aynı soru. Yine hangi oyunun peşindeler?

FORUM

İLERİ DEMOKRASİ;

Üniversitelerde örgütlenme özgürlüğüne vurulan en büyük darbe

Uсталık dönemini yaşayan hükümetin bir süre önce ortaya attığı “ileri demokrasi” süreci bütün hızıyla ilerliyor. İlerlerken de devrimci, demokrat, yurtsever çevrelere gözaltı, tutuklamalarla gözdağı vermeye çalışıyor. Hükümet faşist özünden hiçbir şey kaybetmeden “ileri demokrasi” maskesinin altından ne kadar muhalif çevre varsa susturmaya, baskıyla denetim altında tutmaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyor.

Bir tarafta kıdem tazminatı ve sendika hakkı için mücadele eden işçilere saldırıyor bir taraftan da barış naraları arkasından Kürt ulusuna saldırıyor. Son süreçte gözaltı ve tutuklamalar öylesine arttı ki akademisyenler, avukatlar dahi KCK operasyonları adı altında tutuklanıyor. KCK operasyonları adı altında gözaltına alınan kişilerin sayısı 7500’ü, tutuklananların sayısı ise 3500’ü aştı. Bütün bu “ileri demokrasi”, “barış” söylemlerinin arkasından askeri operasyonlara devam ediliyor. Çele’de 36 tane gerilla kullanımı uluslararası savaş anlaşmalarında dahi suç olan kimyasal silahlarla katledildi.

Elbette toplumun her kesiminin ziyadesiyle payını aldığı “ileri demokrasi”nin meyvelerinden öğrenciler de payına düşeni fazlasıyla aldı. Hükümet mücadelenin her dönem önemli alanlarından biri olan üniversiteleri de “ileri demokrasi” sürecinde sindirmeye çalışmaktadır. Üniversitede ne kadar muhalif kişi, kurum, öğrenci, akademisyen varsa susturmaya çalışmakta ve böylelikle ‘çatlak seslerin’ tümünden kurtulmayı hedeflemektedir. Bunu da soruşturma, gözaltı ve tutuklamalarla yapmaktadır. Bu saldırıları hükümet “ileri demokrasi” maskesi taktığı kurumlardan olan YÖK eliyle çok rahat bir biçimde hayata geçirmektedir. YÖK bir yandan yeni projelerle, harç zam-

larıyla, üniversitelerde eğitimi paralı hale getirmeye çalışırken bir yandan da piyasanın ihtiyaçlarına uygun öğrenci yetiştirme gayreti içerisinde.

Ülkemizde son yıllarda en küçük bir hak arama mücadelesinin dahi polisin, jandarmanın copuyla, gazıyla bastırıldığı ve böylece toplumun her kesimine gözdağı verilmeye çalışıldığı ortadadır. Öyle ki HES’lere karşı havasını, suyunu, toprağını koruyan köylüler; uzun çalışma saatlerine, düşük ücrete, sendikasızlığa artık tahammülünün kalmadığını haykıran işçiler; imha, inkar, asimilasyon politikalarına artık yeter diyen Kürtler; eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim diyen öğrenciler her defasında polisin gazıyla copuyla karşı karşıya kalmaktalar.

Üniversite öğrencilerinin gözaltına alınması, tutuklanması için parasız eğitim istemesi, öğrenci kurultayına katılmak istemeleri, puşi takmaları, ideolojik halay çekmeleri yeterli olabiliyor. YÖK eliyle hazırlanan genelgeler, projeler üniversitelerin asıl sahipleri olan öğrencilerin üniversitelerden uzaklaştırılması, eğitim hakkının ellerinden alınması için sebep gösterilebiliyor.

Üniversitelilere yönelik gözaltı ve tutuklama furiasının ne kadar korkunç boyutlara vardığını Eğitim-Sen’in YÖK’ün 30. Yılında Yüksek Öğretimimizin Durumu başlıklı raporda ve ÇHD İstanbul Şubesi tarafından hazırlanan YÖK’ün 30. Senesinde Öğrenciler Hapiste başlıklı raporunda çok net bir biçimde görmekteyiz. Hazırlanan her iki rapora göre de bugün yaklaşık 500 üniversite öğrencisi tutuklu bulunuyor. Tutuklu bulunan üniversite öğrencilerinin yarısının Kürt olması tablonun başka dikkat çeken bir yanı.

Tablonun bir diğer önemli yanı ise uzun tutukluluk sü-

releri. Parasız eğitim istemek 17 ay tutuklu kalmakla sonuçlanabiliyor. Puşi taktığı için tutuklanan Galatasaray Üniversitesi öğrencisi **Cihan Kırmızıgül** 22 ayı aşkın bir süredir tutuklu bulunuyor.

Hazırlanan bir başka rapor ise **Üniversite Öğrencilerinin İfade Özgürlüğünün Toplu Kullanımı** başlıklı bir grup avukat, doktor ve öğretim görevlisi tarafından hazırlanan rapor. Raporla *“üniversite öğrencilerinin kendilerine uygulanan ve ileride uygulanacak olan hem üniversiteler ile ilgili düzenlemeler hem de çalışma hayatı, ekonomik politikalar gibi toplumun her kesimini ilgilendiren konularda görüş bildirmeleri, bu şekilde de alınan kararlara demokratik olarak ortak ve kararlarda söz sahibi olmaları, isteklerini, eleştirilerini muhataplarına ulaştırmaları en doğal hakları olduğu gibi aynı zamanda toplumsal sorumluluklarıdır”* denmektedir. Raporla en dikkat çeken nokta üniversite öğrencilerinin yaptığı bir çok eylem, etkinlik ve protestonun şiddetle bastırılmaya çalışılmasıdır.

Raporla öğrencilerin gösterilerinin tamamen hak kullanımı kapsamında olduğu ve kolluk güçlerinin müdahalesinin yasadışı olduğu vurgulanıyor. Ayrıca eylemleri dağıtmak için sıkça kullanılan göz yaşartıcı gazın insan sağlığına etkileri nedeniyle bir kimyasal silah olduğu kabul edilen göz yaşartıcı gazların hiçbir durumda kullanılmaması gerektiği belirtilmektedir. Kısacası hazırlanan bütün raporlar, yapılan bütün araştırmalar üniversitelerde örgütlenme özgürlüğüne vurulan yeni darbenin kanıtı niteliğindedir.

Yapılan her yeni saldırı, yayımlanan genelgeler, uygulamaya konulan projeler hepsi faşizmin tahammülsüzlüğünün göstergesidir. Bazen Genç-Sen bildirisi, gazetesi dağıtmak soruşturmalarda okuldan uzaklaştırmalarla son bulabiliyor. Hükümet “ileri demokrasi” maskesi taktığı YÖK eliyle bu süreçte birakalım devrimci, demokrat kurumları üniversitelerdeki özörgütllüklere dahi saldırmakta, örgütlenmesini engellemek için her yola başvurmaktadır. Özörgütllüklere yapılan her yeni saldırı öğrencileri akademik, demokratik mücadelesinin önüne set çekmekten başka bir anlam ifade etmiyor. Genç-Sen’in kapatılması tam da bu yüzdendir. Öğrenci gençliği toparlayabilen bir arada tutan böylesine önemli bir öz örgütllüğün örgütlenmesinin önüne geçmek öğrencilerin ekonomik akademik mücadelesine vurulan darbedir.

“İleri demokrasi” naraları atarken üniversite öğrencilerinin örgütlenmesinin önüne geçmek için her yolu deneyen en basit ve sıradan kendiliğinden tepki ve

protestolara dahi tahammülsüzlük AKP hükümetinin ikiyüzlülüğünün göstergesidir. İşçilerin, öğrencilerin, Kürt ulusunun taleplerini sokağa taşan öfkesiyle haykırmasını hazmedemiyor olduğunun göstergesidir.

Başbakanın eylem yapan öğrencileri “terörist” ilan etmesi, polisin ODTÜ Kampusunu basması, Anadolu Üniversitesi’nde kantin boykotu yapan öğrencilere polisin saldırması ve ortaya çıkan zararın faturasının öğrencilere kesilmesi, İstanbul Üniversitesi’nde bir yıl boyunca polise istediği öğrenciyi durdurup didik didik arama yetkisinin verilmesi, KTÜ’de Veysel Eroğlu’nun katıldığı sempozyuma katılmak isteyen öğrencilere çevik kuvvetin saldırması ve daha sıralayabileceğimiz üniversiteler-

deki sayısız saldırı bunların hepsi AKP hükümetinin “ileri demokrasi” anlayışının, ikiyüzlülüğünün göstergesidir. Bütün bu saldırılar yetmezmiş gibi başbakan ve bakanlarının açıklamaları “ileri demokrasi”nin 90 yıllık faşizmin devamı olduğunu anlatıyor. Cemil Çiçek’in devrimci öğrencileri *“68 hareketini taklit etmeyin zira sonunun ne olduğunu çok iyi biliyorsunuz”* diye tehdit etmesi gençlik muhalefetinin ne denli önemli olduğunu ortaya koyuyor.

Baskı ve saldırılar bu kadar artmışken, egemenler bu kadar sistemli saldırırken biz de geleceğimiz ve özgürlüğümüz için özörgütllüklerimize sarılmamız gerekir. Mücadeleyi geliştirmek, güçlendirmek için daha çok emek ve çaba harcamamız gerekir. Saldırıları püskürtmenin yolu mücadeleye daha fazla sarılmaktan geçmektedir. Ekonomik, akademik, demokratik haklarımıza daha fazla sahip çıkmamız gerekmektedir. Egemenlerin saldırılarına ve aymazlaşan açıklamalarına rağmen eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim sloganını daha gür haykırmamız, YÖK düzenine karşı demokratik üniversite mücadelesine sahip çıkmamız gerekir.

36. YILINDA

YÖK'ün “yeni” saldırılarına hazırlıklı olalım, geleceğimize sahip çıkalım!

YÖK karşıtı eylemlerin ivmesinin bir hayli düşmesi olgusu geçtiğimiz birkaç yılın da öncesine dayanan somut bir gerçekliktir. Bu eylemlerde nitelik ve nicelik açısından ele alındığında bir düşüşün olduğu göz ardı edilemez.

1980 askeri darbesiyle beraber üniversite hayatımıza giren YÖK, kurulduğundan beri üniversite gençliğini baskı altına almada, sindirmede önemli bir araç olarak görülmüş ve zaten egemenler tarafından da her dönem ‘hak ettiği’ ilgiyi, alakayı görmüştür.

YÖK, 1982’de kurulduğunda amaçlarının tamamı başta devrimci güçler olmak üzere üniversitedeki bütün sol, muhalif güçleri etkisiz hale getirmektir. Bu etkisiz hale getirme birçok zaman fiziki yöntemlerle yapıyor, ‘sol’a dair hiçbir şeyin üniversitede yeşermemesi için öğrenciler okuldan atılıyor, işkencehanelerde işkencelerden geçirilip bir daha bu işlere bulaşmamaları tembihleniyordu. Bu fiziki yöntemlerle düşünceleri yok etmeler, ’80 askeri darbesiyle tavan yapacak bir şekilde YÖK’ün kuruluşuna kadar geliyor ve kimi noktalarda biçim değiştirmiş haliyle günümüze uzanıyor.

Bugün üniversite öğrencilerinin başlıca sorunlarından olan harçlardan tutulım da geleceksizleştirme temaları altında şekillenen sorunların tamamı YÖK’le beraber çok daha köklü bir yapıya kavuşmuş ve YÖK bir üst saldırı modellerinin temsilcisi bir kurum olmuştur.

“İleri demokrasi”nin tohumlarının atılmasıyla, tohumlarının atılmasını da geçelim boy verip filizlenmesiyle beraber YÖK de daha ‘masumane’ bir hale büründürülmüş, ancak gerçek niteliğinden bir şey kaybetmemiştir. Bugün tam da gündemimize almamız gere-

ken nokta, YÖK’ün değişmeyen üstü örtülü halidir.

Geçtiğimiz 30 yıl içerisinde birçok neo-liberal politikaların üretilmesinde ve uygulanmasında imzası olan YÖK’ü biz nasıl teşhir ettik, bu politikaların hayata geçirilememesi için hangi politikaları önümüze koyduk?

YÖK karşıtı eylemlerin ivmesinin bir hayli düşmesi olgusu geçtiğimiz birkaç yılın da öncesine dayanan somut bir gerçekliktir. Bu eylemlerde nitelik ve nicelik açısından ele alındığında bir düşüşün olduğu göz ardı edilemez. Niteliksel anlamdaki kayıp veya eylemlere katılımdaki düşüş elbette bir anda olmamakta, süreç içerisinde gerçekleşmektedir. Buna neden olarak birçok etmen öne sürülebilir ancak bunların tamamı YÖK’ün üstü örtülü halinin devrimci, reformist, ilerici örgütlenmeler tarafından yeterli bir politik çerçevede değerlendirilememesinin bir sonucudur. Politika üretmedeki kısırlıkla bütünlük oluşturan ve oldukça kötü bir tablo çizen bu hal üniversiteli gençlik mücadelesinde en önemli köşe taşlarından olan YÖK’ü yanlış, yetersiz ele almamıza yol açıyor. YÖK’ün oynadığı misyonun oldukça gerisine düşen karşı koyuşumuz, başta kendimiz olmak üzere bir bütün olarak süreci eleştiriye tabi tutmamızı zorunlu kılmaktadır.

YÖK’e karşı koyuşta merkezi politikalarımızın önemi

Bologna Projesi çerçevesinde ele aldığımız merkezi

politik yönelimimiz de, kampanya şeklinde örgütlediğimiz geleceksizleştirme saldırıları da YÖK'ü politik olarak doğru ele almada yeterli bir alt yapıyı oluşturmaya rağmen kuşkusuz bu politikaların 6 Kasım'la beraber yenilenmesi, şekillendirilmesi gerekmektedir. Merkezi politikalarımızın önemi tam da bu noktada açığa çıkmaktadır ki merkezi politikalarımızın süreci karşılamada yetersiz, faaliyetimizi şekillendirmede kısır kaldığını söyleyebiliyoruz.

Genel bir durum olarak açığa çıkan parçalı, düzensiz ve politik açıdan da yetersiz tablodan ayrı bir tablo çizdiğimizizi söylemek de yanlış olacaktır. Bu anlamda bir bütün olarak örgütlü şekillenişimizi sağlayabilmek için var olan merkezi politikalarımızın YÖK'ün konumlandığı yere göre yeniden yoğrulması, şekillendirilmesi gerekmektedir. Sürecin özgünlüğünü karşılayabilecek özgün politikalara hayat vermenin önemi ortadadır.

Birleşik, kitlesel, militan eylemlilikler

Yukarıda da söylediğimiz gibi yapılan eylemliliklerin birleşik, kitlesel ve militan olmanın oldukça gerisine düştüğünü söylemek de yanlış olmayacaktır. Zaten parçalı, düzensiz bir sürecin hâkim olduğu bir 6 Kasım sürecinin bu üç temelden uzak olması da şaşırtıcı bir noktada durmamaktadır. “Gençliğin 1 Mayıs’ı” olarak kabul gören 6 Kasım’ın kampüslerden, alanlara kadar ölçeğini genişletmek başlıca görevlerimizden olmalıdır. YÖK’ün teşhirin en geniş çevreye yapılmasını ancak bu şekilde sağlayabileceğiz. Çapı bu derece dar teşhir çalışmasının olumlu bir hatta çevrilmesi noktasında yapacaklarımıza, sadece YÖK’ü teşhirde değil bütün çalışmalarımızda, DKÖ’leri harekete geçirmeye başlanmalıdır. Bu şekilde genişleyen bir süreç hem birleşik, kitlesel hem de militan

eylemlilikleri doğuracaktır.

Genç-Sen’in 6 Kasım’daki şekillenışı bu seneye kadar birleşik, merkezi bir eylemin örgütlenmesini sağlasa da gelinen süreçte, bu sene olduğu gibi, böylesi bir bekleme sürecinin fayda getirmeyeceğini görmekteyiz.

Önümüzdeki süreç ve görevlerimize dair

Sistem tarafından oldukça yoğun bir şekilde propaganda yapılan ‘özgür üniversite’lerin önümüzdeki süreçte nasıl şekilleneceği ‘YÖK’ün yeniden yapılandırılması’nda tartışılan kısımlarda kendini göstermektedir.

‘Yeniden yapılandırma’ sürecinde yola çıkılan ilk nokta yükseköğretimde ‘önemli gelişmeler’ yaşandığına dair. Bu önemli gelişmeler de 2006 yılından bu yana yapılan 50 yeni devlet üniversitesinin ve 37 yeni vakıf üniversitesiyle beraber kontenjanların artırılmasına bağlıyor. Böylece bütün illerde adayların yükseköğretime ulaşması kolaylaşıyor!

Öğrencilerin ‘yükseköğretime giriş sisteminin etkinliğiyle ortaöğretim kademesindeki yönlendirme ve mesleki rehberlik hizmetlerinin kalitesine ilişkin sorunları’ yaşadığını tespit eden devlet, ‘yeniden yapılandırma’ ile üniversitelerin idari ve mali özerkliklerinin tam anlamıyla sağlanamamasını bahane göstererek kapılarını sermayeye daha fazla açacaktır.

Üniversitede özerklik tartışmalarını sermayeyle ilişkiden yürüten YÖK, parçası olduğu sistemin bütün özelliklerini göstermekte ve geldiğimiz süreçte bu durum daha da görünürlük kazanmaktadır. Hiçbir öğrencinin ruhuna dahi du-

yurmaya gerek görmeden yapılan rektörlük seçimleri bu yeniden yapılandırmanın net bir adımı olacaktır, çünkü üniversitelerin idari yönetiminde ‘profesyonel yöneticilik anlayışı’na geçilmesi hedefleniyor. ‘Profesyonel yöneticilik anlayışı’ndan kasıt üniversitelerimizin yönetimlerinde ‘bilimin sözü söylenmesin, sermaye söz söylesin’ anlamına geliyor. Bilimle uğraşanlar değil de ‘sermayeyle ilişkisi iyi, hatta mümkünse doğrudan sermayenin kendisi, yönetmede uzman’ kişiler olarak seçilecektir.

Önümüzdeki süreçte, bir süredir misyonu genişletilen YÖK’ün teşhiri daha da anlam kazanacak ve birçok politika da YÖK eliyle hayatımıza sokulacaktır. Bu nedenle YÖK, 6 Kasım’la sınırlı kalmamakta, bir bütün üniversite gençliğinin gündeminde olmaktadır. Bu nedenle önümüzdeki süreçte YÖK’ün ‘yeni’ saldırılarına hazırlıklı olalım, geleceğimize sahip çıkalım!

GENÇ KADIN

FARKINDA MISIN?

En çok cinsel şiddete maruz kalıyoruz... -1-

Erkek egemen feodal toplumsal yapının hüküm sürdüğü ülkemizde biz genç kadınlar, şiddetin her türüyle (fiziksel, ekonomik, psikolojik, cinsel...) yoğrulmuş hayatlara mahkûm edilmiş olmamıza rağmen bu konuda bir farkındalığımızın geliştiği söylenemez. Geçtiğimiz ay kampüslerde gerçekleştirdiğimiz anket çalışması bu durumu doğrular nitelikteydi. Şiddeti sadece fiziksel şiddet derekesinde algılamamız, diğer şiddet türlerini tanımada yetersiz olduğumuzu yahut şiddete uğradığımız gerçeğini "kendimize saklamamız" gerektiğini düşündüğümüzü göstermektedir. Ülkemizde genç kadınların en çok cinsel şiddete maruz kaldığını düşünürsek, anket içinde yer alan "hangi şiddet türüne maruz kaldığı" sorusunun seçimlik yanıtları arasında yer alan cinsel şiddet kutucuğunun bomboş bırakılması oldukça anlamlıdır. Bu nedenle genç kadın köşemizi bu ay "cinsel şiddet" konusuna ayırıyoruz.

Cinsel şiddet; güçlü olanın o anda güçsüz bulunan kimşenin cinsel kimliğine karşı onun iradesi dışındaki her türlü fiili olarak tanımlanabilir. Cinsel şiddet fiziksel saldırı biçiminde olabileceği gibi sözle ya da işaretlerle de meydana gelebilmektedir. Cinsel şiddetin görülme sıklığı toplumdan topluma değişmekle birlikte feodal ve baskıcı toplumlarda daha sık görülmektedir; ancak şiddete uğrayanların çoğunun yetkili birimlere başvuruda bulunmaması nedeniyle gerçek verilere ulaşmak pek de mümkün olmamaktadır. Bununla birlikte bu şiddet türünün taciz, tecavüz, ensest gibi biçimlere bürünerek özellikle kadın ve çocukları hedef aldığını söyleyebiliriz. Türkiye İnsan Hakları Vakfı Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezi Raporu (2002)'na göre cinsel şiddet açısından en büyük risk grubunu 17- 25 yaş arası yalnız yaşayan kadınlar oluşturmaktadır.

Cinsel şiddetin meydana gelme biçimleri aleni veya gizli olabilmektedir. Sözlerle, dokunmayla ve davranışlarla cinsel

şiddetin fiilen gerçekleştirilmesi söz konusu olabilmektedir. Her yerde ve her konumda karşılaşılabilen bir şiddet türü olması cinsel şiddete karşı önlemler alınmasının zorluğunu göstermektedir. Cinsel şiddet dışarıdan, tanınmayan kişilerden geldiğinde kısmen içerden/tanıdık kişilerden gelmesine oranla daha kolay başa çıkılır olmaktadır. Kurbanın ve failin birbirini tanıdığı durumlarda, toplumsal kodlar sebebiyle buna karşı koyabilmek, mücadele edebilmek ve bunu engelleyebilmek için daha büyük zorluklarla karşılaşılabilir.

Özellikle aile içi cinsel istismar durumlarında, kurbanın yaşadığı fiziksel ve ruhsal tahribat derinleşmekte ve bu istismarın fark edilmesi, engellenmesi daha uzun süre alabilmektedir. Bu durum kurbanın tahribatı derinleştirmektedir, özellikle de sürekli tekrarlanan bir istismar durumunun söz konusu olduğu koşullarda kurban geri dönüşü olmayan yıkımlarla karşılaşabilmektedir.

Dersim'in Ovacık ilçesinde yaşayan 17 yaşındaki **Esengül Akansel** 15 Kasım günü çamaşır suyu ve çok miktarda ilaç içerek intihar etti. Ardında bıraktığı mektupta Görkem Dinler isimli bir kişinin tecavüzüne uğrayarak hamile kaldığı için canına kıyıldığını yazan Esengül ne yazık ki her yıl ülkemizde tecavüze uğrayan yüzlerce kadından sadece biriydi. Ve maruz kaldığı saldırının üzerinde yarattığı yıkım onu hayatından vazgeçecek noktaya getirdi. Biz biliyoruz ki bu topraklarda Esengül denizin içinde bir damladır. Kadınlarımız cinsel şiddet cenderesine sıkıştırılmış durumdadır.

Kadın üzerinde yarattığı etkinin şiddeti nedeniyle cinsel şiddet türleri arasında yer alan tecavüzün ayrı bir değiniye ihtiyacı olduğu açıktır.

Tecavüz, bir seksüel ihtiras suçu değildir. Tecavüzcüler ne aşırı cinsel uyarıya maruz kalmış kişilerdir ne de cinsel olarak reddedilmişlerdir. Tecavüzcüler cinsel güdülerini baskıla-

mayı beceremeyen cinsel psikopatlar, kurbanlar ise erkekleri tahrik eden mazoşistler değildir. İstisnalar genellenemeyeceği gibi, tecavüzü bir şiddet olmaktan da çıkarmaz.

İki tür tecavüz olayı ile karşılaşabiliriz. Birinci durumda tecavüz eden kişiler diğer tüm varlıkları kontrol etmek isterler. Amaçları kurbanlarını itaate zorlayarak kendi yetersizlik ve de değersizlik duygularını tatmin etmektir. Bu tip tecavüzcüler kurbanlarının bu eylemden hoşlanacaklarına dair fanteziler kurar, çoğu kez kurbanlarına kötülük yaptıklarını düşünmezler.

İkinci durumda ise tecavüzcülerin amacı direkt olarak kurbanlarının onurunu kırmak ve onlara kötü muamele etmektir. Bu kişiler öfke ve düşmanlık duygularını sergilemek için bir yöntem olarak cinselliği kullanırlar. Kurbanlarını döver, saldıırır ve şiddet uygularlar.

Kadınlar cinsel şiddetle birebir devletin gözetimi altında da karşılaşabiliyorlar. Hapishanede ya da gözaltında cinsel şiddet diğer işkence yöntemleriyle birlikte uygulanıyor ve işkenceye maruz kalan kadından itiraf elde etmek amaçlanıyor. Ancak bir erkeği itirafa zorlamak için de yakını olan bir kadın (anne, eş, kız kardeş) cinsel şiddete ya da cinsel şiddet tehdidine maruz bırakılabiliyor. Kadını erkeğin namusu olarak gören bu anlayış erkeğin işkencedeki direncini kırmak için kullanılıyor.

Cinsel Şiddete Maruz Kalan Kadınlar Neden Susuyorlar?

Cinsel şiddete maruz bırakılan kadınların çoğu yaşadıkları taciz ve tecavüzü açıklamaktan çekindiklerini söylüyorlar. Bunu şiddeti uygulayanların değil kendi utançları olarak görüyorlar. Erkek egemen değer yargıları, dışlanma korkusu, devlet baskısından çekinme gibi "haklı" ve çeşitli nedenlerle yaşadıkları mağduriyeti açıklayamıyorlar. Babalarını, kocalarını ve ağabeylerini üzmetten korkuyorlar ya da onların öğrenmesinden çekiniyorlar. Bu durum kadınların şiddeti açıklamasının ve şiddetle mücadele etmesinin önünde bir engel oluşturuyor. Şiddeti açıklasalar bile bunu bir şikâyete dönüştürmeyi tercih etmeyebiliyorlar. Özellikle şiddet devlet gücünden geldiğinde "devlet, devlete şikâyet etmek" gibi

bir açmazla karşı karşıya kalınıyor.

Pek çok sol yapıda da kadınlar yaşadıkları cinsel şiddeti açıklamıyor. Çünkü bu kurumların çoğu kadına yönelik cinsel işkenceyi diğer işkence yöntemlerinden ayrı bir kategori olarak dikkat çekilmesine gerek duymayabiliyorlar. Yaşadıkları cinsel şiddeti açıklayan ve bunu hak mücadelesine dönüştüren kadınları ise yıllara yayılan uzun ve yıpratıcı bir hukuk süreci bekliyor. Hukuka yansıyan vakalarda hâkim ve savcıların mağdurlardan yana bir süreç işletmemesi, şiddeti belgelemekle yükümlü Adli Tıp gibi kurumların kadın mağduriyetlerini arttıran uygulamalar geliştirmesi kadına yönelik şiddetin bir devlet politikası olduğunu gözler önüne seriyor.

Devlet politikası dediğimiz noktada cinsel şiddetle mücadelede yasal süreç, bu süreçteki yetersizliklerin çarpıcı bir örneği olan NÇ davası başlıklarına değinmemek mümkün değildir.

Erkek Egemen Yargı Gerçeği: N.Ç. Davası

Kamuyuna utanç davası olarak yansıyan N.Ç davası Türkiye yargı sisteminin çocuk istismarı ve tecavüz davalarında ki tutumu konusunda bir örnek teşkil ediyor.

Mardin’de 2002 yılında 13 yaşındaki N.Ç’nin aralarında asker, memur, korucu ve muhtar gibi birçok devlet görevlisinin bulunduğu 26 erkekle ilişkiye zorlandığı ortaya çıkmıştı. Yargıtay 14. Ceza Dairesi, yerel mahkemenin sanıklara en az 10 yıl ceza verilmesini öngören tecavüz suçundan değil, en az 5 yıl ceza öngören "15 yaşından küçük biriyle rızasıyla birlikte olmak" suçundan ceza verilmesini yeterli bulmuştu. Daire aynı gerekçeyle sanıklar hakkındaki "rızasını alarak alkoymak" suçunun zamanaşımından düşmesi kararını da onamıştı. N.Ç’nin rızasının olduğu yönündeki görüş, her bir sanığın en az 12.5 yıl daha az ceza almasını sağlamış oldu.

Yargıtay’ın onama kararıyla "13 yaşında küçücük bir kız çocuğunun kendisinden yaşça oldukça büyük 26 erkeklerle rızasıyla birlikte olduğu ve kendine yapılan farkında olduğu" iddia edilmiştir. Bu vesileyle 13 yaşında bir çocuğun onurunu, insan haklarını korumak yerine kamu görevlilerinin "prestijlerini" korumanın peşine düşen yargı hangi tarafta yer aldığını açıkça göstermiştir.

Her şeyden evvel yasalara göre "18 yaşından küçük olan herkes çocuktur", bu ulusal hukukta da uluslararası hukukta da böyledir. BM Uluslararası Çocuk Hakları Bildirgesi de "çocuklar her türlü şiddetten korunmalıdır" hükmünü içerir. Ancak elbette ki **T.C.avüzcü devlet** kendi yararına bulmadığı hiçbir uluslararası sözleşmeye uyma zahmetine katlanmaz.

Yargıtay 14. Ceza Dairesi’nin bu skandal kararı, N.Ç’nin avukatı, BDP milletvekilleri ve çoğu kadın örgütleri tarafından tepkiyle karşılanmış, karar basında geniş yer bulmuştu. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı da, bu onamayı kabul edilemez ve kaygı verici bulunduğunu bildirmişti.

Dersim Katliamı, neden bu kadar gündeme oturdu?

Binlerce insanın katledildiği, kadınların tecavüze uğradığı, kundaktaki bebeklerin dahi süngülerle parçalandığı, yıllarca saklanmaya ya da meşru gösterilmeye çalışıldığı Dersim Katliamı 'nedense' bugün egemenlerin gündemindedir. Aslında 'Dersim meselesinin' bu kadar gündemde tutulmasını bazı gerçekleri de gün yüzüne çıkarmasına vesile olmuştur.

Hâkim sınıfların bu klik çatışmalarına vesile olan Dersim Katliamı meselesi Hüseyin Aygün'ün Zaman gazetesine röportaj vermesinin ardından tarşılmaya başlanmış ve CHP'de çatlaklar yaratmıştır. Bu çatlaklar kendini ilk olarak CHP Diyarbakır il başkanının Dersim Katliamı üzerine yaptığı açıklamadan sonra görevden alınması ile açığa çıkmıştır. Bu da CHP'nin yıllar önceki katliamcı zihniyetinden hiçbir şey kaybetmediğinin göstergesidir.

Katliamcı faşist-Kemalist zihniyet bununla da kalmamış, 2008 yılında şimdiki CHP'nin genel başkanı olan 'Dersimli' Kılıçdaroğlu'nun Dersim Katliamı ile ilgili yapmış olduğu açıklamayla, Dersim olaylarının aslında bir katliam olmadığını söylemiştir. O dönemde yapılanların 'isyancılara' dönük bastırma hareketi olduğunu belirtmiş ve binlerce insanın ölümüne, sürgününe neden olan katliam hareketini meşrulaştırmıştır. Ne yaman çelişkidir ki bundan 3 yıl öncesine kadar Kılıçdaroğlu, Dersim Katliamı'nı 'isyan bastırma hareketi' olarak açıklamış bu-

gün gelinen aşamada ise Dersim Katliamı'na dair arşivlerin açılmasını istemektedir.

Bu tartışmaları başlatan Dersim CHP milletvekili Hüseyin Aygün ise "Dersim Katliamı'ndan devlet ve CHP sorumludur. Mustafa Kemal'in de bilgisi dâhilindedir" demiştir. Aygün katliamla ilgili araştırmaları-kitapları olmasına karşın bugün CHP milletvekili olmasını, katliamcı bir partinin safında olmasını neye bağlamaktadır bilinmez. CHP'den milletvekili olmasının ardından günler geçtikten sonra Aygün'ün aklına "Dersimli" olduğu mu gelmiştir acaba?

Hüseyin Aygün'ün açıklamasının ardından bir grup CHP milletvekili kamuoyuna dönük basın açıklaması yapmış ve 'Dersimli Kılıçdaroğlu' dâhil Kemalist CHP'de ciddi çatlaklara yol açmıştır. Bu durumdan nemalanan ise bir diğer düzen partisi AKP olmuş, bu durumdan kendi lehine, ikiyüzlü bir biçimde faydalanmıştır. AKP daha önce 'ileri demokrasi' sürecinde açılım üstüne açılım icat etmiş çoğu da AKP'nin elinde patlamıştır. AKP için Dersim Katliamı üzerine yaptığı sözde "ilerici" açıklamalar yeni değildir. Daha önce de bu konuyu gündeme getiren AKP "ileri demokrasi" maskesine katkı sağlaması için Dersim Katliamı tartışmasından faydalanmaya çalışmaktadır.

Halka hiçbir zaman samimi yaklaşmayan AKP için

CHP'nin süreci yeni bir fırsat yaratmıştır. Ancak AKP aynı samimiysiz tavrını burada da göstermiştir. Tayyip Erdoğan'ın "gerekliyse ben özür diliyorum" demesi samimi olmasının değil tam tersine bu durumu kullanıp, 'ileri demokrasi' adı altında halkı kendine yedeklemeye çalışmasının bir göstergesi olarak karşımızda durmaktadır. Tayyip Erdoğan söz konusu özür meclis vs. gibi devleti temsil eden yerlerde değil partisinin il başkanları toplantısında dile getirmiştir. Ayrıca Erdoğan böylesi vahşi bir katliam için 'gerekliyse' özür dilemektedir.

O zaman başbakan sormak gerekmektedir; Dersim Katliamı için devlet adına özür dilemek gerekli midir, gereksiz midir? Bir başka deyişle Erdoğan gerçekten özür dilemiş midir, dilememiş midir? Dersim halkının geçmişte yaşadığı acılar bir özürle geçiştirilemeyecek kadar ağırdır, derindir. Ancak devlet adına özür dilediğini iddia eden başbakanın yaptığı özür dilemekten çok laf kalabalığı yapmaktır.

Bu özürün samimiysizliğini görmek için Kürt ulusal sorununu cephesinden yaşananlara bakmak da yeterli olacaktır. Bu yaşananların en bariz örneği son dönemde yoğunlaşan KCK operasyonları ve Öcalan'a yönelik tecrit uygulaması eliyle Kürt ulusunun demokratik taleplerinin görmezden gelinmesidir. Kürt ulusunun meşru talepleri açısından devletin hiçbir adım atmadığı böylesi bir süreçte, Kürt, Alevi ve de isyancı bir duruşa sahip olduğu için katledilen Dersim halkından özür dilenmesinin ne anlamı olacaktır? 'İleri demokrasi' havariliğini icra etmek için göz boyamaktan başka bir amacı yoktur.

Bugün AKP CHP'ye "arşivler bizde değil, sizde, katliamla yüzleşin" diye hesap sorarken, Kılıçdaroğluna "Dersimliyim demekten niye korkuyorsun" derken Kürt ulusuna ve bu ulusun bir parçası olan Dersimlilere yönelik saldırılarını sürdürmektedir. Dersim 38 katliamı için Tayyip özür dileyedursun, hükümet eliyle Dersim'de ikinci 38 süreci işletilmektedir. Bölgede askeri ve siyasi operasyonlara hız kesmemektedir.

Her yere inşa edilen karakollarla birlikte Dersim insanı sızlaştırılmaktadır. Ormanlar yakılmakta, HES'lerle Dersim'in doğası ve kültürü yok edilmektedir. Koruculuk adı altında insanlar kişiliğizleştirilmekte, kimliğinden kopartılmaktadır. CHP'nin 37-38'deki insan kıyımının adı katliam ise (ki öyledir) AKP benzer bir katliamı, bugün kendisi de başka bir boyutta Dersim halkına uygulamaktadır. 38 yılında gerçekleşen katliam için sözde özür dileyen Tayyip Erdoğan'a sormak gerekmektedir; 38'deki katliam için özür diledin, peki 2011 yılında hala devam eden katliam için kim özür dileyecek?

AKP'nin Dersim halkından özür dilemesi halkımıza dönük yaptığı katliamların üstünü örtmeye yetmemektedir. Kürtlere bu bağlamda Dersimlilere yönelik imha, inkar ve asimilasyon politikası 90 yıllık devlet geleneğinin değişmez politikalarındandır. AKP demokrasi, özgürlük gibi söylemleri öne süredursun, AKP'nin de diğer düzen partileri gibi 90 yıllık devlet geleneğinin yani resmi faşist ideolojinin sürdürücüsü olduğu açıktır. AKP'nin döktüğü ve dökeceği timsah gözyaşlarının bu açıklığın üstünü örtmesi mümkün değildir.

Düzen partileri derinleşen kriz sürecinde, efendilerine daha iyi uşaklık görevi için yarışmaktadır ve bu yarışı kazanmak için çabaladıklarını birbirlerine karşı gerçekleştirdikleri bürokratik kurnazlık ile bir kez daha ispatlamışlardır. Egemen sınıflar arasındaki çelişki halkımızın çıkarları söz konusu olduğunda uzlaşmaya ermektedir. Bu uzlaşmayı ise AKP ve CHP partileri arasındaki Dersim Katliamı tartışmasında bariz görmekteyiz. Her ne kadar AKP ve CHP arasında tartışmalar yaşansa da söz konusu katliamın kaynağı olan faşist Kemalizm olduğunda her iki tarafında toz kondurmadığını açıkça görebilmekteyiz. Bu da egemen sınıflar arasındaki çelişkinin uzlaşır olduğunu göstermektedir.

Son dönemde yaşanan tartışmalarla bir kez daha ortaya çıktığı gibi ister AKP ister CHP söz konusu olsun düzen partilerinin tamamı egemen zihniyeti yansıtmaktadır. Egemen zihniyet 90 yıldır Dersim'i çıban olarak görmektedir ve Dersim halkına yönelik politikalarını bu bakış açısına göre belirlemektedir. Dersim halkı için ne AKP ne CHP çözüm olamaz. Bizler düzen partilerinin yalanlarına inanmayacak Dersim halkı olarak kendi örgütlü mevzilerimizle saldırılara karşı koyacağız.

Dersim YDG

Denge Ciwanan

Davete icab edecek, direnişimizi

BÜYÜTECEĞİZ
BÜYÜTECEĞİZ
BÜYÜTECEĞİZ
BÜYÜTECEĞİZ
BÜYÜTECEĞİZ

Hükümet 'ayrıştır, kendini akla, kafa bulandır' mantığına sarılmış bir yandan Dersim Katliamına dair 'müdahillik sergileyerek' sözümona 'anamuhalefeti' yıpratmanın derdine düşüyor, bir yandan bu sayede 'tüm Ortadoğu halklarına umut saçarken' sergilediği pek özgürlükçü pek demokrat imajını ayakta tutmaya çalışıyor!

'Hiçbir zaman olmadığı kadar terörle mücadelede başarılı bir noktadayız. Hiç girilmeyen yerlere giriliyor; temelinden meseleye bakılıyor. Kafası ile gövdesi arası koparılıyor, eylem yapamaz noktaya geliniyor.'

Başbakan yardımcısı Bülent Arınç'ın bu sözleri 'açılım' pespayeliğinin geldiği durumu anlayabilmemiz açısından önemlidir. Artık herhangi bir maske takma ihtiyacı duymayan egemenler gerçek saiklerini bir dolu pratikle göze sokmakta zerre kadar beis görmemektedirler.

TSK, 22 Ekim günü Hakkari'nin Çukurca ilçesindeki Kazan Vadisi'nde (Gelye Teyarê) uluslararası antlaşmalarla 'yasaklanan' silahları gerillaya karşı kullanarak bir katliam gerçekleştirdi. Katliamdan kurtulan gerillalar verdikleri röportajda şu noktaları vurguladılar; *'Bahsedildiği gibi düşman ciddi bir operasyon yapmadı. Üzerimize askeri güçler gelmedi, kısa bir sürede hem uçaklarıyla hem de obüs ve havan toplarıyla birliğimizi vurmaya başladı. Gerilla birliğimizle askerler arasında herhangi bir çatışma yaşanmadı. Tamamen kimyasal kullanıldı. Saat gece 02.00'dan sabaha kadar uçaklar yoğun bir şekilde vurdu. Hem keşif uçağı alandan gitmedi, hem de savaş uçakları sürekli olarak alanı bombaladı. Uçakların attığı bombalarda her türlü bomba vardı. Napalmdan kimyasal silahlara kadar hepsi vardı. Biz uzaktık ama kimyasalın kokusu bizi de etkiliyordu. Nefes alamıyorduk ve boğazımızda yanma vardı. Üzerimize halsizlik çökmüştü. Üç gün bo-*

yunca bombardıman yapıldıktan sonra askerler alana indirmeler yaptılar. Arkadaşların hepsi kimyasallarla şehit düştü.'

Durum bu kadar açıkken, Bülent Arınç'ın sözlerinde anlamını bulan uygulamalar son süreçte Kürt Ulusal Hareketi'ne egemenler cephesinden yaklaşımın tezahürüdür. Başlatılan süre avı hiçbir hukuki/ vicdani/ insani kılıfa ihtiyaç duyulmaksızın genişletilerek sürdürülmektedir. Artarak süren hava hareketleriyle, siyasi operasyonlarla, Abdullah Öcalan'a uygulanan tecrit içinde tecrit politikalarıyla, egemenlerin 'son salvosu' niteliğindeki 'Önderlik Komitesi' safsatısıyla ağırlığını Asrın Hukuk Bürosu avukatlarının oluşturduğu kırkı aşkın avukatın tutuklanmasıyla, devletin 'açılarak genişlettiği' Ulusal Hareket çeperine tam teyakkuz saldırı içerisinde olduğunu göstermektedir. Bu pratiklerle de toplumun muhalif tüm kesimlerine 'dokunma yanarsın' mesajı verilmektedir.

Canlı kanlı bu saldırıların yanı sıra elbette psikolojik savaş da egemenler cephesinden adeta 'tüm kartlar oynanarak' sürdürülüyor. Artık mide bulandırıcı bir hal alıp gına getiren 'örgüt içinde çözümler var' söylemi bizzat İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin tarafından ifade edilip bu aşına olduğumuz pespayelikle 'bir arpa boyu daha' yol almanın hesapları güdülmektedir. İdeolojik savaş bununla da sınırlı değil elbette! Egemen klikler arası 'kavgaya' dönüşen 'Dersim Meselesi' hükümet cephesinden artık unuttuklarını düşünmeye 'başladığımız' 'ileri demokrasi' palavrasına sos kılınmak suretiyle halkımızın gözü boyanmaya çalışıyor. Bizzat Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın yaptığı 'özür' açıklaması, hemen ardından Arınç'ın 'İstiklal Mahkemeleri tutanakları açılınsın' talebi, egemenlerin 'ne yardım ne serden' geçemeyeceğini gösteriyor. Hükümet 'ayrıştır, kendini akla, kafa bulandır' mantığına sarılmış bir yandan Dersim Katliamına dair 'müdahillik sergileyerek' sözümona 'anamuhalefeti' yıpratmanın derdine düşüyor, bir yandan bu sayede 'tüm Ortadoğu halklarına umut saçarken' sergilediği pek özgürlükçü pek demokrat imajını ayakta tutmaya çalışıyor!

Ancak, son süreçte ‘PKK’yı etkisiz hale getirmek’ başlığı altında sürdürülen siyasi ve askeri operasyonların bilançosu bu çabanın manidarlığını iyice gün yüzüne çıkarıyor. ‘KCK’ operasyonu ile artık ne yana yumruk savuracağını ‘şaşıran’ egemenler Prof. Dr. Büşra Ersanlı’dan, Ragıp Zarakolu’na kadar geniş bir yelpazeyi ‘terörle’ bağlantılandırarak tutukladı. Yine yoğun bir terörizasyona tabi tutulan BDP’nin üye ve yöneticilerinin büyük bir kısmı tutuklanarak demokratik siyasete dair tahammülsüzlüğün ulaştığı ‘dudak uçuklatan’ boyut ortaya çıkmış oldu.

Bu arsızlığın en aciz, en mide bulandırıcı, isyana gark edici biçimini ise Kazan Vadisinde 36 HPG gerillasının kimyasal silahlarla katledilmesi oluşturuyor. Napalm bombaları kullanılarak katledilen gerillaların cansız bedenleri Malatya Adli Tıp Kurumunda uzun müddet bekletildi. Uyguladıkları vahşeti saklamanın derdine düşen egemenler uzun süre ailelerin cenazelerini almasını/teşhis etmesini/avukatların kimlik tespiti için morga girmesini engelledi. Cenazelere ulaşıldığında ise egemenlerin neden bu denli iğrenç alicengiz oyunlarına başvurduğu anlaşılmış oldu. Birçoğu yanmış, çeşitli bölgeleri erimiş cansız bedenler Kazan Vadisinde faşist TC’nin kimyasal silah kullandığını kanıtlıyordu.

Şimdi Erdoğan’a sormak gerekiyor; Dersim’de 1937-1938 arası yaşananları anlattığı konuşmasında yaptığı ‘mağaralara saklanmış insanların üzerine gaz bombası atıldı. Çoluk çocuk demeden herkes fare gibi zehirlenerek öldürüldü’ alıntısı kendisine bir yerlerden tanıdık geliyor mu? ‘Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu!’ Sizin Kazan’da kullandığınız kimyasal silahlarla Dersim’e atılan gaz bombalarının kokusu/tesiri/amacı aynı değil midir? Ya da Bülent Arınç’ın ‘İstiklal Mahkemelerinin

büyük hukuksuzluklara sahne olduğunu söyleyip arşivlerin açılmasını’ talep etmesine ne demeli? Binlerce insanı tutuklattığımız/binlercesini de her gün tutuklamaya devam ettiğiniz KCK operasyonları hangi hukuksal zeminin uygunluğunu taşımaktadır? Polis fezlekelerinden ve ‘kuvvetli şüphelerinizden’ doğru yargısıyla, emniyetiyle, hükümetiyle yani tümünden devletçek oluşturduğunuz iddianamelerinizin sahip olduğu yoğun demokrasi anlayışı ve ifade/örgütlenme hürriyetlerine eşsiz saygısı bizim mi gözümüzden kaçmaktadır? Seyit Rıza’nın zulüm görüp öldürüldüğünü hususiyetle vurgularken, Seyit Rıza şahsında değerlerimize yaptığımız ‘atf’/nemalanma kaygınız ne anlama gelmektedir? Bu pek ‘insani’ hassasiyetinizi neden milyonlarca insanın ‘Siyasi İrademdir’ diye beyanat verdiği Abdullah Öcalan’a karşı uygulamıyorsunuz! ‘Örgütün başı ile gövdesi arasındaki bağlantı kesilmiştir’ diye özetlediğiniz durum PKK lideri Abdullah Öcalan’a tecrit içinde tecrit uygulamaktır. Öcalan şahsında sindirilmek/susturulmak/yaşamla bağlantıları koparılmak istenen de mücadelenin kendisidir.

Egemenler ‘geçmiş zamandır/olmuş bitmiş/geçmiş gitmiş’ arsızlığını kuşanmışlar bol keseden üfürmeyi marifet belliyorlar. Ancak her şeyin apaçık ortada olduğu gerçeği gizlemeyi/kendilerini, içinde olduklarını çukurdan ayıştırmayı/bu sayede sahte pozlar vererek halkımızın bilincini bulandırmayı başaramayacaklar!

Tarihsel olarak nişanlı oldukları katliam, zulüm politikaları da faşizm de ‘geçmişte kalmış buruk bir anı’ değildir. Bizzat bu devletin gerçekliğidir/kendisidir! Bizlere düşen ise, egemenlerin oynadığı bu tehlikeli oyuna karşı uyanık olmak/diri durmaktır. Egemenler topyekün saldırılarıyla, bizleri savaşa davet ediyorlar; davete icabet etmek gerek!

İNANIN BANA, ASKER DOĞMADIM

Ben asker oldum... İnanın bana, ben asker doğmadım. Otobüsün kalkışına yirmi kala, on kala, beş kala... Mahalleden arkadaşlarım, akrabalar, hepsi burada. Sanki nereye gittiğimi bilmiyormuş gibi yapıyoruz. “Şanlı Türk ordusunun” bir neferi oluşumla gurur duyuyoruz. Elbette bir de doğuştan var olan asker olma durumumu somuta geçirecek olmanın “gururu” var. Kimseye gözüm değmesin diye çabalıyorum. İçimden sürekli gazetelerde baş sayfalarda duyduğum haberleri geçiriyorum. Diskolar da işkence görenler, elinde bomba patlayanlar, bile isteye mayınlarda katledilenler, her gün dayak, her gün küfür... En çok da annemle göz göze gelmeye korkuyorum; annem anlar çünkü biliyorum... Ama ne çaredir geliyor işte. Annem komşularla benim hakkımda konuşuyor. O esnada karşılaşıyor bakışlarımız, annemin gözleri dolu dolu... Ne sevinç gözyaşı bunlar ne de gurur. Bilmediğin istemiyor işte oğlunu o korkunç çürümüşlüğüne ellerine teslim etmeyi. Annemle birbirimizi anlayıp kucaklıyoruz. Mahalleli gençler hep bir ağızdan haykırıyor “asker doğduğumu”. Ve otobüse biniyorum. Az önce haykırırlar da dâhil olmak üzere herkeste bir sessizlik en çok da bende. Ne için bu zulmü çekeceğim demekten kendimi alamıyorum. Otobüs saatle beraber hızla beni işkencehaneme kavuşturmak için çalışıyor. Gözüm doluyor kendimi sıkıyorum. Kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Bak gitmezsen “sana ne kız verirler ne de iş” diyorum kendi kendime... Ve artık kışladayım nefesimi tutuyorum. Sanki bu buradan çıkana kadar aldığım son nefes olacak gibi çok derin...

(...)

TSK’da elimizi nereye atsak elimizde kalıyor. Son süreçte sıkça gündeme gelen haberlerden birisi de elbette bedelli askerlik konusu. Otuz milyara sahipsen ve bu parayı verebiliyorsan 20 günlük bedelli zorunlu hizmetini de yapmana gerek yok. Gerçekten de “para var huzur var” dedikleri durumun örneklerini her gün yaşıyoruz. Zaten birçoğumuz TSK

ile ilgili birçok haber duymuşuzdur. Devletin her nüvesinden çürümüş kurumlarının en güzel örneğidir **TSK**.

Kürt gençlerine yapılan baskılar, eline pimi çekilmiş bombalar verilen Kürt gençleri, T. Kürdistanı’nda PKK’ye yönelik saldırılarda daha çok Kürt gençlerinin operasyonlarda özel bir çabıyla yer aldırılması tesadüflerin eseri değil elbette. Roj TV de izlediğimiz, zılgıtlarla Kürtçe ağıtlarla uğurlanan PKK şehitleri ve Kürt analarının çılgınlıklarıyla, feryatlarıyla uğurlanan TSK “şehitleri”.

Devrimci, demokratları, Kürtleri, halk gençliğinin hemen her kesimi; askerliklerinin büyük bir kısmını zulüm görek geçiriyor. Mesela birçok genç en ufak bir hata yaptı diye, ya da bazen bir sebebe bile gerek görülmeden **disko** denilen işkencehanelerde günlerini geçirebiliyor. Kısa bir zaman önce disko diye duyduğumuz TSK’nın işkence merkezlerinde katledilen **Uğur Kantar** bu işkencehanelerde katledilen, kendisine zulmedilen halk gençlerinin ne ilk ne de son örneği.

İşkencelerin başka bir türüsü eşcinsellere karşı sergilenen muamele. Eşcinsellere toplumun hemen her alanında nasıl muamele edildiği biliniyor. Devletin kurumlarında eşcinsellerin zaten varlık zemini yok. Eşcinseller isterlerse askere gitmeyebiliyor **pembe teskere** alabiliyorlar. Tabii öncelikle bunu kanıtlamaları gerekiyor. Bunun içinde anal muayene denilen bir işkenceye maruz kalıyorlar.

Küfrün, dayağın, zulmün, şiddetin her türüsünün meşru olduğu **askerlik denilen “kutsal kurum”** her geçen gün çürümüşlüğüne çürümüşlük katıp devletin faşist çizgisinde iddialı bir şekilde ilerliyor. “Her Türk asker doğar” gibi saf-satalarla sanki herkes askerlik yapmaya can atıyormuş gibi bir hava yaratılıyor. Çok güzel bir olaymış gibi askere gidenleri sevinçle bu işkence yuvalarına gönderiyor ya da sevdiklerimizi gönüllü gönderiyormuşuz gibi davranıyoruz ve bu durum tablonun başka bir acı yanı.

O “şanlı” uğurlamalardan sonra hangi ana eve gidince

bir oh çekebilir ki oğlunu askere gönderdiği için. Çünkü bu zulmün, bu işkencenin içinde Kürt, devrimci, demokrat, eşcinsel olmak değil insan olmak insan kalmak bile çok zor. Daha yakın zamanda gerilla cesetlerine işkence yapıldığı haberleri gündeme gelmişti ve hepimiz yapılan işkenceleri zafermişçesine sergileyen fotoğraflara dehşetle bakmıştık. **Küçücük çocukların öldürüldüğü, öldürdüğü gerilla başına para alan subayların olduğu, öldürmenin, kanın bu derece sıradanlaştırıldığı, işkencehanelerde (disko) zulmün meşruluğunun gözler önüne serildiği bir orduya insanlık duygularının girmesi ne kadar mümkün olabilir. Ucundan köşesinden yanlışlıkla girdiyse de bu insanlık ya diskolar da katlediliyor ya da bu insanlığın eline pimi çekilmiş bir bomba tutuşturuluyor.**

BEDELLİ ASKERLİK

TSK'nin onca çürümüşlüğü arasına bir de bedelli askerlik tartışmaları eklendi. Kapitalizmin vazgeçilmezi bankalar bedelli askerliği de unutmadan kredi yarışına başladı. Mecliste askerliğin bedeli üzerine tartışmalar sürüyor. Peşinde indirim, taksitlendirme yapılacak mı tartışmaları "oldukça önemli" elbette.

Türkiye'de bugüne kadar 10-15 yıl aralarla bedelli askerlik gündeme gelip meclisten geçiyor. Ama bu seferki parasının fazlalığı ve yirmi günlük zorunlu hizmetin de ortadan kalkması ile diğerlerinden ayrılıyor. Paran varsa teskereyi bankadan kolayca alabilirsin. Bir diğer farklılık bugüne kadar T. Kürdistanı'ndaki savaşın yükseldiği TSK'nin operasyonları artırdığı dönemlerde bedelli askerlik uygulamasının genelde tercih edilmiyor olması. Ama son süreçte savaşın çok kızgın sürmesine rağmen bedelinin çıkmış olması oldukça "şaşırtıcı". Çünkü bedelli askerlikle birlikte doğasında asker sayısı azalacak ve "TSK operasyonlar, Kürt ulusuna işkence yapmak, dağda çobanlık yapan çocukları vurmak, gerillaların ölmüş bedenlerine bile kurşun yağdırmak için nereden insan bulacak?". Bütün bunlar önemli sorularken devlet bu soruları çoktan cevapladı ve önceki yıllarda çalışmalarına başladı.

Gerillayla ve elbette Kürdistan'daki halkla mücadelenin en önemli aracı olan, T. Kürdistanı'na gönderilen özel birlikler bedellilerin yerini severek doldurmaya hazır. 90'lı yıllarda Kürt halkına en üst düzeyde zulüm eden, faili meçhul cinayetlerin artmasında başrolü üstlenen, hatta T. Kürdistanı'nda kulak kesen efsaneleriyle (gerillaların kulaklarını keserek işkence yaptıkları için) ün salmış olan buram buram faşizm dolu özel birliklerin ardıllarından bahsediyoruz. Kişilik olarak öldürmeye programlanmış polis güçlerinden oluşan bu birlikler bölgede oldukça etkin bir saldırı politikası güderek bedellilerin yerini alacaktır.

Bedelli askerlikle ilgili en çok dikkat çeken yanlardan biri

de elbette askerliğe biçilen bedeldir. Burjuva medyada ve meclisteki diğer siyasetler tarafından da en çok tartışılan yönlerden birisi otuz milyarlık belirlenen bu miktar. Parası olanın gene kendini sıyırmasıyla TC'nin yürüttüğü haksız savaşın yükü gene emekçi halk gençliğinin sırtlarına biniyor.

VİCDANİ RET

Vicdani ret oldukça hızlı meclisin gündemine girdi, hızlıca da gündemden çıktı. Gündemden çıktı ancak vicdani reddin adı bile geçmezken, gündeme getirilmesi bile kabul görmezken, devlet yetkililerince bireysel de olsa, vicdani olabileceği üzerine konuşmalar dolaştı.

Bütün bunlar faşist TC'nin göz boyama, demokratik bir devlet varmış gibi yapma çabalarından başka bir şey değildir. Açılımla Kürt sorununda adım atılmış havası yaratarak asıl amaçları olan Kürt ulusal direnişini tasfiye etme, örtbas etme niyetinden farksızdır; vicdani ret tartışmaları da. TC son süreçteki faşizmi demokratik kılıflarla allayıp pullayıp Türkiye halkını "ileri demokrasinin" olduğuna inandırmaya çalışmaktadır.

Avrupa Birliği'nin bu yöndeki talebi de önemli bir ayrıntı elbette faşizim gözünü kulağını halka kapamışta olsa pür dikkat kapitalist ülkeleri dinlemektedir. Vicdani retçilerin Avrupa İnsan Hakları Mahkemelerine başvurmaları ve bu mahkemelerde TC'nin haksız bulunması vicdani reddin gündeme alınmasında önemli bir etkidir. Yine bir de Avrupa Konseyinde askerliğin zorunlu olduğu sadece 3 ülkeden biri olmamızın (Ermenistan ve Azerbaycan ile birlikte) da büyük bir yeri var. Ama ne özgürlükmüş ne demokrasiymiş bunların hiçbir etkisi yok vicdani reddin konuşulabiliyor hale gelmesinde. Bunun en açık göstergesi de elbette Bülent Arınç'ın konuşmasında sadece dini sebeplerle olabileceğini vurgulamasından gayet açık anlaşılıyor.

Bülent Arınç önceki günlerde yaptığı açıklamada dini sebeplerden kaynaklı olursa vicdani ret yapılabileceği ve bunun karşılığı olarak gönüllü hizmet yapılabileceği gibi bir yasa olabileceğinden bahsetmişti. Fakat bedelli açıklamalarıyla aynı gün Tayyip Erdoğan vicdani reddin söz konusu bile olamayacağı açıkladı. Zaten Bülent Arınç'ın da sözünü ettiği vicdani redde özgürlüğün ucundan köşesinden bile geçmiyordu. Siyasi görüşü sebebiyle kimse askere gitmemek gibi bir hakka sahip olamaz. Çünkü bu "teröristlik, vatan hainliği" olurdu. Bütün bu yorumlarla vicdani reddin tartışma konusu bile olmadığı sözleriyle noktalandı.

Faşizmin küflenmişliğinden en yüksek çılgınlıkları duyduğumuz orduda yaşananlar bunlarla sınırlı değil elbette yaşanan daha bir çok somut örneğin yanında daha duyulmayan halktan gizlenen bir çok durum var. Duyduklarımız bile bize yeterince TSK'daki faşist diktatörlüğü gözler önüne sermektedir.

YDG 4. Genç Kadın Buluşması üzerine

YDG li kadınlar olarak **29-30 Ekim** tarihleri arasında **Beşlere** atfettiğimiz **4. Genç Kadın Buluşmamızı** Ankara'da gerçekleştirdik.

DKH, EHP'li Kadınlar, Tüm İGD'li kadınlar, Kaos GL ve YDK buluşmamıza katılarak destek verdi. YDG'li kadınlar olarak kadın kimliğimizi hissedememe ve kendi sesimize olan yabancılığımız konusu üzerine sıkça konuşuldu. Kadın buluşmamızı atfettiğimiz Beşlerin, önderlik misyonunu tüm kadınların üstlenmesi gerektiğine de Sefagül ve Nurşen yoldaştan örnekler verildi.

1. Gün

4. Genç Kadın Buluşması devrim şehitleri ve özel olarak **2 Şubat 2011** tarihinde şehit düşen Beşleri selamlayan saygı duruşuyla başladı. Devamında kadın kimliğimizi hissetmek Sefagülleşmek, Nurşenleşmek'ten bahsedilen bir açılış konuşması gerçekleştirildi. 2 gün sürecek olan buluşmanın programı açıklandıktan sonra kadın çalışmaları üzerine alanlardan deneyim aktarımı ve değerlendirilmeler yapıldı.

Genel olarak alan değerlendirmelerinde kadın çalışmalarını yürütmekte eksik kaldığımız, faaliyetin koşullarına ve diğer politik gündemlerin gerisine ötelediğimiz konusunda ortaklaşıldı. Bu konu da pratikte özeleştirme vermenin ve önümüze hedefler koymak gerektiğinin vurgusu yapıldı.

Çanakkale'den bir kadın arkadaşın gerçekleştirdiği "**Toplumsal Cinsiyet**" sunumu üzerine bir tartışma yürütüldü. Bu tartışma esnasında birçok kadın kendi sesine olan yabancılığını kırarak toplumsal cinsiyetin üzerindeki etkilerini yaşadığı örnekler üzerinden anlattı.

LGBT bireyler üzerine Ankara alanı tarafından yapılan 2. sunumda ise birçok kadın homofobik oluşundan ve bu nedenle bu sorunundan kaçışından bahsetti. Ve bu konuya bakış açımızda ki yanlışlar üzerine de birçok konuşma yapıldı.

Sonrasında "**Eğitimde Cinsiyetçilik**" ve "**Toplum ve Aile Baskısı**" sunumları yapıldı. Yine bu sunumlarda da tartışmalar yaşadığımız örnekler anlatılarak ilerledi.

Nasıl bir genç kadın çalışması konusu ve kadın kimliğimiz hissetmiyor oluşumuz üzerine konuşuldu. Kadın sorununu içselleştirdiğimiz düzeyde ve kadınlar olarak politik özne olabildiğimiz ölçüde kadın faaliyetimizi örgütleyebileceğimiz sonucuna varıldı.

2.Gün

2. gün kadınlar olarak yol, sokak, ev, işyeri demeden her yerde maruz kaldığımız cinsel şiddet üzerine yapılan bir sunumla başladı. Gene yaşanan olaylar ve taciz/tecavüz gibi durumlarda neler yapmamız gerektiğinden de bahsettik. Her kadın gibi devrimci kadınlarında taciz tecavüz konusunda teoride ne düşünürse düşünsün kendini suçlu hissedip utanma durumu yaşadığı konusuna da değinildi. Bu tartışmanın ardından YDK adına "**Şiddete yenilmeyeceğiz şiddeti yeneceğiz**" kampanyası ve yürüttüğü anket çalışmalarından deneyimler aktardı. YDK çalışmalarına daha aktif dâhil olmak ve 25 Kasım'ı örgütleme sürecinde pratikte özeleştirme vermek noktasında kararlar alındı.

YDK'dan sonra Kaos GL'den bir arkadaşla söyleşi yapıldı. Kaos GL'nin işleyişi, LGBT bireyler hakkında soru-cevap şeklinde ilerleyen verimli bir tartışma yürütüldü. Bu söyleşi ardından geleceksizliğin kadınlar üzerinde daha etkili olması ve Kürt kadın hareketinden deneyimler üzerine kapsamlı tartışmalar yürütüldü.

Yozlaşma üzerine yapılan tartışmalarla sunumlara son verildi. Sunumların ardından 2 gün boyunca sunulan öneriler karara bağlandı. Ve önümüzdeki sürece dair daha kesin planlamalar yapıldı. YDG programına LGBT bireylere yer verme önerisi getirmekte alınan kararlar arasındaydı.

Son olarak YDK tarafından Beşler üzerine yapılan konuşma ile Sefagülleşmek, Nurşenleşmek, Fatmalaşmak, Deryalaşmak, Gülizarlaşmak üzerine yeniden vurgu yapıldı. Özellikle de Sefagül ve Nurşen yoldaşın üstlenmiş olduğu önderlik özelliğinin tüm kadınlarca göğüslenmesi gerektiği bu buluşmayla bir kez daha anlaşıldı. Beşler için okunan şiir ve divanın kapanış konuşmasıyla kadın buluşmamız sonlandı.

Nasıl bir genç kadın örgütlenmesi?

1- Genç kadınların özel politikalarla örgütlenmesi neden önemlidir?

Kadın örgütlenmesi özerk olarak ele alınması gereken bir konudur.

Neden? Çünkü kadınlar ezen-ezilen çelişmesini sadece sınıfsal kimliğinden dolayı değil, kadın kimliğinden dolayı da yaşarlar. Cinsel kimliğinden dolayı yaşadığı sorunlar karşısında örgütlenmesi için özel bir örgütlülüğe ihtiyaç duyulur. Bu durum kadın meselesinin sürekli gündemde olmasını sağlar. Her alanda kadınların var olduğunu ve sorunlarına karşı kadın kimliğiyle mücadele ettiğini gösterir.

Neden genç kadın örgütlenmesi önemlidir?

1- Genç kadınlar cinsel kimliğin getirdiği sorunu daha yakıcı ve daha yoğun yaşarlar. (örnek; genç kadınlar daha fazla şiddete uğrar, daha çok ucuz işgücü olarak görülür, daha fazla istihdam dışı bırakılır, cinsel saldırılara daha sık uğrarlar, toplumsal rollerin baskısını daha çok hissederler)

2- Genç kadınlar, gençliğin dinamizmini taşırlar. Bu yüzden de aslında daha fazla örgütlenmeye açıktırlar.

Yeni Demokrat Gençlik olarak bugün örgütlenme koşullarımızı göz önünde bulundurduğumuzda öğrenci halk gençliği içerisinde örgütlenmenin bizim açımızdan doğru ve zorunlu bir tercih olduğu uzun zamandır tartıştığımız bir konuydu.

Bu konuyla paralel olarak genç kadın örgütlenmesi konusunda da öğrenci kadının örgütlenmesini gündemimize almamız ve bu konuda bilgimizi ve pratiğimizi derinleştirecek tartışmalar yapmamız gerekiyor.

Şimdi sorumuzu biraz daha özelleştirelim;

Neden öğrenci kadın örgütlenmesi önemlidir?

1- Öğrenci kadınlar tüm genç kadınlar gibi cinsel kimliğin getirdiği sorunu daha yakıcı ve daha yoğun yaşarlar.

2- Öğrenci gençliğe yönelik tüm saldırıların kadın yüzüne baktığımızda öğrenci kadınların bu konuda daha fazla sorunla karşı karşıya kaldığını görürüz. (Örneğin; sistemin gençlere geleceksizlik politikası en çok öğrenci kadını geleceksiz bırakır, cinsiyetçi işbölümü nedeniyle öğrenci kadınlar belli sınırlara hapsedilirler, eğitim hayatlarında cinsiyetçi yaklaşımlara maruz kalırlar, toplumda “aşağılık”, “değersiz” olarak görülürler...)

3- Öğrenci kadınlar, gençliğin dinamizmini taşımalarının yanında, öğrenci gençliğin özelliklerinden olan yarı- aydın olma özelliklerini bünyelerinde barındırırlar. Bu yüzden de aslında daha fazla örgütlenmeye açıktırlar.

İşte tam da bu nedenlerden dolayı genç kadınların ve özel-

de de öğrenci kadının özel politikalarla örgütlenmesi gerekir.

2- YDG'nin genç kadın politikası nasıl olmalı?

Şu ana kadar genç kadın ve özelde de öğrenci kadınların neden örgütlenmesi gerektiği konusunda konuştuk. Yeni Demokrat Gençlik olarak nasıl bir genç kadın çalışması yürüteceğiz, bu başlığımızda da bu konuyu inceleyeceğiz.

Ne yazık ki elimizde ne başka kurumlara ne de kendimize ait bir genç kadın çalışması kılavuzu yok! Bu konuda geniş araştırmalar, zengin deneyimler yok! Böylesi bir şanssızlığımız var. Bu yüzden de biz, nasıl bir genç kadın-öğrenci kadın çalışması yapılması gerektiğini el yordamı ile bulacağız. Önümüze somut hedefler koyarak, gerekirse yanlış yaparak ve yaptığımız o yanlışlardan öğrenerek bir genç kadın çalışması yapacağız.

En başta şunu net bir şekilde önümüze koymalıyız. Biz YDG'li kadınlar olarak her sorunun bir de kadın yüzü olduğunu farkına varmalı ve bulunduğumuz her alanda, aldığımız her toplantıda, gündemdeki her konuda bu kadın yüzünü görmeli ve bunu gündemleştirmeliyiz! Bunu gündemleştirmek; yalnızca kendi örgütlülüğümüz içerisinde değil, bulunduğumuz her faaliyet alanında kadın örgütlülükleri yaratarak gerçekleşebilir. Mesela üniversitede sosyoloji kulübünde isek, “bu kulübün bir kadın komisyonu nasıl yaratılır?” sorusunu kendimize sürekli sormalı ve sormakla kalmayıp bunun hemen somut adımlarını atmalıyız.

Bu bakış açısına sahip olduğumuzda nasıl bir genç kadın politikasına sahip olmamız ve ne gibi çalışmalar yapmamız gerektiğini anlamaya ve örneklendirmeye başlayacağız.

Bunu yaptığımız takdirde aslında her birimizin daha fazla politik özne haline gelmesini başaracağız. Biz genç kadınlar olarak politik özne haline geldikçe örgütümüzü bu açıdan geliştirecek, değiştirecek ve dönüştüreceğiz. Ve bizim politik özne olup örgütümüzü değiştirdiğimiz durumda da genç kadınları örgütlerken temel politikamız **genç kadınları politik özne haline getirmek** olacak. Ama bunu soyut bir şekilde değil; somut planlamalarla, adım adım, sabırla bir süreç örecek yapacağız.

Şimdiye kadar ortaya koyduğumuz bu bakış açısını yaşama geçirmek, yalnızca tartışmalarla ve sözlü taahhütlerle gerçekleştirilecek bir şey değildir. Kadın çalışmalarımızı kurumsallaştırmak bizim için ve bizim tarafımızdan verilecek en kuvvetli sözdür. Kurumsallaşmanın adımlarını da **Genç Kadın Komisyonları** oluşturarak ve bu komisyonları her daim

işlevli tutarak gerçekleştirebiliriz.

Genç Kadın Komisyonu kurma tartışmaları yaklaşık 4 yıldır YDG olarak gündemimizde olmasına rağmen bu konuda ileriye dönük kalıcı bir adım atmış değiliz. Çanakkale YDG Genç Kadın Komisyonu'nun olumlu örneği ve çeşitli alanlarda "Genç Kadın Komisyon Toplantıları" adıyla aldığımız toplantılar olumlu adımlardı ama ileriye taşıyamadık.

Aslında bu konuyu tartışmak ve nedenlerini ortaya koymak gerekiyor. Bu durumun temel nedeninin örgütlülüğümüzdeki/içimizdeki erkek egemen zihniyet olduğu ortadadır. Bunun sorumluluğu en başta bunu ihtiyaç olarak hissetmeyen biz YDG'li kadınlara aittir elbette. Kendi mücadelemize sahip çıkmak ve bunu geliştirmek yerine "ihtiyaç olarak görmüyoruz" kılıfı altına sığınmışız. Kendimizdeki bu erkek egemenliğini kırmanın yolu, öncelikle bu kılıfı üzerimizden atıp genç kadın komisyon çalışmalarımıza sahip çıkmamızdan geçiyor.

Genç Kadın Komisyonu çalışmalarının gündemimizden tamamen çıkmış durumda olmasının diğer bir sorumluluğu da bir bütün Yeni Demokrat Gençlik örgütlenmemize aittir. Örgütlülüğümüzün genç kadın çalışmalarını daha fazla gündemde tutma ve gençlik çalışmasının ayrılmaz bir parçası olduğunu kavrama/kavratma sorumluluğu vardır.

3- Kadın Faaliyetlerimizdeki Yetersizliklerimizin Nedenleri Nelerdir?

YDG'nin 5. konferansında da tartıştığımız önemli noktalardan birisi bu başlıkta da karşımıza net olarak çıkıyor. Öğrenci gençliği örgütlemek için öğrenci gençliğin sorunlarını içselleştirmek gerektiğinden bahsetmiştik. Biz devrimciyiz diyerek öğrenci gençlikten kopmamıza yol açan, dışında kalarak öğrenci gençliği örgütlemeye "çalıştığımız" tarzımızın yanlış olduğu konusunda ortak bir kaniya varmıştık.

Kadın sorununda da aynı durumu yakıcı boyutlarda yaşıyoruz. Örgütlü kadınların birçoğunun düştüğü bir durumdur bu. Biz devrimci kadınlar olarak kadın sorununu aşmışız, bu sorunu diğer kadınlar gibi yaşamıyormuşuz gibi yanlış bir algıya kapılmaktayız. Birçok YDG'li kadında somut olarak bu görülmektedir. Örneğin bir Kürt gencini örgütlemeye çalışırken ilk önce ona en yakıcı sorunu üzerinden gideriz, yani ulusal sorunu tartışırız, ulusal sorun cephesinden yaşanan gelişmelere dair politikalarımızı anlatırız. Bir başka örnek olarak bir işçi gençle, öğrenci genci örgütlerken kendi sorunları üzerinden ayrımlara gitmeye, öncelikle birine işyerindeki diğerine de okuldaki sorunlardan bahsetmeye çalışırız. Kadın sorununda da aynı yaklaşımı ortaya koymak gerekmektedir. Öğrenci kadınlar olarak, öğrenci kadınların hem öğrenci hem de kadın olmaları üzerinden yürüteceğimiz propagandanın örgütlenmemiz açısından önemi büyüktür. Bir öğrenci kadını örgütlerken şunu aklımızdan çıkarmamız gerekmektedir; karşımızdaki bir kadındır ve kadın sorunu yaşamında yakıcı bir noktada durmaktadır. Ancak bizler çoğu zaman ilk elden

kadın sorununu merkeze alıp, kadın sorunu üzerinden ilişkilenecek gibi bir kaygı gütmüyoruz. Tam tersi bir algıyla yaklaşarak, "Kürt sorunu, öğrencilerin diğer sorunları varken kadın sorunu talidir" gibi bir yanlışa düşmekteyiz.

Tablonun bu şekilde ortaya çıkmasının esas sebebi yukarıda da değindiğimiz konuya tekabül ediyor. YDG'li kadınların birçoğundaki "biz örgütlendik, bu nedenle bu sorunu yaşamıyoruz, özgürleştik" bakış açısı yanlış bir bakış açısidir ve kadın sorunun yakıcılığını hissetmemize engel olmaktadır. Biz YDG'li kadınlar olarak kadın kimliğimizi içselleştiremedikçe kadın sorunun bizim sorunumuz olduğunu anlayamayız. Tersinden bu sorunu içselleştirerek kadın kimliğimizi ortaya çıkardığımızda bu sorunun yakıcılığını da doğal olarak hissederiz.

Kendimizi dışında görürken bir başkasını içine katmakta ayrı bir boyuttur. Mesela örgütlü olmayan birinin başka bir kişiyi örgütlemeye ikna etmesi mümkün müdür? Bununla aynı noktadan çıkarsak kadın sorunun dışında olduğumuzu, kadın sorununu yaşamadığımızı düşünürken bir öğrenci kadınla bu sorunundan kaynaklı ilişkilenecek de oldukça sıkıntı yaşayacağımız ortadadır. Biz örgütlü kadınlar olarak bu sorunu içselleştirmemişken, örgütlemeye çalıştığımız öğrenci kadın kitlesini nasıl bu noktadan örgütlenmeye çağırabiliriz? Öğrenci kadınları örgütleyememek de aslında bir yanıyla örgütlenmemek demektir. Oysa YDG olarak en önem verdiğimiz noktalardan birisi ebetteki örgütlenmektir. Devrimci iddialarımızın en başta örgütlenmek ile ilgilidir. Bu bize öğrenci kadınları örgütlemenin genel devrimci iddialarımızla ne kadar ilgili olduğunu göstermektedir. Nasıl her konuda örgütlenmek için bir AP aracı yaratıyorsak öğrenci kadınları örgütlemek de bizim için aynıdır. Sadece kadın çalışmalarımızın gelişimi açısından değil, esasta YDG'yi bir bütün örgütlemek ve geliştirmek açısından da kadınlara kendi sorunlarıyla gitmenin önemini anlamada bir eksiklik yaşamaktayız.

Örgütlü kadınlarda "biz devrimciyiz, bulunduğumuz çevre devrimcidir. Bu nedenle biz kadın sorununu yaşamıyoruz algısı oldukça subjektif kalıyor ve bu subjektif bakış örgüt içe-

risindeki ataerkil zihniyetle mücadelemizi de zayıflatıyor. Sokakta, okulda, otobüste, evde kadın sorununu bizim de yaşıyor olmamız bir yana, kendi örgütlülüğümüzün içinde de aşamadığımız sorunlarımız vardır. Erkek egemen zihniyet kadını zincirlemek için kollarını sıvamışken “dur bu kadın örgütlü” dememektedir. Elbette yolda, sokakta her an her kadın gibi taciz, aile ve toplum baskısı gibi sorunları örgütlü kadınlar da yaşıyor. Bu sorunları yaşadığımızı kavrayamadığımız gibi, kadın kimliğimizi çoğu zaman içselleştiremediğimiz için örgüt içinde yaşanan sorunlarımızı da yeterince fark edemiyoruz. Birçok alanda, kadın yoldaşların erkek yoldaşların olduğu ortamda konuşma konusunda daha çekingen davranması, erkek yoldaşların da bu durumdan rahatsız olmak bir yana kadın yoldaşların inisiyatifini kırıcı tavırları bu noktadaki çok sayıda ki örnekten sadece biridir. Yaşadığımız birçok somut örnek örgütlü kadınların örgüt içerisinde de bu sorunu yaşadığını açığa çıkartmaktadır.

Sonuç olarak kendimizi kadın sorununun bizim de sorunumuz olduğu noktasından hareket ettiğimiz, bu sorunu içselleştirmek için adım attığımız oranda hem kendimizi hem de çevremizdeki öğrenci kadınları daha fazla örgütlemek mümkün olacaktır. Çünkü örgütlü kadınlar olarak bu sorunu içselleştirmesek, kadın sorunun önemini gerçek anlamda kavrayamayız ve öğrenci kadınları kadın olmalarından kaynaklı yaşadıkları sorunlar üzerinden örgütlemenin önemini anlayamayız.

4- Öğrenci kadınların örgütlenmesinde araç ve yöntemlerimiz nasıl olmalıdır?

YDG’li olarak, kadın sorununa yönelik özgün çalışmalar üretmemek daha da kötüsü var olan gündemlere bile dahil olmamak gibi bir eksikliğimizin olduğu ortadadır. Düşününce YDG genç kadınları örgütlemek için ayrı olarak ne yapıyor sorusunu cevabı oldukça kısadır; dergide oluşturulan genç kadın sayfasına yazı yazmak, bir kaç alana özgü kısa süreli, istikrarsız pratikler...

Çoğu zaman kadınların yaşadığı, burjuva medyanın bile fazlasıyla gündeme getirdiği süreçleri ele almak gibi bir çaba

gütmekteyiz. Somut örnek vermek gerekirse geçen yıl Genç-Senli öğrenci bir kadın, polis tarafından dövülmüş ve bebeğini düşürmüştü ve bu olayın üzerine hükümet yetkilileri yine cinsiyetçi açıklamalarını yapmıştı. Biz YDG’li kadınlar olarak bir çok sürece dahil olmadığımız gibi bu sorunu da geride bırakıp “yolumuza devam ettik”. Kadın sorununa dair özgün çalışmalar yapmak, kadın sorununu her alanda, her gündemde gündemleştirmek de önemli bir eksiklik olmaktadır. Genel siyasal gündemlerde ya da takvimsel süreçlerde sürece YDG’li kadınlar olarak kadın kimliklerimizle dahil olmak gibi bir çalışmada bulamamaktayız. Örneğin önümüzdeki ilk pratiğimiz olan takvimsel gündemimiz 6 Kasım YÖK protestosunda YDG komisyonları olarak ya da YDG’li kadınlar olarak üniversitelerdeki kadınların özgün sorunlarını gündeme getirmek için bir çaba sergilemedik. Oysaki bunu yapabilmemizin zemini vardı, YDG olarak bu yönlü geçmiş pratiklerimiz de olmuştu. Ama biz böyle bir şeyi gündeme almadık öğrenci kadınları bu noktadan da örgütlemek gibi bir pratik adım atmadık.

Takvimsel gündemlerde genç kadınların sorunlarını gündemleştirmememiz sadece işin bir yanındır. Takvimsel gündemler dışında da kadınlara yönelik, kadın temalı etkinlikler yapmak böylece kadınların kendilerini, kendi sorunlarını ifade edebileceği, YDG’yi kadın sorunu üzerinden tanıyabileceği alanlar oluşturmak önemlidir. AP araçlarımızı da bu çerçevede değerlendirmemiz gerekmektedir. Öğrenci kadınların ilgisini çekebilecek A/P araçlarını güncel gelişmeler ve takvimsel gündemlerimiz üzerinden kullanmamız gerekmektedir. En nihayetinde genç kadınların sorunu dergimizdeki bir sayfaya sığmayacak kadar önemlidir.

Pratikte atıl kalışımızla ilgili çoğu zaman aynı sebepleri sıralamaktayız. “Ne yapacağımızı bilememek, nasıl bir pratik adım atılacağını kafamızda somutla yamamak” gibi benzer bahaneler üretiyoruz. Kadın çalışması dışındaki faaliyetlerimizde ne yapacağımızı bilememe durumu yaşamazken, söz konusu kadın çalışmalarımız olunca böyle bir durumun açığa çıkması gerçek tabloyu ortaya çıkartmaktadır. Bunun asıl sebebi elbette diğer başlıkta da değinmiş olduğumuz kadın sorununu içselleştirmememizdir.

Kadın çalışmalarımıza kafa yormak, takvimsel süreçleri kadınların bakış açısıyla da örgütlemek, kullandığımız bildiri afiş gibi AP araçlarını kadın çalışmalarımız için de kullanmak onun dışında kadın etkinlikleri örgütleyip öğrenci kadınları kendi sorunlarından doğru bu etkinliklere dahil etmek, bir yerde kadınlara yönelik bir saldırı, hak gaspı varsa YDG’li kadınlar da bu sürecin öznesi olmalı mantığıyla hareket etmek, kısacası her şey kadın olmaktan doğru da müdahil olabilmek gibi bir perspektifle hareket etmeliyiz. Söylemde ve pratikte YDG’li kadınlar olarak beşlerden aldığımız güçle edilgen değil etkin olmalı her sürece YDG’li kadınlar olarak da rengimizi vermeliyiz.

KOLEKTİFİN SESİ

YAYIN KAMPANYAMIZ ÜZERİNE

Dergimizin kitlelere taşınması, burada bir ivmenin yakalanması öncelikli, esaslı hedeflerimizden birisiydi. Bu hedeflerimizde de ileri doğru bir adım attığımız elimizdeki bütün verilerden anlaşılıyor. Bu anlamda kampanya sürecimizi esasta başarılı olarak değerlendiriyoruz.

Ülkemizin siyasi gündemi her zamanki gibi oldukça hareketli devam ediyor. Bir yandan KCK operasyonlarının son halkası olarak büyük çoğunluğunun Abdullah Öcalan'ın avukatlarından oluşan yeni tutuklamalar, öte yandan Kürt halkının tarihindeki büyük katliamlarından birisi olan Dersim katliamına yönelik, Tayyip Erdoğan'ın büyük oranda CHP'yi köşeye sıkıştırmak için Dersim halkından özür dilemiş gibi yapması ve bu anlamda Erdoğan'ın hareketine, yapılandan çok daha büyük misyonların yüklenmesi tartışmaları öne çıkan gündem maddelerindendi.

Bütün bu yaşananlar karşısında örgütsel gücümüzün zayıflığı karşısında hayıflanmamak içten bile değil. Güçlü bir YDG yaratmak için çalışma tarzımızın düzeltilmesine hizmet edecek şekilde YDG dergisi üzerine gerçekleştirdiğimiz kampanyayı değerlendirmek bu anlamda iyi olacaktır.

Kitle çalışmalarımızın durağanlaştığı, YDG dağıtımlarımızın düştüğü bir ortamda kampanyamızı belirli başlıklar altında toparlamıştık. Bu belirli başlıklar şöyleydi:

- * YDG'nin dağıtımları yapılmadan önce faaliyetçi yoldaşlarımızla okunup, kitlelere yürüteceğimiz somut ajitasyon/propagandanın netleştirilmesi,
- * YDG dağıtımları yaptığımız günleri çoğaltmak ve gün gün planlamak,
- * Her dağıtım döneminin sonunda dağıtım faaliyetlerimizin değerlendirildiği toplantılar almak ve bu toplantıları süreklileştirmek,
- * Aylık olarak faaliyet raporlarının kolektif mekanizma-

mıza sunulması,

- * YDG'nin ücretini her şart altında toplayarak, ücretsiz dağıtım kültürünü yok etmek,
- * Bütün bu başlıklarla birlikte yeni faaliyetçilerin süreç içerisinde örgütlenmesi,
- * Dergimizin zamanında, güncel ve daha nitelikli bir biçimde çıkabilmesi için dergimize yazıların zamanında ve daha nitelikli bir araştırmanın sonucu olarak yazılması,
- * Dosyalar oluşturularak, farklı ilgi alanları olan yoldaşları ve okurlarımızı daha fazla harekete geçirerek daha zengin bir yayın açığa çıkartılması gibi başlıklar üzerinden de dergimizin içeriğine dair eksikliklerimizi gidermek amaçlanmıştır.

Bu başlıkların hepsinde ileriye doğru bir ivme yakalamamız çalışma tarzımızda istediğimiz düzeyin yakalanmasını da beraberinde getirecektir. Elbette buradaki eksikliklerimizin hemen bir seferde düzeleceği gibi bir beklentimiz olmadı. Bunların zaman alacağını bilerek ve buradaki eksikliklerimizi zaman içerisinde gündemleştirerek çözeceğimizin farkındaydık/farkındayız. Bütün bunlardan ötürü yukarıdaki maddeler içerisinde dergimizin kitlelere taşınması, burada bir ivmenin yakalanması öncelikli, esaslı hedeflerimizden birisiydi. Bu hedeflerimizde de ileri doğru bir adım attığımız elimizdeki bütün verilerden anlaşılıyor. Bu anlamda kampanya sürecimizi esasta başarılı olarak değerlendiriyoruz. Sonuçta söyleyeceğimizi başta söyleyerek, kampanyamızın detaylı değerlendirmemize

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Birlik, kitlel, demokratik mücadele için Öğrenci Dernekler Ane!

İsyan ve direniş ateşi bir kez daha ANKARA SOKAKLARINI SARDI!

başlayalım.

Dediğimiz gibi yayın dağıtımlarında birçok alanda irili ufaklı attığımız adımların toplamında dergimizin dağıtımını artmış bulunuyor. Hemen bütün alanlarımızda koyduğumuz dergimizin dağıtımını yüzde 50 artırma perspektifi büyük oranda yaşam bularak, toplamda geçen dönemin sonlarına kıyasla neredeyse iki katı oranda bir dağıtım gerçekleştirdik.

Kazanımımız sadece dergimizin sayısının iki katı arttırılmasıyla sınırlı değil. Dahası dergimizin örgütlenmemizdeki yerini belirginleştirme anlamında da önemli bir yol kat ettik. Özellikle kitlelere gitmeyen, belirli bir çevreyle sınırlı kalan dağıtımını genişleterek kitlelere götüren, yaptığımız dağıtımın ağırlığını daha önce hiç tanımadığımız insanlara ulaştırmamız, yeni ilişkilerin çıkarılmasını sağlamamız kampanya döneminin kazanımları olarak görülebilir. Bununla birlikte dağıtımdaki isteksizliğimizi, egemen hava olan kendimize güven-sizliğimizin önemli oranda aşıldığı bir durum içerisindedeyiz.

Elbette burada sorunlarımızın tamamının çözüldüğünü bahsetmiyoruz, aksine daha çok yol almamız gerektiğinin de farkındayız ama yayınıımızı kitlelere taşıma konusunda bir isteklilik yarattığımız da bir gerçektir. Bu süreç içerisinde birçok geri tartışma ileri doğru attığımız adımla etkisiz hale geldi ve yoldaşlarımızın

önemli bir kısmında kitle faaliyetine ilgi uyandırdığımız söylenebilir.

Bu anlamda dergimizin dağıtım günlerinin sayısını kampanyamız özgülünde arttırdığımızı görüyoruz. Ve önceden yaptığımız dağıtım planlarının büyük oranda yaşama geçirdiğimizi görüyoruz. Dağıtımlarla birlikte onlarca yeni ilişkiyle iletişime geçmemiz kendimize güven noktasında önemli kazanımlarımızdan birisidir. İstisnasız hemen bütün alanlarımızda bu süreçte onlarca kişiyle iletişime geçilmiş, onlarla tanışılmış ve politikalarımızı anlatacağımız somut bir durum ortaya çıkmış durumdadır. Önemli olan bundan sonrası için yakalanan ilişkilerin değerlendirilmesi, onların YDG'ye yakınlaştırılmasıdır.

Kazanım olarak ifade edebileceğimiz bir başka nokta da dergimizin ücretinin toplanması konusunda yakaladık. Bilindiği gibi, örgütümüzde hâkim olan tarzın dergimizin ücretsiz verilmesi üzerine kuruluydu. Dergimizin ücretini isteyememe, dergimizin meşruluğu konusunda da kafamızda sorunların olduğunu gösteriyordu. Ayrıca dergimizin ücretsiz verilmesinin hem yoldaşlarımızın hem de kitlenin yozlaşmasına katkısı olduğunu sürekli vurguladık. Gerçekten de ücretsiz dağıtılan her sayı, dağıtımını amaç haline getiren bir düşünceye hizmet ediyor. Bunun bilinçli yapıлып yapılmadığının pek bir önemi yok. İster bilinçli yapılsın isterse de bilinçsiz bir şekilde gerçekleşsin sonuçta aynı noktaya çıkıyoruz: Faaliyetimizin ve kitlelerin yozlaşmasına katkı meselesi ile dağıtımın amaç haline gelmesine. Sonuçta dergimizin ücretini vermeyen kesimlerin örgütümüzün politikalarını da desteklemeyeceği ve örgütümüzü sahiplenmeyecekleri de açıktır. Böylesi bir durumun oluştuğu şartlarda kitlelerin örgütümüz çevresinde örgütlenmesi de mümkün olmayacaktır.

Kampanya sürecinde hem normal dönemlerde yayın için topladığımız (yoldaşlarımızın bireysel fedakârlıkları sonucu) miktarın iki katı kadar bir mali gelirimiz oldu. Ayrıca bu miktar tamamen dergimizin ücretinin toplanması sonucu ortaya çıktı. Uzun zamandır yapamadığımız ya da yapmadığımız dergimizin ücretinin toplanması meselesini bu kampanya sürecinde gerçekleştirmiş bulunuyoruz. Bunların kampanya sürecimizin kazanımları olarak önümüzde duruyor. Burada dikkat etmemiz gereken nokta, sıkça karşımıza çıktığı gibi kampanya döneminin sonunda eski haline dönmemesidir. Bu konuda bir irade sergileyerek, bu süreçte yakaladığımız olumluluğu pekiştirmeli, bir tarz olarak içselleştirmeliyiz. Ve bu anlamda geçmişe göre önemli

bir avantaja sahibiz, çünkü somut olarak başarabileceğimizi kendi pratiğimizde gösterdik.

Kampanya sürecinde olumlu anlamda attığımız adımlar olduğu gibi atmamız gereken daha adım olduğunun da farkındayız. Yazıya başlarken belirttiğimiz çalışma tarzımızdaki eksik ve hatalı yanların bir seferde düzeltilemeyeceğinin farkındayız ama önümüzdeki dönem tam da bu eksikliklerimize yoğunlaşmamızı engellememeli. Bu eksikliklerimizi düzeltmek için ısrarlı bir şekilde tartışmak, tartışılan noktaların pratiğe geçmesi için çabalamak zorundayız.

Devrimci eğitim meselesi her zaman bizim için temel gündemlerden birisi olmuştur. Ne yazık ki bu noktada hem süreklilik sağlayamadık hem de çoğu zaman doğru temellere oturtmakta sıkıntılar yaşadık. Özellikle dergimizi yoldaşlarımızın eğitimi konusunda temel bir araç olarak konumlandırmakta kavrayış sorunlarımız oldu. Eğitimin pratik süreçleri beslemesi her zaman savunduğumuz düşünce olmuştur. Zaman zaman ya da sürekliliğini sağlayamasa da belirli dönemlerdeki adımlarımızla bunu sağladık. Ancak faaliyetçilerimizin eğitimi konusunda dergimizi hakkını verecek şekilde kullanmakta sorunlar yaşadık. Birçok yerde dergimizin köşeleri kolektif bir okumaktan uzak bir şekilde yoldaşlarımızın kendi inisiyatifine kaldı. Bu durum dergimizin yoldaşlarımızın eğitimindeki rolünü göremememizle ilgilidir. Bunun için kampanyamızın maddelerinden birisini oluşturan dağıtımlar öncesi dergimizin okunarak kitle faaliyetinde yürüteceğimiz ajitasyonumuzun içeriği meselesini hakkıyla yerine getiremedik.

Eğitimin pratikle iç içe olması gerektiğini savunan bizler açısından kitle faaliyetimizin önündeki sorunları çözmek, ajitasyonumuzu derinleştirmek büyük oranda dergimizin içeriğinin kitlelere taşınmasıyla yerine getirebiliriz. Bunun sürekliliğinin yapıldığı yerde hem faaliyetçilerimizle pratiğe dair düzenli tartışmalar yapılmış olur hem de dergimizin niteliğine dair önemli katkılar olur. Dergimizin her değerlendirilmesi yazılarımızın eksik yanlarını da ortaya çıkaracaktır. Bunun süreklilik kazandığı bir noktada dergimiz hem sürekli niteliğini geliştirecektir hem de daha nitelikli dergimiz kitle faaliyetinde daha faydalı olacaktır. Toplamda da faaliyetçilerimizin eğitiminde önemli bir yere sahip olacaktır.

Bu konuyla ilgili olarak kampanyamız süresince her dağıtım dönemlerinin değerlendirilmesinde de yol kat etmemiz gerektiği açıktır. Elbette bu mevzu dergimizin içeriğinin kolektif bir şekilde değerlendirilmesine göre

daha olumlu bir noktada dururken yine de faaliyetimize daha fazla katkı sunacak şekilde ele alabiliriz. Bu anlamda dağıtımlarımızın değerlendirildiği düzenli toplantılar alabilmemiz gerekiyor. Özellikle kitle faaliyetindeki eksik ve hatalı yaklaşımlarımızın açığa çıkması, kendi zaaflarımızın belirlenmesi anlamında önemli bir yerde duruyor. Bu konuda süreklilik kazandığımız durumda bir bütün yoldaşlarımızın eğitim sorununu önemli oranda çözdüğümüzü göreceğiz. En azından bu dönem açısından ihtiyacını duyduğumuz birçok sorunu tartıştığımızı ve çözümüne dair adımlar attığımızı göreceğiz. Bu anlamda gerek dergimizin içeriğinin değerlendirildiği, belirli yazıların okunduğu, yürüteceğimiz ajitasyonumuzun içeriğinin netleştirildiği toplantılarla her dağıtım döneminin sonunda (yaklaşık haftada bir olabilir ama her alanın özgülünde farklı da değerlendirilebilir) kitle faaliyetinin değerlendirildiği toplantıların alınması sorununun çözümünde ısrar etmeliyiz. Kampanyamız bitmiş olabilir ama bu konudaki eksikliklerimiz önümüzdeki dönemlerde çözüme kavuşturmalıyız.

Bir başka gözümüze çarpan eksikliğimiz ise hemen hiçbir alanımız faaliyet raporlarını kolektife sunmamış olmalarıdır. Bu konu uzun zamandır çözülemeyen sorunlarımızın başında geliyor. Bu durum YDG'nin hak ettiği yere gelmesini engelleyen faktörlerden birisini oluşturuyor hem de önemli bir faktörü oluşturuyor. Çünkü en temel örgüt işleyişinden birisi faaliyetin raporlaştırılmasıdır. Rapor yazmak yürütmüş olduğumuz faaliyet hakkında sözü kendimizin söylemesidir. Kendimizi anlattığımız platformdur. Ancak raporların yazılmadığı bir ortamda yürütülen faaliyet hakkındaki fikirlerimiz büyük oranda algısal düzeyde kalıyor. Bunun YDG içinde subjektivizmi beslediğini bilemi-

yoruz söylemeye gerek var mı? Faaliyetimizi raporlaştırmayarak büyük bir sorumsuzluk yapıyoruz. Değerlendirmemizde nesnelliği yakalamakta zorlanıyoruz. Bazen olumlu gibi görünen bir durum içerisindeki olumsuzluğu; bazen de olumsuz gibi görünen bir durumda olumluluğu görmekte zorlanıyoruz. Bu konudaki atılığımızı çözmeliyiz.

Kampanya sürecimizin belki de en önemli olumsuzluğu dergimizin zamanında çıkmamasıdır. Bu da kampanya sürecinde planladığımız sayıdan bir eksik YDG çıkartmamıza yol açtı.

Bu konuda bu sayfalarda oldukça fazla yazı yazıldı ama bu sorunun çözümünü sağlamış bulunamıyoruz. Dergimizin zamanında çıkmamasının nedeni ne mali sorunlarımız ne de faaliyetimizin yoğunluğu. Dergimizin yazılarının zamanında tamamlanmadığı için çıkartamadık. Bu durum üzerine YDG'liler olarak düşünmeliyiz.

Zamanında çıkartılamayan YDG'nin güncelliği ne yazık ki kalmıyor. Aylık bir gençlik dergisi günceli yakalama sorununu ister istemez yaşıyor. Bunun üzerine yazıların zamanında yazılamaması dergimizi neredeyse 2 aylık haline getiriyor ama hazırlanan yazıların eş güdümü olmamasından kaynaklı yazılar güncelliğini yitiriyor. Örneğin bu son sayıda YDG Genç Kadın Buluşması üzerine çağrımız vardı ama pratikte dergimiz Genç Kadın Buluşması sonrasında alanlarımızda oldu. Doğallığında bu durum Genç Kadın Buluşması'na dergimizin katkısını neredeyse sıfırlıyor.

Yazılarımızın zamanında yazılmaması üzerine durmak gerekiyor. Bu konudaki sorumuz nedir? Pratik faaliyetimizin yoğunluğu mu yazılarımızı yazmamıza engel oluyor? Ya da araştırma incelememize ayrılan zaman yetmediği için mi bu durum ortaya çıkıyor? Bu nedenlerin bir tanesinin bile gerçek olmadığını hepimiz biliyoruz. Bu konuda büyük bir tembelliğimiz var sorumuz budur.

Elbette içinden geldiğimiz eğitim sistemi bizlere yazı yazmayı sevdiren, öğreten ve bu anlamda kendimize güveni getiren bir yerde durmuyor. Ezberci eğitim sistemi, okuldaki sınavların çoğunun test vb. olması yazıyla aramızın iyi olmamasının temellerini oluşturuyor şüphesiz. Bunlar yazma sorununu anlamamız açısından bir temel oluşturuyor. Ancak bu nedenlerin hepsi geçmişte kalması gereken nedenler. Yaşam ve mücadele ileriye doğru akıyor. Devrimcilik tam da bu nedenleri ortadan kaldırmakla birebir alakalıdır. Yazmadan devrimcilik yapmak mümkün değildir. Yazmanın en önemli faydası düşünce yapımızı sistematikleştirmesidir. Doğallığında

Kampanya sürecimizin belki de en önemli olumsuzluğu dergimizin zamanında çıkmamasıdır. Bu da kampanya sürecinde planladığımız sayıdan bir eksik YDG çıkartmamıza yol açtı.

yazmayan bir devrimci düşünmeyen bir devrimcidir. Bu konuda büyük bir sorumsuzluğa sahibiz. Bunların devrimci kimliğimizle bağdaşmadığı ortadadır. Bir devrimci olarak yaşamımızı planlarken görevlerimize ve sorumluluklarımıza göre planlarız. Görevlerimiz ve sorumluluklarımıza göre planlarız. Görevlerimiz ve sorumluluklarımız içerisinde öncelikli olanları öne alarak mümkün olduğunca bütün görevlerimizi ve sorumluluklarımızı yaşama geçiririz. Bu anlamda ayda bir bütün yoldaşların özellikle önceden görevlendirilen yoldaşların dergimize yazı yazma görevleri vardır. Bu anlamda görevlendirilen alan ve yoldaşlarımız var. Bunun haricinde dergimize yazı yazmak bütün yoldaşların sorumluluğundadır. O halde yaşamımızı planlarken buna göre planlamalıyız.

Bunun haricinde bir başka neden olarak yazı yazan yoldaşlarımızın yazdıkları yazının içlerine sinmemesinden kaynaklı daha iyi bir yazı yazmak için geciktiriliyor. Daha iyi bir yazı yazmak bütün yoldaşlarımızın kaygısı olmalıdır. Bu anlamda daha fazla okunmalı, daha fazla gözlem yapılmalı ve daha fazla yazma pratiğine girilmeli. Ancak bütün bunların zamanında yapılması önemlidir. Zamanında yazılmayan yazının kolektif faaliyetimizi etkilediği açıktır. Hiçbirimizin böylesi bir sorumsuzluk yapmaya hakkımız yok. Bunun bencilce bir tavır olduğunu görmeliyiz. Bu anlamda bütün yoldaşlardan bu konuda duyarlılık bekliyoruz.

Sonuç olarak önemli bir kampanya sürecini geride bıraktık. Özellikle kitlelere gitme, dergimizin sürekli dağıtımının sağlanması konusunda olumlu adımlar attık. Bu anlamda kampanyamızı olumlu değerlendirebiliriz. Ancak sürecimiz farklı bir mecrada da olsa devam etmektedir. Çalışma tarzımızdaki eksik ve hatalı noktaların üzerine gitmede bir irade göstererek, hatalarımızı ve zaaflarımızı ortadan kaldırmalıyız/kaldırabiliriz. Önemli tarihsel süreçlere yaklaşırken, attığımız her adımın tarihsel ağırlığını hissederek görev ve sorumluluklarımıza sarılmamızdır.

Öznelenmek ve gelişmek için politikleşme

Örgütlenerek sınıf mücadelesinde **gönüllü** bir konumlanış içerisine giren her birey, bu gönüllü konumlanışını politik bir çerçeveden mücadeleyi ele alışının derecesine göre şekillenir, değişir, dönüşür. Bu gönüllü konumlanışla beraber politik bilinç unsurunun devreye girdiği oranda birey de devrimcileşmeye başlar. Bizler de içerisinde olduğumuz örgütlülükte kendimizi ifade edişimizde derecesi değişse de politik bilinç devreye girmişse öznelenmeye başlamışız demektir. Politik bilinç dediğimiz unsur, gerçek anlamıyla örgütlenmenin, örneğin YDG için, tutarlı bir anti-faşist, anti-empyrialist ve anti-feodal olma sorumluluğunun filizlenmesiyle etkinleşir. Bu sorumluluk, bizi 'dünyayı temellerinden sarsma' mücadelesinde örgütsüz bir bireyden farklı şekilde konumlandırmaya yarar, birer politik özne haline getirir.

Politik özne haline gelme, kuşkusuz bahsini ettiğimiz sorumluluklarımızın ne derecede farkında olduğumuzla alakalıdır. Bu farkındalık kendiliğinden değil tersine, kişinin politik bilincinin seviyesiyle orantılı bir şekilde gelişir. Sorumluluklarının farkında olan bir devrimci yani değiştirme iddiasında olan bir devrimci bu sorumluluk bilinciyle hareket eder ve örneğin dergi dağıtımını yapmak için o dergiyi okuması gerektiğini bilir, kitleleri devrime kanalize etmek, onları devrimcileştirmek için onların sorunlarına hakim olmanın gerekliliğini kavrar ve bu sorunların sistemle bağını kurmayı bilir. Böylesi bir şekilleniş içerisine girdiğimiz oranda siyasal mücadelede somutlaşırız. Özcesini ifade edersek; örneğin dergimizi sadece dağıtmakla, hem dağıtıp hem de politik nitelik bakımından eleştirmek, içerik bakımından beslemek arasında politikleşme anlamında bir somutluk\soyutluk farkı vardır. Ya da bir kitabı veya kitaplar dizisini okumakla onu güncel faaliyetimize, dönemsel politikalarımıza uyarlamak arasında bir fark vardır. Ama biz kendimiz için sorunu biraz daha temelden ele alalım, kitaba (daha geniş anlamıyla politik bir araca/politikaya) olan ilgisimize gelelim: Örneğin dergilerimizin, gazetelerimiz, 'başucu kitapları' dediğimiz yayımların nasıl bir ciddiyetle okunduğu tartışıldığında bunların politikleşme de başlıca araçlardan olduğunu söyleyebiliriz. 'Devrimci' sıfatını layıkıyla yerine getirmenin temel koşulu da herhalde bu araçları devrimcileşmemizde etkin kılmakla olur.

Kitle faaliyetinin en can alıcı noktalarından olan güncel politik ajitasyonlarda ancak ve ancak politikleştiğimiz oranda başarılı olabiliriz. Bir öğrenciye beş yıl önceki bir olay üzerinden ajitasyon çekmekle güncelliğini yitirmemiş bir olay üzerinden ajitasyon çekmek arasında niteliksel bir ayrım oluşmaktadır. Ve politikleşme, güncel politikayla ayrı tutulamaz ve onu yorumlama kabiliyeti kazandırır ki bu kit-

le çalışmalarımızın bel kemiğini oluşturur.

Politikleşme dediğimiz şey elbette sadece yayımlara olan ilgiyle sınırlı olamaz. Bu hem bir neden hem de bir sonuç niteliği taşır. Dergiyi okuyup tartışmıyorsan, yeterli politik bakışa sahip değilsin demektir. Ya da yeterli politik bakışa sahip değilsen dergiyi de okumazsın. Bu iki durum diyalektik bir bağla birbirine bağlıdır. Bizim politikleşme (veya politikleşmeme) dediğimiz şey bir bütün olarak bireyin, yaşamının her alanını ve her anını siyasal mücadelenin ihtiyaçları, gereklilikleri doğrultusunda şekillendirmesi veya şekillendirmemesidir. Öyle ki bizim politik bakmada yaşadığımız yetersizlikler bizi politik olan örgütlülüğümüz içerisinde, yoldaşlarımızın içerisinde sınıf mücadelesinden uzaklaştıran, yoldaşlarımızı yoldaş olmada bizi de devrimci olmada silikleştiren bir noktaya düşürür. Öyle ki bu durum bizi eleştiri karşısında 'üzen, kıran, sinirlendiren', politik bir sorun karşısında 'elimizi, kolumuzu bağlayan' bir pozisyona tabi kılar. Böylesi bir durumda sarılmamız gereken şey onca yıldır bedeller ödeyerek kazandığımız deneyimlerimizin yol göstericiliği, komünist ustaların eylem kılavuzu olmalıdır. Zıddı durumlar, bizi sorunlar karşısında çözümsüz bırakacağından bize mücadelede konumlandığımız noktayı sorgulatan, bizi 'uçsuz, bucaksız' çelişkilerle sürükleyen bir hali beraberinde getirir. Gündelik devrimci faaliyette yaptığımız işlerin, örneğin bir afiş asmanın veya bir bildiri dağıtmanın ya da birine ajitasyon çekmenin bilimsel temelleri, politik alt yapısı bilincimize yerleşmediğinden bunlar bizde giderek anlamını yitirir ve kelimenin tam anlamıyla 'devirme' eylemi somutluğunu yitirmeye başlar.

Gelişme basamaklarının kapısını aralayan politikleşmenin, devrimci pratikle bütünleşmesiyle ve örgütsel güçte kolektifleşmesiyle yığınların örgütlenmesi gerçekleştirilebilir. Gelişmenin yegane koşulu olarak kabul edilen politikleşme, mevcut pratik deneyimsizliğimizi bir olumsuzluk olmaktan çıkaracak, yetersizliklerimizi politik kavrayışımızla yeterliliğe dönüştüreceklerdir.

Ve elbette politikleştiğimiz oranda da yoldaşlarımıza, örgütümüze, örgütsüz yığınlara müdahalede daha etkin ve daha cesur olabileceğiz. Kendine güvensizliğin ve küçük-burjuva gururunun çemberinden kurtulmanın ilk ve esaslı adımını atarak, politikleşmeye başlayarak, politikaya ilgisimizi artırarak eksikleri tamamlar, sorunlara çözüm üretir bir pozisyona gelebiliriz. Bu nedenle politikleşme konusunda atacağımız her adım sayesinde sistemle aramızda daha kalın çizgiler çekeceğiz, pratik faaliyetimizi darlaştırmaktan kurtaracağız ve daha emin adımlarla devrim yolunda yürüyeceğiz.

DOSYA

**“İLERİ DEMOKRASİ”
DEMOKRATİK SİYASET HAKKIMIZA
SALDIRIDIR!**

DOSYA

Hopa'dan “ileri demokrasi” fırtınası geçti

İlerici-devrimci güçlere ve bir bütün toplumsal muhalefete yönelik tasfiye ve sindirme hareketi, en demokratik taleplerle bile sokağa çıkan herkese copu, gazı, dayağı reva gören bir biçime bürünmüştür.

Çok fazlaca bilinen bir hikâyedir Demokles'in kılıcı. Tepede sallanır ve bir atın kılına bağlıdır. Ne zaman kafanı kopartacağını bilemezsin... Ülkemizde de; geline süreç ve “ilerledikçe” pervasızlaşan “demokrasi”, bir kez daha açığa çıkarmıştır, devletin genlerine kodlanan faşizmi. İlerici-devrimci güçlere ve bir bütün toplumsal muhalefete yönelik tasfiye ve sindirme hareketi, en demokratik taleplerle bile sokağa çıkan herkese copu, gazı, dayağı reva gören bir biçime bürünmüştür.

Neredeyse her gün birilerinin daha eklendiği, aydınlardan yazarlara, milletvekillerinden belediye başkanlarına kadar binlerce insanın tutuklu bulunduğu KCK davası, taş atan ve “ceza ehliyeti” olmayan çocukların; yüzlerce yıla; tecavüz edenin ise 5 yıla yargılandığı davalar, en genel demokratik taleplerin dillendirildiği basın açıklamalarına-yürüyüşlere bile yönelen pervasızca saldırılar... Ve benzerleri ciddi “ileri demokrasi” örnekleri olarak karşımızda durmaktadır. Bu örneklerden en belirginlerinden bir tanesini de; Hopa'da yaşanan süreç ve saldırılar oluşturmaktadır.

Son dönemde artan HES projeleri, doğa ve çevre katliamları, çay-fındık ve benzeri ürünlerdeki kota fiyatları ve artan özelleştirmeler, Karadeniz'de ciddi bir muhalefeti de açığa çıkarmıştır. Karadeniz bir çok ilinde dur-

maksızın HES projeleri devam etmekte, köylüler devletin kolluk güçlerinin saldırılarına rağmen doğasına, suyuna sahip çıkmaktadır.

Tam da bu noktada; “Satılmadık taş bırakmama” perspektifiyle hareket eden egemenler; doğasının, suyunun ticarileşmesine, baraj projeleriyle yok edilmesine karşı direnişe geçen halkın duvarına toslamaktadır. Güneşli HES Projesi örneğinde olduğu gibi bu direniş birçok noktada, HES yapımı için çalışan şirketlerin geri adım atmasını sağlamıştır.

Önemli bir rant kaynağı olarak görülen HES projelerine karşı geliştirilen direniş, devletin de, “ileri demokrasi” adına, ne kadar “demokrat”laşırsa o kadar da pervasızlaşabileceğinin göstergesi olmuştur. Madalyonun görünür yüzü ne kadar aydınlıksa, öteki yüzü de o kadar karanlıktır. Öyle ki; Tortum HES direnişinde eyleme katılan 17 yaşındaki Leyla Y.'ye “HES karşıtı eylemlere katılan 13 kişi ile görüşmeme ve HES şantiyesine yaklaşmama” cezası verilmiştir bu ülkenin mahkemeleri tarafından.

Hopa'da gerçekleştirilen saldırılar da Karadeniz halkının direnişine yönelik öne sürülen yaptırımların bir parçası olmuştur. Bu anlamda Hopa'da yaşananlar HES'lere karşı köylülerin yürüttüğü demokratik mücadelenin

Daha sonrasında yaşananlar ve dava süreci; “demokratik”leşen ülkemizden, “ileri” demokrasi kareleri olarak karşımızda durmaktadır. Hopa’da esen “ileri demokrasi” fırtınasının bilançosu ağırdır...

önünün kapatılması çabasının görüngülerinden biri olmuştur. Ancak Hopa’da yaşanan olaylar gerek kapsamıyla gerek sebepleriyle belli farklılıkları da bünyesinde barındırmaktadır.

Hopa’da yaşanan saldırılar, bir öğretmenin öldürülmesi, polis saldırısı, tutuklamalar ve sonrasında gelişmeler demokratik mücadelemize yönelik saldırılar konusunda ciddi veriler sunmaktadır. Genel olarak devletin özelde ise AKP’nin kendine karşı yönelen her türlü muhalif duruşa ne kadar tahammülsüz olduğu Hopa olaylarında bir kez daha açığa çıkmıştır.

Başbakan’ın yapacağı Hopa mitingi öncesi protesto gösterileri sırasında polisin kullandığı “orantılı” güç ve atılan gaz bombaları emekli öğretmen **Metin Lokumcu**’nun ölümüne, onlarca kişinin ise yaralanmasına yol açmıştır. Bütün bunlara neden olan olay ise; boş bir inşaata asılan pankartlar ve yapılmak istenen miting protestosudur. Demokrasinin bir gereği olan protesto etme hakkının, demokratik siyaseti sokağa taşımanın bedeli ölüm olabilmektedir. “İleri demokrasi”nin mimarlığına soyunan başbakanın, olaylar karşısındaki tepkisi ise tam bir aymazlık örneğidir. Başbakan Hopa’dan sonraki miting alanı olan Rize’ye gittiğinde, “Hopa’yı eşkiyalar basmış” demiş, olaylarda “birinin öldüğünü, kimliğini bilmediğini ve üzerinde durmaya gerek görmediğini” söyleyebilecek kadar fütursuzlaşmıştır.

İş burada kalmamış ve devamında da, 12 kişi tutuklanmış ve onlarca kişi de gözaltına alınmıştır. Neredeyse ülkenin her yerindeki Hopa protestolarına saldırmıştır devletin kolluk kuvvetleri. Hopa’da olanlar başbakanın hoşuna gitmemiş olacak ki; sonrasında Hopa’ya Çevik kuvvet Amirliği kurulması ve TOMA (Toplumsal Olaylara Müdahale Aracı) alımı yapılacağı duyurulmuştur kamuoyuna.

Daha sonrasında yaşananlar ve dava süreci; “demokratik”leşen ülkemizden, “ileri” demokrasi kareleri olarak karşımızda durmaktadır. İnceleme yapmak üzere Hopa’ya giden sendikacılara soruşturma açılmış, demokratik mücadele alanında faaliyet yürüten yasal örgütler; “terör örgütü” olarak nitelendirilmişlerdir. Devletin yıllarca T. Kürdistanı’nda uyguladığı OHAL, ilçede yaşam bulmuştur. Yani Hopa’da esen “ileri demokrasi” fırtınasının bilançosu ağırdır...

Sonuç olarak...

Gerillaya “dağdan in” çağrısı yaparken şehirlerde neredeyse her gün onlarca kişinin KCK adıyla tutuklanıyor oluşu; ciddi bir tezadın da göstergesidir. Hopa’da yaşananlar ve diğer örnekler (KCK davası, yargısız infazlar, “herkes haddini bilsin” vb. cümleler) göstermiştir ki; egemenlerin literatüründe “ileri demokrasi” : Her türlü baskı ortamının yaratıldığı, şovenizmin hortladığı, sömürüye karşı emekçi milyonların biat ettiği, “hak” diyene copun, “hukuk” diyene gaz bombasının, “eşitlik” diyene kurşunun reva görülüşü bir düzendir. Bunun bizim literatürümüzdeki karşılığı nettir: **Faşizm!**

Egemenlerin pervasızca saldırılarının hedefi toplumsal muhalefetin diri unsurlarının tasfiye edilmesidir. Devrim mücadelesinin demokrasi mücadelesiyle birlikte yürüdüğü, kitle muhalefetinin-kitlelerin örgütlü mevzilerini yaratmanın; devrimimiz için elzem bir noktada durduğu gerçeği göz önünde bulundurulduğunda; tüm tasfiye çabalarına karşın, güçlü direniş odakları yaratmak ve kitlelerin demokratik mücadelesini geliştirmek somut bir görev olarak karşımızda durmaktadır. Yoldaş Lenin’in de belirttiği gibi, demokrasi mücadelesi işçi sınıfının en önemli okuludur. Ülkemizde de; sınıf mücadelesini geliştirip-ete kemiğe büründürmenin anahtarı buradadır.

İzmir YDG

DOSYA**Demokratik mücadeleye bir saldırı olarak**

“Terörist, bölücü, yıkıcı vs.” söylemlerinde egemenlerin en büyük destekçisi, yasadışı iddiaları olmaktadır. Peki devletin yasadışı kategorisine yerleştirdiği her şey acaba gerçekten yasadışı mıdır? O halde yasadışı veya yasal ne demektir?

GAYRI-MEŞRULUK VE BİR DE YASADIŞI SÖYLEMİ

Son yıllarda git-tikçe daha fazla ayyuka çıkan kapsamlı devlet politikasında faşizmin biçim değiştirmiş hali ayan beyan görülmektedir. Bu ayan beyan ortada olma durumunun çeşitli maskeler altına gizlenmeye çalışılması bu politikanın sahipleri açısından kaçınılmaz olmuştur. Bu maskeleye çalışması çerçevesinde, halkı kendi safına, devrimci ve demokrat güçlerin ise karşısına çekmeye çalışan egemenler birçok kavramı çarpıtmakta, kavramların içini boşaltmaktadır. Bu yönlü çarpıtılan kavramların başında yasalık buna paralel olarak yasadışılık gelmektedir.

TC’de Muhalifsen Yasadışısın Demektir

Faşist TC faşist özünden kopmadan yeni bir virajı almaya çalışırken, tüm demokratik siyaset kanallarını boğmaya çalışmaktadır. Bu kapsamlı politikanın normal, gerekli ve hatta zorunlu gösterilmesi, bu çerçevede kitlelerin yoğun bir manipülasyona tabi tutulması gerekmektedir. Devlet kendisinde bu denli pervasızca saldırma yetkisi bulunduğu güçleri siyasi, hukuki yalanların yardımıyla

karalamaya çalışmaktadır. “Terörist, bölücü, yıkıcı vs.” söylemlerinde egemenlerin en büyük destekçisi, yasadışılık iddiaları olmaktadır. Peki devletin yasadışı kategorisine yerleştirdiği her şey acaba gerçekten yasadışı mıdır? O halde yasadışı veya yasal ne demektir?

Yasal olan en klasik ifadesiyle pozitif hukuk normlarına uygun olandır. Bu noktada hukukun ve pozitif hukukun ne olduğunu tespit etmek gerekmektedir. Hukukun varlık temeli, çıkış noktası ya da kaynağı üzerinde farklı görüşler vardır. Yazımızın esas konusu olmadığı için bu ayrım noktalarına girmeyip kendi görüşümüzden doğru bir değini yapacağız. Bu çerçevede hukukun üstünde yükseldiği zemin üretim ilişkileridir. Bir başka deyişle hâlihazırdaki iktisadi ilişkiler hâlihazırdaki hukuk kurallarını, hukuksal ilke ve kavramları doğurmuştur. Kapitalist üretim ilişkilerinin üzerinden yükseldiği hukuk sistemi de söz konusu üretim ilişkilerinin ihtiyacına uygun olarak tarihsel bir biçimde ortaya çıkmıştır. 4 Temmuz 1776 tarihli ABD Bağımsızlık, 26 Ağustos 1789 tarihli Fransız İnsan ve Yurttaş Hakları Sözleşmesi ve Magna Carta sınıf savaşmaları

açısından burjuvazinin galibiyetinin hukuki anlamdaki ilanı olmuştur. Yasa önünde eşitlik, sözleşme özgürlüğü, mülkiyet hakkının dokunulmazlığı, yaşama hakkının dokunulmazlığı gibi ilkeler de bu çerçevede ele alınmalıdır. Pozitif hukuk kuralları dediğimiz ise bir bütün hukuk sisteminin bir parçasıdır. Pozitif hukuk yazılı hukuk kurallarının tamamına verilen addır ve yasallık bu anlamıyla hukuka uygunluktan daha dar bir kavramdır. Yasal olan kanun, tüzük, yönetmelik, uluslararası antlaşmalar gibi yazılı metinlere uygun olmalıdır.

Eşitsiz gelişim çerçevesinden değerlendirdiğimizde ülkelere göre hukuk sistemlerinin değiştiğini söylemek mümkündür. Kapitalist dönüşümünü tamamlamış, burjuva toplumlarla bu konuda geri durumda olan toplumlar açısından hukuk sistemleri bakımından da değişiklikler vardır. Ülkemizde geçerli olan hukuk sistemi de bundan azade değildir ve demokratik bir hukuk sistemi görüntüsünü kazıdığımızda hemen altındaki faşizm ortaya serilmektedir.

Faşist yönetim biçimlerinde ister istemez yasa ya da hukuka uygunluk kavramları da değişmekte, burjuva demokrasilerindeki anlamından farklı ele alınmaktadır. En nihayetinde faşizmde demokratik kanallar tıkanmaktadır. Sürece

göre bu tıkanma faaliyetinin dozu artırılmakta ya da araç ve yöntemler değişebilmektedir. Kendi iktidarını korumak için egemenler yasal düzenlemeleri farklılaştırabilmekte ya da çığneyebilmektedir.

TC'de Hukuk da Faşisttir ve Diktatöryeldir

Faşist yönetimlerin olduğu ülkelerde en temel özelliklerden birisi pozitif hukuk kurallarının faşist zihniyette düzenlenmiş olması iken, bir diğer temel özellik gerek yazılı gerek yazısız hukuk kural ve ilkelerinin uygulamada yok sayılabilmesidir. Ülkemizde bu iki temel özelliği de bariz bir biçimde görmek mümkündür.

Ülkemizdeki başta anayasa olmak üzere birçok yasal düzenleme burjuva devrimleri ile birlikte ortaya çıkan evrensel hukuk normlarına, insan haklarının

dokunulmazlığına aykırıdır. Bu anlamda ülkemizde yasadışı olup, uluslararası hukuka göre yasal olan birçok şeyden bahsetmek mümkündür. TMY bu konuda en güzel örneklerdendir. “Terörle Mücadele Yasası” devletin yasal düzenlemeler yaparken yola çıktığı saiki çok net açık eden yasalardan biridir. Yasal kılıf uydurma amacıyla hemen her muhalif siyasi mücadele biçim ve yöntemi yasadışılık kapsamına alınmıştır ve bu yolla düşünce özgürlüğü tuzla buz edilmiştir. Uluslararası hukuk ilkelerine, burjuva demokratik toplumlara göre yasal olan birçok şey ülkemizde pozitif hukuka uygun değildir yani “yasadışıdır”.

Bir diğer sorun olan kendi oluşturduğu yasaları bile delme meselesi ülkemizde daha görünür olarak ortaya çıkmaktadır. En başta anayasadaki birçok hüküm sürekli olarak yok sayılmakta, anayasaya aykırı birçok karar verilmektedir. Örneğin Anayasa’da iç hukuk kuralı ile

uluslararası bir hukuk kuralı çatıştığında insan hakları ile ilgili ise uluslararası hukuk kuralının uygulamaya konacağı hükmü vardır. Bu hüküm defalarca kez çiğnenmiştir ve çiğnenmeye de devam etmektedir. “Kanunilik” ve “şüpheden sanık yararlanır” ilkesinin geçerli olduğu ceza hukuku açısından da aynı tablo ortaya çıkmakta-

dır. Söz konusu bir siyasi dava ise mahkemelerin her önüne geleni tutukladığı, yargısız infaza dönüşen tutuklamaların gerçekleştiği bilinmektedir. Oysa Ceza Usul Kanunu’na göre tutuklama nedenleri belirtilmiştir. Ülkemizde özellikle siyasi “suç” kapsamına giren olaylarda neredeyse bütün tutuklama vakalarında bu nedenlerin var olup olmadığına bakılmaksızın kişiler tutuklanmaktadır.

Özcesi faşizm koşullarında hukuk sadece bir formalite ve manipülasyon aracıdır. Uluslararası hukukun ilkeleri vs. bir yana TC bizzat kendi eliyle oluşturduğu, yazılı, açık ve net yasalara bile uymamaktadır. Sonuç olarak hukuka uygun olan birçok şey TC’nin faşist yasalarına uygun olmamakta ya da pozitif kurallara uygun olan bir şey bile yasadışı ilan edilmektedir.

Son süreçte gelişen saldırılarla birlikte yasadışı ilan edilen yapıların, hareketlerin, söylemlerin kapsamı olabildiğince genişletilmiştir. Faşizmin yeni virajında TC'ye muhalif olma özelliği taşıyan her örgütlenme ya da her eylem ve etkinlik, her söylem yazılı ya da yazısız hukuk kurallarına bakılmaksızın yasadışı ilan edilmektedir.

Yasal mücadele kanallarının da tamamen yok edildiği bir süreçte yasalarla korunan ve bedeller sonucu faşizmden çekilip alınan yasal haklarımıza sahip çıkmamız gerekmektedir. Yasal mücadele kanallarımızı olabildiğince genişletmek sendika yöneticilerinin, avukatların, HES eylemcilerinin bile tutuklandığı bir süreçte ciddi bir öneme sahiptir, halkın her kesimini bu konu yakından ilgilendirmektedir.

Haklıyız Bu Yüzden Meşruiyet

Faşizm koşullarında yasal mücadele kanallarının genişle-

tilebilmesinin ise belli bir sınırı vardır. Yasaların durumu, hali ahvali ortadır. TC'nin yasalarının en iyi hali bile bizi tatmin etmeyecektir. Bir mücadele biçimi olarak da tek başına yasal mücadele sistemi zorlayan bir noktada duramaz. En temel demokratik haklarımız bile sadece yasaların izin verdiği ölçüde konumlandığı-mız mücadelemizle kazanılamamaktadır ve kazanıla-

mayacaktır. O zaman tartışmamız gereken bir diğer kavram da meşruiyet kavramıdır. Meşruiyet kavramı sık sık yasallıkla bir tutulmakta, böylece TC'nin yasalarına uymayan her şey gayri meşru ilan edilmektedir. Meşruiyet kavramı çoğu zaman söylenenin aksine yasallıkla hatta hukukilikle eş anlamlı değildir. Meşru olan bir olgu yasadışı olabilir tersinden burjuva hukukuna uygun olan bir olgu gayri meşru olabilir.

Meşruiyet de hukuk gibi çok farklı biçimlerde tanımlanabilmektedir. Genel kanı meşruiyetin esas olarak yönetilenin bakış açısına göre belirlendiğidir. *“Halkın çoğunluğu mevcut iktidarın varlığına ikna olmuşsa iktidar meşrudur. Yine benzer şekilde halkın büyük bir kesimi var olan yasaları, hukuki ilkeleri, kurumları uygun buluyorsa orada meşruiyet sorunu yoktur.”*

Ancak bu bakış açısı meşruiyet kavramını yanlış algılamamıza yol açabilecek niteliktedir. Halkın bir yasanın ya da otoritenin ya da kurumun kendisi için iyi olduğuna ikna olup olmamasını belirleyen toplumsal koşullar olduğunu unutmamak gerekmektedir.

Türkiye halkını ele alırsak halkın büyük bir kısmı şu an için var olan iktidardan, hukuk sisteminden rahatsız değilmiş gibi gözükmektedir. Bu var olan siyasi iktidarın

Yasal mücadele kanallarımızı olabildiğince genişletmek sendika yöneticilerinin, avukatların, HES eylemcilerinin bile tutuklandığı bir süreçte ciddi bir öneme sahiptir, halkın her kesimini bu konu yakından ilgilendirmektedir.

ve bunun önemli bir aracı olan yasal düzenlemelerin meşru olduğunu göstermeyecektir. Mevcut iktidarın elinde gücü sonuna kadar kullanarak halkı sindirdiği, korkuttuğu, türlü yalanlarla yönlendirdiği gerçekliği karşısında TC'nin ve onun yasalarının meşru olduğu söylenebilir mi?

Bu açıdan meşruiyet yönetilenlerin andaki rızası ile ilgili değil, haklılıkla ilgilidir. En kaba ifadesiyle insanlık için, halk için iyi olan, ezenler, zulüm edenler için kötü olan meşrudur. Bu bağlamda devrimci, ilerici bir mücadele veren, egemen/ezen unsurlara karşı gerçek anlamda muhalif bir duruş sergileyen her yapı, kurum, örgüt halka zarar vermediği koşullarda meşrudur. Karşı devrimci taraftaki her unsur ise gayri-meşrudur. Çünkü halk için,

ezilenler için iyi ve doğru olan bu zulüm saltanatının ortadan kalkmasından başka bir şey değildir.

Ülkemizde halkın savaşımlı olmaksızın ezenlere karşı zafer kazanılması mümkün değildir. Ancak anda halkın kendisi için iyi ve doğru olanı fark edememiş olması doğaldır. Çünkü yıllara varan kökleşmiş yapısı ve doğası gereği büyük bir gücü olan mevcut iktidar sahipleri bütün gücüyle halkı yönlendirmeye çalışmaktadır. Bu cepheden baktığımızda devrim ve demokrasi mücadelesinin kazanımla sonuçlanması için halkın bu mücadeleye katılımı zorunludur. İktidar sahiplerinin tüm çabalarına karşın halkın kendisi için gerçekten iyi ve doğru olanı anlaması ve mücadeleye omuz vermesi kaçınılmazdır. Halkın katılımı ve desteği meşruiyet zeminimizi güçlendirecektir. Ancak devrim ve demokrasi mücadelesinin meşru olması için halkın çoğunluğunun şu anda bu mücadelenin safında olmasına gerek yoktur. Bizler ezene karşı bir mücadele ortaya koyduğumuz sürece haklıyız ve meşruiyuz.

Meşruluk Yöntemle İlgili Değildir

Meşruiyet olgusu hukukilikle, halkın mevcut bakış açısıyla ilgili olmadığı gibi kullanılan araç ve yöntemlerle de ilgili değildir. Bu noktada silahlı mücadele yöntemi ve meşruluk tartışması önemlidir. Silah kullanmak, insan öldürmek elbette istenecek bir şey değildir. Devrimciler, yurtseverler zorunlu oldukları için silaha başvurmaktadır. Haklı ve zorunlu bir mücadelenin kaçınılmaz aracı olarak silahlı mücadele yöntemi kullanılmaktadır. Haklılığın olduğu, ezene karşı mücadelenin olduğu yerde meşruluğun mücadele yöntemi

üzerinden yitirilmesi mümkün değildir.

Burada silahın kimin elinde olduğuna bakmak gerekmektedir. TC de silah kullanmaktadır, TC'nin karşısındaki bazı örgütlenmeler de silah kullanmaktadır. TC'nin vahşice saldırması, insanlık onurunu ayaklar altına alması, öldürmeyle yetinmeyip işkenceye de başvurması bir yana TC bu taraflaşmada haksız olandır, zulmedenin temsilcisidir, insanlık için kötü ve yanlış olanın sürdürücüsüdür. O halde TC yaptıklarını ister silahla ister yasa ile icra etsin meşru değildir. Devrim ve demokrasi mücadelesi verenlerin faaliyetleri ise halka bilerek ve isteyerek zarar vermediği sürece silah kullanılsa da meşrudur.

Demokratik mücadele kanallarımıza bu derece saldırıldığı bir ortamda yasal olanakları genişletmeye çalışmak, demokratik mücadeleyi güçlendirmek önemlidir demistik. Ancak sadece bu vurguyla yetinmek mümkün değildir. Süreç demokratik mücadelenin önemini ortaya serdiği gibi, demokratik mücadelenin dışına taşan meşru mücadelenin zorunluluğunu da göstermektedir. Az sayıdaki yasal hakkımızı da yasal ya da değil meşru mücadele yöntemleriyle elde ettiğimizi unutmamız gerekmektedir. Dahası ezilenler olarak esas ihtiyacımız bir takım demokratik haklar elde etmek değil, bunun ötesine geçerek meşru olmayan, kendi yasalarına bile rağbet etmeyen faşist düzeni ortadan kaldırmaktır ve bunun için de demokratik mücadeleyle yetinmemiz, verdiğimiz her türlü mücadelenin meşru olduğunu kavramamız gerekmektedir.

Sonuç Olarak

Safların bu derece netleştiği bir ortamda egemenlerin bizlere daha iyi şekilde saldırabilmesi için öne sürdüğü her türlü yönlendirmeyi boşa çıkarmamız daha önemli hale gelmiştir. Kelimenin tam anlamıyla pervasızlıklar silsilesi halinde ilerleyen demokratik mücadele kanallarını tıkamaya, demokratik siyaset yapma hakkını tamamen gasp etmeye yönelik uygulamalar bütün hızıyla ilerlemektedir. Egemenler korkutucu, sindirme çabalarının yanında, çeşitli kandırmacalar, demagogjiler üzerinden de sesimizi kısmaya çalışmaktadır. Her muhalif faaliyet ya da örgütlenme yasadışı ilan edilirken, meşru mücadelelerimiz boğulmak istenirken egemenlerin istediklerinin tersine geleceğimiz ve özgürlüğümüz için daha fazla mücadele etmemiz gerekmektedir.

DOSYA

SUSTURULAMAYAN BASIN

Burjuva-feodal basın da hem halkın sömürülme ve haklı mücadele sürecini karalamayla ve saklamayla uğraşırken, hem de devrimci basın üzerinde bir “basın zulmü” uygulayıp, devrimci basın emekçilerine, yayın organlarıyla yoğun bir saldırı uygulamaktadır.

Özgür Gelecek gazetesinin 1995 yılı 43. sayısındaki bir haberde şöyle yazar; “*Bugüne kadar tüm sayısı toplanan gazetemizin 42. sayısı da hemen tüm yazıları sakıncalı bulunarak toplandı.*” Yine aynı sayının ilerleyen sayfalarında, “*2 Aralık’ta MGK’nın aldığı ‘bölücü basın bertaraf edilsin’ kararının ardından 3 Aralık günü Özgür Ülke bürolarının ve yönetim yerinin C-4 patlayıcılarıyla bombalanması ve bir basın emekçisinin şehit olduğu, 5 Ocak’ta tekrar daha geniş bir katılımı yapılan MGK toplantısında ise bu sefer ‘zararlı basın susturulmalıdır’*” kararının çıktığı yazar. Bu kararın akabinde devrimci, yurtsever basına yönelik saldırılar da artar. Birçok ilde gazete bürolarına baskınlar gerçekleşir, gazeteciler gözaltına alınır, işkence görür, tutuklanır. Öyle bir zihniyettir ki bu, bir gazete ilk çıktığı sayısından beri kesintisiz onlarca kez kapatılabilir, MGK’nın bertaraf etme kararının ertesi günü bombalar patlayabilir, gazeteciler ölebilirler.

Bu zihniyet sadece 95 yılında gelişen bir zihniyet değildir. Bu zihniyet, 90’lar doruk noktasına ulaştığı bir dönem olan, kurulduğu günden beri kendisinin var olma garantisini bu olan bir devletin zihniyetidir. 90’lı yıllarda devrimci, yurtsever basına yönelik saldırıların daha yoğun olmasının sebebi, yükselen mücadelenin devlet cephesinde yarattığı korkudur. 90’lı yıllar yüzlerce köyün yakıldığı ve binlerce insanın köylerinden göç etmek zorunda kaldığı, başta T. Kürdistanı’nda olmak üzere bütün ülkede binlerce insanın faili meçhul şekilde katledildiği, üniversiteler ile liselerde öğrencilere yönelik saldırıların ve emekçiler üzerindeki baskıların daha da arttığı bir dönemdir. Ve bu bağlamda Kürt ulusal mücadelesinin eylemlilik açısından en güçlü dönemini yaşadığı ve devrimci hareketlerin her birinin ülke çapında önemli örgütlenmeler yaratarak mücadeleyi yükselttikleri bir dönemdir 90’lar.

Başta devletin Kürt ulusunu imha, inkar ve asimilasyon politikalarını ve de Türkiye emekçilerine yönelik saldırılarını teşhir eden basın da bu saldırılardan nasibini

almıştır. Toplumsal muhalefet ve mücadele yükseldikçe devlet tarafından yöneltilen saldırılar da ona göre şekillenmiştir. Günümüzde basın üzerindeki saldırılar tam anlamıyla 90’lardaki gibi gelişme de tüm toplum üzerindeki ve bununla birlikte basın üzerindeki baskılar da çeşitli boyutlarda ve de artan bir şekilde sürmektedir. *O dönemde baskıları nedeni görece yükselmiş olan mücadeleyken, şu an baskıların artmasının nedeni 90’lara göre daha düşük düzeyde seyreden fakat her şeye rağmen ‘devam eden mücadele’ ve halka yönelik daha da boyutlanmış, farklı şekillerde yöneltilen ekonomik demokratik saldırılardır.*

22 Kasım 2011 tarihi itibarıyla hapis hanelerde çoğu devrimci, yurtsever basından olmak üzere toplam 64 gazeteci bulunmaktadır. Son KCK operasyonları kapsamında tutuklanan onlarca avukatın yanında, Özgür Gündem gazetesinin İstanbul bürosu da basılmış, saatlerce süren aramanın ardından birçok gazeteci gözaltına alınmış, tutuklanmıştır. Özgür Gündem başta olmak üzere bir bütün olarak yurtsever basına olan saldırılar, devletin bölgede yürüttüğü haksız savaşın deşifre edilmesinden kaynaklı gelişmektedir. En yakın örneği Kazan Vadisi’nde kimyasal, napalm bombalarla katledilen 36 gerilla gerçeğidir. Uluslararası anlaşmalar kapsamında kimyasal ve de napalm bombaların kullanımı yasaklanmıştır ve kullanımı savaş suçu sayılmaktadır. Bu gerçeğin ortaya çıkması devleti rahatsız etmekte, gerçekleri ortaya çıkarmayı başaramamış basını hedef almaktadır. Devlet vahşice katlettiği gençlerin cenazelerinin başta Kürt ulusu olmak üzere, ülkede gündemleşmesini halk üzerinde yaratacağı kinin ve de güvensizliğin yaratılmasını istememektedir.

Yine Wan depremiyle bölgede yaşanan ‘rezaletin’ günbegün kamuoyu ile paylaşılması ve yurtsever basının bölgedeki aktifliği devleti tedirgin etmektedir. Dünya üzerindeki en kanlı topraklardan biri olan Kürdistan topraklarında yaşananların yarattığı gerçekleri ortaya çıkarma sorumluluğunu tarih bizlere yüklemiştir. Yurtsever

basın devrimci basınla birlikte bu sorumluluğun gereğini 90'lı yıllardan günümüze büyük bedeller ödeyerek getirmiştir, getirmektedir.

Devrimci basın cephesinden durum yine gözaltıların, tutuklamaların, işkencelerin yaşandığı bir süreç olarak şekillenmektedir. Yürüyüş dergisinin 9 çalışanı aylardır tutuklu durumdadır. *Derginin okuru 'Engin Çeber' i işkenceyle öldüren devletin, derginin çalışanlarını dışarıda rahat bırakmayacağı çok net değil midir?* Bütün ömrünü ezilenlerin, emekçilerin nasırlı ellerinin yanında geçiren İşçi-

köylü gazetesi Kartal bürosu çalışanı ve kısa zaman önce kaybettiğimiz **Suzan Zengin**'e yaşatılanlar da saldırıların önemli bir boyutunu oluşturmaktadır. Örgüt üyeliği iddiasıyla yargılanan ve yıllarca tutuklu kalan Zengin, tutukluluğu boyunca yaşadığı ve tedavisi defalarca engellenen ciddi sağlık problemlerinin bedelini 12 Ekim 2011 günü aramızdan ayrılarak ödemiştir.

Başta devrimci tutsaklar olmak üzere bir bütün olarak tutuklular üzerinde geliştirilen olumsuz hapis hane koşulları devrimci, yurtsever basın tutsaklarını da etkilemektedir. 90'lı yıllarda yoğun görülen faili meçhul katliamların, günümüzde daha az yaşanması herhangi bir demokratikleşmenin göstergesi değildir. Dışarıda faili meçhul şekilde öldürülmeyen insanlar, hapis hanelerde dayatılan koşullarla, işkencelerle öldürülmektedir.

Basın emekçileri üzerinden şekillenen baskılarla birlikte sürecin doğrudan gazete ve dergileri de hedef alması bahsedilmesi gereken diğer önemli bir konudur. Şu anki Özgür Gündem gazetesi ilk çıktığı günden bu yana defalarca kez kapatılmaya, toplatılmaya uğramış, uğramaktadır. Kürtçe günlük gazete Azadiya Welat'ın durumu da Özgür Gündem'den pek farksız değildir. Yine Halkın Günlüğü, Yürüyüş, Atılım, Özgür Gelecek gibi devrimci yayın organları kapatılma, toplatılma saldırılarından nasibini almaktadır. Geçtiğimiz yaz dönemi içerisinde üst üste toplatılma kararlarına uğrayan Özgür Gelecek ve Halkın Günlüğü gazeteleri devlet tarafından hedef olmaktadır. Aynı dönemin bir diğer hedefi de dergimiz YDG'dir. Dergimizin 161. sayısı doğru düzgün hiçbir gerekçe gösterilmeden toplatılma kararına maruz kalmıştır.

Devlet bir yandan muhalif odakları sindirmeye çalışır, anti demokratik uygulamalarla hedef alırken diğer yandan burjuva-feodal medyayı da daha da etkisine almaya ve basının süreçteki rolünü iyi bir şekilde oynattırmaya çalışmaktadır. Başbakan yardımcısı Bülent Arınç; "Şiddet ve teröre davetiye çıkarmayacak şekilde gazete-

cilik olmalıdır." diyerek kendi sistemi açısından ne olduğu belirlenmiş olan şiddet ve terör kavramlarıyla bir gazetecilik tanımlaması yaparken, Meclis Başkanı Cemil Çiçek de gazetecilere "Anayasa komisyonunun motivasyonunu düşürecek haberler yapmayın" diyerek o da kendi çapında bir gazetecilik belirlemesi yapmaktadır.

Devlet bir taraftan devrimci, yurtsever basına saldırıları yoğunlaştırırken öte yandan burjuva-feodal basın için de elinden geldiğince hakimiyetini 'güleryüzüyle' sağlamlaştırmaya çalışmaktadır. Bu iki farklı yöne uzanan müdahale de devlet için önemlidir. Devlet varlık sebebi sömürü sisteminin her gün kendini farklı şekillerde, farklı yerlerde yenilemesini, ezilenler üzerindeki baskıların ve de direnişlerin ortaya çıkartılması, halka ulaşmasını engellemek zorundadır. Ve bunu da devrimci basına olan saldırılarıyla sağlamaya çalışmaktadır. Burjuva-feodal basın da hem halkın sömürülme ve haklı mücadele sürecini karalamayla ve saklamayla uğraşırken, hem de devrimci basın üzerinde bir "basın zulmü" uygulayıp, devrimci basın emekçilerine, yayın organlarıyla yoğun bir saldırı uygulamaktadır.

Özcesi her alanda demokratik mücadele kanallarımıza yönelik saldırılar yükseltilmektedir. Basın yayın araçları demokratik mücadelenin de egemenlerin halkı kandırma ve yönlendirme çalışmalarının da önemli ve vazgeçilmez araçlarıdır. Bu yüzden TC için halkın sesini, sorunlarını duyuran, halkın mücadelesinin parçası olan basın-yayın organlarını etkisizleştirmeye, yok etmeye çalışırken, kendi tekelindeki organları politikaları doğrultusunda daha etkin kullanmaya çalışmaktadır.

Devlet 'ileri demokrasi' hormonlarını bol bol harcadığı bu dönem için, yaşanan onca baskıya rağmen utanmadan koşulların değiştiği yönünde açıklamalarda bulunmaktadır. Değişen koşullar diye başlayan cümlelerin hiçbir kıymeti yoktur. Koşulları değiştirecek olan ezilenlerin mücadelesinin yönüdür.

Ankara YDG

DOSYA

DEVLETİN “SUÇ”U

Devlet, meşruluğundan çok devamını sağlamaya çalışan bir aygıt olduğu için kendisine zarar getirecek her eylemi her hareketi suç sayarak aslında niteliğinden hiç ödün vermeyen bir yerde durmaktadır. İnsanları, yasadışı olarak belirlediği her hareketini kurduğu egemenlik alanları olan mahkemelerinde cezalandırır, hapisanelerinde de disipline etmeye çalışır.

İnsanlık tarihi kadar eski olan suç olgusu, biz devrimcilerin de hassasiyetle düşünmesi ve incelemesi gereken bir konudur. Yazıda suç olgusu, suçun niteliği, suçun göreliliği, devletin ve yargı organlarının suça bakış açısı ve bizim suç anlayışımız üzerinde duracağız.

Suç olgusu zamana, yere ve topluma göre değişebilen ve farklı anlamlar taşıyabilen bir kavram olduğu için herhangi bir zamanda veya toplumda suç olarak görülmeyen bir davranış, başka bir zaman veya toplumda suç olarak değerlendirilebilir. Bu anlamıyla suç kavramının genel-geçer bir tanımını yapmak oldukça zor görünüyor.

Suçun sabit olmayışı, değişebilen ve gelişebilen bir olgu olduğu göz önüne alınırsa suçun göreliliği sonucuna ulaşılabilir. Suçun göreliliği, zamana ve yere göre kapsamının ve tanımının değişmesi, hukukun zamana ve yere göre değişmesi ile ilişkilidir. Bu çerçevede o anda, o yerde neyin suç olduğunu veya neyin suç olmadığını belirleyen kaynak üretim ilişkileridir. Örnek verecek olursak özel mülkiyetin olmadığı bir toplumda mülkiyete karşı suçlar diye bir suç kategorisi olamaz. Bu çerçevede insanlık tarihine baktığımızda suç kategorilerinin, suça verilen cezaların üretim ilişkilerinin değişmesiyle birlikte değiştiğini görmek mümkündür.

Elbette suçun toplumlarda nasıl ortaya çıktığı, neyi suç olarak gördükleri vb. üzerine daha çok şey yazılabilir ancak uzun ve geniş bir konu olduğundan biz daha çok suçu bugün devletin ve aygıtlarının nasıl tanımladığı kısmıyla ilgileneceğiz.

Ceza hukukunun tanımıyla suç, yasanın cezalandırdığı harekettir. Hukuka aykırı davranış olarak nitelendirilen suç kavramı ve yaptırımları ancak yasalar tarafından konular, kaldırılır, dolayısıyla yasalar tarafından belirlenmemiş eylemler suç olarak değerlendirilmez.

Devlet, meşruluğundan çok devamını sağlamaya çalışan bir aygıt olduğu için kendisine zarar getirecek her

eylemi her hareketi suç sayarak aslında niteliğinden hiç ödün vermeyen bir yerde durmaktadır. İnsanları, yasadışı olarak belirlediği her hareketini kurduğu egemenlik alanları olan mahkemelerinde cezalandırır, hapisanelerinde de disipline etmeye çalışır.

Türkiye Cumhuriyeti devletinin faşist niteliğinden kaynaklı ülkemizde en tehlikeli suç olarak görülen ve yasalarla yaptırımı olan “düşünce suçu” kendi içinde ciddi çelişkilere sahip bir kavram olarak karşımıza çıkıyor. Eğer bir düşünce kişiyi suç işlemeye yönlendiriyorsa, demek ki daha işlenen bir suç yoktur. Yok eğer düşüncenin kendisi bir suç ise o zaman dönüp yazının başına bakmak gerekiyor. Suç sonuçları olan bir “eylem” olarak tanımlanıyor ceza hukukunda. Devletin ortaya attığı ve içinde müthiş çelişkileri barındıran bu kavram sistem tarafından gerekli görüldüğü için üretilen bir baskı aracıdır. Ülkemizde düşünce suçu adı altında binlerce insana davalar açılıyor, devletin kendi iktidarını sürdürmek için kurduğu egemenlik alanı olan hapisanelere kapatılıyor. Düşünce suçunun en büyük “suçlu”larından olan Hrant Dink, Türk Ceza Kanununun 301. maddesine göre yargılandı. Güvercin tedirginliği içinde yaşayan Hrant Dink’i eli kanlı faşistlere hedef olarak gösteren neydi, yargılandığı 301.madde neyi içeriyor?

Madde 301: “*Türklüğü, Cumhuriyeti veya Türkiye Büyük Millet Meclisini alenen aşağılayan kişi, altı aydan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.*” Hrant Dink Türk olmadığını Türkiyeli ve Ermeni olduğunu söylediği, Osmanlı döneminde katledilen bir buçuk milyon Ermeninin hakkını savunduğu, halkların kardeşliğini dile getirdiği için suçlu görüldü. Devlet kendisine benzemeyen, kendi dilinden konuşmayan, kendi gibi düşünmeyen yani “farklı”yı ve “öteki”yi suçlu görerek/göstererek, yasalarıyla yargılayarak yok etmeye, sindirmeye çalışıyor.

Anayasaların devletin ideolojik manifestoları olduğunu düşünürsek, TC devleti anayasasında değişmez, değişmesi teklif dahi edilemez maddelerinin oluşu, hemen hemen tüm maddelerinde “Türk” vurgusunun olması Türkiye devletinin beslendiği Kemalist ideolojinin faşist nitelikte olduğunu gözler önüne sermektedir. Sistem ülkemizde çeşitli milliyetlerden insanların varlığını, tek dil, tek vatan, tek bayrak anlayışıyla yok saymaktır. Almanya, Belçika, İsveç gibi gelişmiş ülkelerde çok sayıda milliyetten insan var ve bu ülkelerde, her insanın kendi anadilinde eğitim görebileceği şekilde yasal düzenlemeler yapılıyor, yani anadilde eğitim hakkı yasal güvence altına alınmış durumda. Ülkemize dönecek olursak, değil anadilde eğitim hakkının yasalarla güvence altına alınması, bu hak talebini her dile getirişte, her eylemde devlet azgınca saldırmaktadır. Anadilde eğitim talebi faşist-Kemalist diktatörlük tarafından ülkenin bölünmez bütünlüğüne zarar vereceği gerekçeyle suç olarak görülüyor, bu hakkın savunucularını da suçlu!

“Parasız eğitim istiyoruz” sloganıyla pankart açan Gençlik Federasyonu üyesi 2 genç arkadaşın en temel haklarından olan parasız eğitim talebini devlet suç olarak görmüş ve terör örgütüne üye oldukları gerekçesiyle 19 ay tutuklu olarak yargılamıştır. Bir başka örnek vermek gerekirse, (zira ülkemizde devlet terörüne örnek bulmakta sıkıntı çekmiyoruz çok şükür) 5 Ocak’ ta Anka-

ra’da ODTÜ, Hacettepe ve Ankara üniversitesi öğrencileri “eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim istiyoruz” talebiyle AKP genel başkanlığına yürümek istemişlerdi. İstemişlerdi diyoruz, çünkü devlet 2000 polisiyle tonlarca suyuyla öğrencileri ODTÜ’nün kapısından dahi dışarı çıkarmamıştı. Polisin “eyleminiz yasa dışıdır, bu yaptığınız suçtur dağılmazsanız müdahale edeceğiz” şeklinde ‘iyi niyetli’ uyarılarından sonra ‘suç’a gereken müdahale yapılmıştır. Sonucunda yaklaşık 130 kişiye dava açılmıştır.

Kısacası devletin suç kavramı oldukça genişleyebilen, istediği her şeyi bu kapsam içine alabilecek bir niteliğe sahip. Biz devrimciler yaptığımız her şeyle devletin gözünde suç işliyoruz, çünkü sistemi, sistemin tüm çarklarını rahatsız ediyoruz. Öğrenciler parasız eğitim talepleriyle, işçiler iş koşullarının iyileştirilmesi talebiyle, kadınlar cinsiyetçi ayrıma ve her türden şiddete karşı, LGBT bireyler toplumsal cinsiyete karşı, Kürt ulusu üstlerinde uygulanan her türlü baskıya, yok sayılmaya inkâra ve asimilasyona karşı sistemin tüm iktidar aygıtlarının gözünde suç işlemeye devam edeceklerdir. Ancak biz insandan, emekten ve mücadeleden yana ne varsa yapmaya devam edeceğiz. Dünyanın her yerinde suç sayılabilecek olsa dahi, eğer bu, daha güzel bir dünya yaratmak için atılacak bir adımsa biz bunu yapmaya, bu suçu işlemeye devam edeceğiz.

Ankara YDG

DOSYA

KCK operasyonları

TC'nin "hakikat" karinesi

"Osmanlı da oyun bitmez.". Bu kanaat, yıllarca Osmanlı zulmüne maruz kalmış halkın deneyim süzgecinden damıtıldığı bir gerçektir. Acılar, katliamlar, kıyımlar, zorbalıklar, sömürü ve zulümler...; İslami değerlerin koynunda manipüle edilerek her türlü *adice yöntemin* devlet erkânının bekası için değerli hale getirildiğinin ifadesidir, "Osmanlı'nın oyunları".

Dost göründüklerine, düşman, düşman göründükleriyle, dosttur onlar! Kin bilerken kardeşliği, yalan söylerken doğruluğu, savaşırken barışı, ayırıcılık yaparken eşitliği savunan; nefreti körüklerken dünyaya sevgi tohumları eken Heidilerdir onlar.

Ve 600 yılda nice oyunla bu kadim toprakların üzerine sinen bu *münafık ruh*, ata-dede-soy-sop, ana-bacı-sultan-hanım, her şeyiyle devamı olan TC'de yeniden modern olarak dizayn edildi **Kâmal** (1) ve ardıllarının eliyle.

Her türlü katliam, zulüm, baskı, sömürü ve sindirme pratiği devrim, en büyük gerici uygulamalar ilerencilik olarak gösterildi yıllarca. Yeni olan bir şeyler vardı elbette;

Osmanlı'da olmayan oyunlar, "modern ve yeni" rejim, yeni bekliler...

Ermeni ulusunun kanı bu oyunların son deminde akıtıldı. Ve yeni hedef Kürtlerdi. Şeyh Said, Ağrı, Koçgiri, Dersim, 33 Kurşun derken Diyarbakır zindanlarına uzanan süreç Uğur Kaymazlarla Kürt çocuklarıyla buluşmuş, Kazan Vadisinde fiziki, KCK tutuklamalarında siyasi soykırıma ulaşmış oldu...

AKP ve KCK Tutuklamaları

Yıl 2011. 600 yıllık at koşturucular her zerrelere kadar kokuşmuş benzerlikleriyle, hile-düzen ve arsızlıklarıyla, çirkin yalanlarıyla; olabildiğince profesyonel "Osmanlı Oyunlarıyla" yine-yeniden sahneler.

Sürecin neden sonuç ilişkisi içerisindeki denklemi basittir. Tıpkı Dersim Katliamı'na gerekçe olduğu gibi Kürt halkı verili düzende halen çıbanbaşısıdır. Varlıklarına yönelik saldırılara karşı geliştirdikleri direnme ruhlarıyla, asimilasyon, imha ve yok saymaya karşı gösterdikleri

dirençle tarihsel olarak çıbanbaşı olma konumlarını korumuşlardır Kürtler. Saldırıları, AKP ve sistem karşısında emekçi sınıflarla birlikte tek esaslı muhalefet pozisyonunda Kürtler durmaktadır. Bu gerçeklik bir yana on yılların biriktirdiği acısını Kürt ulusu haykırmakta, midesinde oluşan ağrıların tamamını sistemin yüzüne kusmakta ve ona yedeklenmemektedir.

Dolayısıyla denklem eşitliğinin diğer tarafı KCK tutuklamaları ile başlatılan süreklilik avı olmaktadır. “Açılım” adı altında başlayan tasfiye süreci sonuç vermemiş, Kürt ulusunun yerel ve genel seçim başarıları, özellikle çeşitli başarılı gerilla eylemleri ve bunların hepsinin yanında Demokratik Özerkliği inşa etmeye “kalkışmak”... Egemen sistemin Kürt hazımsızlığının ana kaynağını bunlar oluşturmaktadır.

Libya, Suriye vb. Ortadoğu ülkelerinde sıvayan kollar, ekonomik ‘başarılar’, füze kalkımı ve daha birçok meselede emperyalist devletleri memnun eden AKP hükümeti ve faşist devlet Kürt ulusal sorunu konusunda esas olarak başbakanının tüm böbürlenmelerine karşın tam bir **aciz ve çaresizlik** içindedir. Tam bir pervasızlıkla dünyanın ve insanlığın gözü önünde PKK gerillalarına karşı kimyasal silah kullanılması bile tek başına buna kanıttır.

Fakat bu durum, tek başına bu aciz ve sefaletin göstergesi değildir. KCK/TM adı ile burjuva basında önceden hangi adresleri kapsayacağı belli olan ve gelecekteki kapsayıcılığı hakkında isabetli “tahminler” sunulan “KCK tutuklamalarındaki” pervasızlık, yalan, çarpıtma ve mide bulandırıcı ikiyüzlülük faşist sistemin aczinin, azgınlığının son örnekleri olmaktadır.

Hukukun Hukuksuzluğu

Son yedi ayda KCK operasyonları adı altında başvuru gözetimi ve tutuklama terörünün sonucunda toplam 4500 kişi gözetimine alınmış, bunların 1838’i tutuklanmıştır.

Gülen cemaatinin hamiliğinde burjuva basının amiral gemisi olma unvanını Hürriyet gazetesinden alan Zaman gazetesi polis tutanaklarını ve iddialarını günler öncesinden yayınlamakta, Yeni Şafak, Bugün, Star, Sabah, Akit ve Taraf gibi gazeteler bu çizgiyi pekiştirmekte ideolojik altyapısını örmekte, Başbakan veya herhangi bir bakan kamuoyuna rahatsızlıklarıyla ilgili bir açıklama yapmakta ve ardından gözetimi ve tutuklama furçasına yeni halkalar eklenmektedir.

Abartısız her geniş tutuklama furçası bu haliyle yaşanmakta, bu derece pervasız ve açıktan... Sistemin Kürt düşmanlığının vardığı son nokta işte budur. “KCK ope-

rasyonlarını” eleştirenler başbakan tarafından tehdit edilip hizaya sokulmaktadır. Erdoğan, “Bir Başbakan olarak KCK operasyonlarını bugüne kadar destekledim, destekliyorum” diyerek topluma gereken mesajı vermiş ardından Asrın Hukuk Bürosu ile ilgili hedef gösterici sözleri sarfetmiş ve 47’si avukat 70 kişi gözaltına alınmıştır.

Bir dönem “iyi şeyler olacak” beyiti her konuşulduğunda savaş uçaklarından, sınır karakollarından havan ve obüs atışları sivilleri hedefliyordu. T. Kürdistanı’nın dört bir köşesinde askeri imha operasyonları yapıyordu.

Şimdilerde durum biraz daha farklı. “Kürtlerin hakları için örgütlenmeye, mücadele etmeye hakları vardır, bu meşrudur” diyen, diyebilen herkes “KCK’li, şiddetle ilişkisi var” bahanesiyle tutuklanıyor, tutuklanabiliyor.

Kürt ulusal mücadelesinin genel olarak silahlı bir yönünün, illegal bir yönünün olmasının meşruluğu ayrı konudur. Fakat gelinen aşamada AKP eliyle en sıradan demokratik talep ve eylemliliklerin dışında, demokratik düşünüşe dair bile ciddiye alınması gereken bir tahammülsüzlük pratiği ile karşı karşıyayız. Yapılan her şey

hukuk adına, her türlü hukuk çiğnenerek, hukuksal sınırlar içerisinde(!) yapılmaktadır.

Yargının siyasallaşması vb. burjuvazinin ancak üzerine polemik yürütebileceği çığ-banal söylemler bir yana "KCK operasyonlarının" siyasallığı, siyasal soykırım derekesindedir. Amaç ve hedef çok nettir ve Erdoğan'ın ağzından Kürtlerin "oksijeni kesilmek" istenmektedir.

Oslo görüşmeleri ismiyle kamuoyunda tartışılan PKK-MİT görüşme kayıtları devlet ve PKK arasında hükümeti temsilen de yetkililerin bulunduğu heyetlerin görüşmüş olduğunu göstermiştir. İlki 1999'da olmak üzere A. Öcalan'ın yazmış olduğu onlarca mektup bizzat devlet aracılığıyla Kandil'e ulaştırılmıştır. 12 yıldır Adalet Bakanlığı'ndan bir yetkilinin denetiminde avukatlar Öcalan ile görüşmekte ve görüşmelerin bütün tutanakları devlet tarafından kayıt altına alınmaktadır. Ve aradan 12 yıl geçtikten sonra TC, Öcalan'ın avukatlar aracılığıyla örgütü yönettiğini "fark etmiştir."(!)

Diğer taraftan Büşra Ersanlı, Ragıp Zarakolu gibi aydınlarda simgeleşen burjuva tabirle "şiddetle ilişkisi olmayan" kişiler tutuklanmış, tutuklanmaktadır. BDP'nin yüzlerce kadrosu, yöneticisi, belediye başkanı, ve binlerce üyesi tutuklanmış, altı milletvekili halen tutuklu bir şekilde faşizmin zindanlarında kalmaktadır.

Bir taraftan yeni anayasa çalışmalarında BDP'ye yer açılmış diğer tarafta BDP'nin çalışmalarını engellemek için her türlü yola başvurulmaktadır. Bir tarafta Öcalan ile PKK arasında köprü olunmuş, diğer tarafta Öcalan'ın tüm avukatları gözaltına alınmıştır. Bir tarafta "şiddet dursun" söylemleri ağızda sakız yapılmakta, diğer tarafta hiçbir şiddet eylemiyle bağı kurulamayacak kişiler teker teker tutuklanmaktadır.

Tüm bunlar hukuk adına, hukuk devletini korumak, kollamak adına yapılmaktadır.

Milyonlarca Kürt'ün "Siyasi İrademdir" dediği A. Öcalan'a uygulanan tecrit onu savunan insanlara karşı bir linç kampanyasına dönüştürülmüş ve burjuva ahlakında bile kutsal sayılan sa-

vunma hakkı her türlü kutsallığın canına minnet okunarak ayaklar altına alınmış-alınmaktadır. A. Öcalan'ı savunmak suç olmakta ve bu durum avukatlık mesleğini itibarsızlaştırmak pahasına yapılmaktadır.

Basit, anlaşılabilir tek bir kelimedir tüm bu hukuksuzlukların tanımı: Faşizm! Aydınlar tutuklanırken, diğer aydınlara mesaj verilmekte, avukatlar tutuklanırken, diğer avukatlara mesaj iletilmekte, gazeteciler, BDP üyeleri ve Kürt ulusal sorunuyla ilişkilenen herkes şu veya bu şekilde korku sarmalı altına alınmaya çalışılmakta, adeta dikensiz gül bahçesinde at koşturmak istenmektedir. Geçmişte faili meçhul cinayetler ile yapılan şey bugün bu tutuklamalar ile yapılmaktadır.

Sistem her türlü saldırı ile esas olarak tüm ulusal, uluslararası yasa, hukuk, sözleşmeyi de çiğneyerek her türlü legal, yasal mücadele alanını daraltmaya, Kürt halkının nice bedeller ödeyerek kazanmış olduğu birçok hakkı geri almaya çalışılmakta ve onu **razi pozisyonuna** itmeye çalışılmaktadır. Verilmek istenen mesaj sistemin tanıdığı sınırlar içerisinde kalmaya razı etmek böylece "Kürt meselesini" halletmektir. Kürt halkı haddi olmayan(!) bir şeye girişmiştir çünkü; Devletle yapılan pazarlıklarla oyalanmamış Demokratik Özerklik projesine pratikte hayat vermeye çalışmıştır. Ve bu konuda önemli adımlar atmıştır. Demokratik Özerkliğin Kürt ulusal sorununun yegâne çözümü olup olmadığından bağımsız bir tartışma olarak görülmesi gereken faşist devletin kırmızıçizgilerini ezen bir proje olmasıdır Demokratik Özerkliğin. Kürtlerin kendi örgütlü iradesiyle, fiili bir statü isteğini vücutlaştırmaya çalışmaları egemen sınıfların en rahatsız olduğu konudur.

Baskının, zulmün, adaletsizliğin, her türden hukuksuzluğun bu derece pervasız yaşandığı, 70'in üstünde gazetecinin tutuklu olduğu, 112 tutsağın ölüm sınırında olduğu bir ülkenin başbakanı büyük bir aymazlıkla, Suriye'ye demokrasi dersi vermeye çalışmakta, yani adaletsizken adalet timsali kesilmekte; Dersim için gerekirse özer dilendiği bir zamanda Kürt halkının 36 evladı Kazan Vadisi'nde kimyasal silahlarla katledilmektedir.

Bunca sahtekârlık, ikiyüzlülük, yalan, baskı ve zulüm karşısında Kürt ulusu boyun eğmeyecektir. Bunca saldırıyla birlikte Kürt ulusal sorununa daha fazla karışmak, "Em Li Virim" demek için dayanışmayı yükseltmek, saldırılara karşı barikat olmak tarihsel bir zorunluluktur.

(1) Mustafa K. Atatürk, 1934'te Kâmal olan ismini Arapçaya olan düşmanlığından kaynaklı Kemal olarak değiştirmiştir.

DOSYA

Okullarda devlet terörü

Devlet, elinde bulundurduğu “yönetme yetkisi” ile kitleleri her alanda kendi istediği gibi biçimlendirmeye çalışmış, buna karşı gelenlere ise şiddet uygulamaktan hiçbir zaman kaçınmamıştır. Halk kitlelerine karşı uyguladığı şiddeti, yoz eğitim sistemi, medya, basın-yayın vs. gibi araçlarla her daim “meşru” göstermeye çalışanlar, kendi gayri-meşru zeminini gizlemek için bunların dışında da birçok bilinç bulanıklıkları yaratmışlardır. O, sözüm ona “düzeni sağlamak” sebebiyle var olduğu için, tüm muhalif kesimleri yeri geldiğinde tutuklayabilir, hatta öldürebilir... Bunda bir sakınca yoktur, devlet istediğini her an yapmakta “özgürdür.”

Devletin şiddetine maruz kalan kesimlerden biri de kuşkusuz öğrencilerdir. Okullarda en basit-demokratik istemler dahi zorla bastırılmakta, kitle örgütleri “illegal” gibi gösterilmeye çalışılmakta ve demokratik siyasetin önü her alanda olduğu gibi okullarda da kapatılmaktadır. Öğrenciler tarafından düzenlenen yürüyüş, basın açıklaması gibi etkinliklere polisin saldırısı, tutuklama ve gözaltılar, okul yönetiminin açtığı soruşturmalar öğrencilere uygulanan baskılardan ilk göze çarpanlardır. Ancak iş her zaman bunlarla sınırlı kalmaz. Tüm ilerici, demokrat, devrimci ve yurtsever öğrencilere yapılan psikolojik baskı ve karalamalar devletin bunlardan önce başvurduğu yöntemler arasındadır.

Bilindiği gibi YGS’de yaşanan şifre skandalının ardından Türkiye genelinde liseli öğrencilerin eğitim sistemine olan öfkesi, çoğu liseliyi harekete geçirmişti. Balıkesir’de de bu eylemlerde yer alan öğrencilere, yerel basın “hırsızlık yapmışlar”, “kopya çekerken yakalanmışlar” tarzında iğrenç suçlamalarda bulunmuştur. (Bakınız: Mayıs-Haziran Balıkesir Politika Gazetesi sayıları) Yine diğer illerde sebepsiz gözaltına alınmalar, “öldürürüz, evinize cenazeniz gider” vs. gibi tehditler, devletin kendiliğinden, örgütsüz hareketlere bile yaklaşımını bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Kendiliğinden hareketliliklere bile böylesine faşizan yaklaşan bir sistemin, demokratik kitle örgütlerine daha fazla yönelmesi şaşırtıcı olmaz. Öğrenci sendikası olma

iddiasıyla ortaya çıkan Genç-Sen, hukuksuz bir şekilde kapatılmış ve öğrencilerin en meşru hakları devlet tarafından gasp edilmiştir. Yine özellikle küçük şehirlerde polis destekli faşist grupların devrimci-yurtsever öğrencilere linç girişimleri, saçma sapan sebeplerle düzenlenen ev baskınları ve tutuklamalar, hatta cinayetlere kadar varan şiddet, demokratik siyasetin ne denli zor yürütüldüğünün küçük kanıtlarıdır.

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi’nin yaptığı açıklamada 500’e yakın öğrencinin tutuklu olduğu belirtildi. Tutuklu öğrencilerin “sayısal çokluğunu” bir yana bırakırsak, tutukluluk süresinin uzunluğu da dikkat çekici bir noktadır. Bu gerçeklikler “ileri demokrasi” denilen zıvalığın içi boş-fos laflar olduğunun bir kez daha ispatıdır. Parasız eğitim talebi, demokratik-barışçıl eylemler, baskıyla tutuklamalarla karşılık bulurken, bizler tekrar ve tekrar “demokrasinin bir devrim sorunu” olduğu gerçekliğini tecrübe ediyoruz...

Üniversitelerde (ve tabii liselerde de) Kürt gençliğine uygulanan baskılar da günbegün artmaktadır. Bu ülkede Kürt olmak; öldürülmek, hapse atılmak için yeterli bir sebeptir. Hemen her yıl yaşanan ev baskınları, cinayetler, tutuklamalar, tehditler, linç edilmeler anadilde eğitim istemenin sonuçları olabilmektedir. Kürt halkına her alanda uygulanan baskı, üniversitelerde de fazlasıyla devam etmektedir. KCK operasyonlarında azımsanmayacak kadar Kürt genci tutuklanmıştır. Yine okullarda faaliyet yürüten yurtsever dostlarımız her an tutuklanma tehlikesi ile yüz yüzedir. Bir çok Kürt öğrenci can güvenliği olmadığından dolayı okulu bırakmak zorunda kalmış, puşi taktığı için aylarca hapiste yatmıştır.

Demokratik siyasetin önünün tıkalı olduğu ülkemiz gerçekliğine, çözüm net ve açıktır; gerek Kürt halkının özgürlük mücadelesine, gerek komünist ve devrimcilerin tecrübelerine baktığımızda bu durumu görmek zor değildir. Demokratik siyasetin önünün kapatılması, bundan vazgeçeceğimiz anlamına gelmez. Aksine mücadele ederek yeni mevziler elde etmek ve her zaman yeni kazanımlar koparmak elzemdir.

Böyle buyurdu Bakanlar Kurulu!

“Sürprizleri” seven bir ülkede yaşıyoruz. Haklarımızı elimizden alan, geleceğimizi parça parça karartan, hayatımızla adeta oynayan “kararları” bir gecede çıkarılan kanunlarla, habersizce karşı karşıya kaldığımız uygulamalarla, hatta postal sesleriyle uyandıığımız sabahlarla çok sonradan “öğreniyoruz”. Tüm bunlar bizim aleyhimize, bize rağmen, bizim “dışımızda” geliyor. Devletin, toplumun bağrından doğan; ancak onun üzerinde yer alarak baskı altında tutan bir yapı olduğunu düşünürsek bunda şaşılabilir bir şey yoktur. Devlet böylesi “hoşlukları” yapacaktır kuşkusuz. Yine de yarı sömürge ülke gerçekliğinden asla bağımsız düşünülemez, devletin niteliğiyle birebir uyum içinde olan bu düzenlemelerin dahi “halkın iradesi olduğu iddia edilen” meclisi hiçbir şekilde ciddiye almayan tarzda, bu kadar köklü, kapsamlı bir değişikliği yapma cüretinin gösterilmesi egemenlerin kendi yazdıkları mizansenlere bile tahammülsüz olduklarını göstermektedir.

Evet, 2 Kasım 2011 tarihinde Bakanlar Kurulu imzasıyla çıkarılan Kanun Hükmünde Kararnamelerden bahsediyoruz. Yetki süresinin dolmasına bir gün kala tam altı adet KHK geçiren bakanlar kurulu “son dakikada” kayda değer bir “atılım” gerçekleştirmiş oldu. Bu sürpriz(!) karşısında itiraz seslerinin yükselmemesi elbette ki halkımızın söz konusu Kanun Hükmünde Kararnamelerin içeriği ve yaratacağı sonuçlar konusunda ısrarla bilgilendirilmelerinden, egemenlerin yeminli uşaklarının yangından mal kaçırır hızda ve adeta sinsice icraatlarını gerçekleştirme kaygılarından ileri gelmektedir. Bu noktada bize düşen, Kanun Hükmünde Kararnamelerin hukuki mahiyetini ve söz konusu KHK’lerin içeriğini biraz daha anlaşılır kılmak ve teşhir etmektir.

Kanun Hükmünde Kararname (KHK), genel tanım olarak yasama organının konu, süre ve amacı belirleyen bir yetki kanunu ile verdiği yetkiye veya doğrudan doğruya anayasadan aldığı yetkiye dayanarak, hükümetin çıkardığı, maddi anlamda kanun gücüne sahip, parlamentonun tasdiki ile şekli ve organik anlamda kanun gücünü kazanacak olan kararnamelerdir. Türkiye’de 1982 Anayasasının 87. maddesi ile, “Bakanlar Kuruluna belli

konularda kanun hükmünde kararname çıkarma yetkisi vermek” TBMM’nin görev ve yetkileri arasında sayılmıştır.

Anayasanın 91. maddesinde de KHK çıkarma yetkisi verme hususu düzenlenmiştir:

“Türkiye Büyük Millet Meclisi, Bakanlar Kuruluna kanun hükmünde kararname çıkarma yetkisi verebilir. Ancak sıkıyönetim ve olağanüstü haller saklı kalmak üzere, Anayasanın ikinci kısmının birinci ve ikinci bölümlerinde yer alan temel haklar, kişi hakları ve ödevleri ile dördüncü bölümünde yer alan siyasi haklar ve ödevler kanun hükmünde kararnamelerle düzenlenemez.”

Kanun hükmünde kararnameler, olağan ve olağanüstü olmak üzere ikiye ayrılmaktadır. Türkiye Cumhuriyeti’nde, Olağan Kanun Hükmünde Kararnameler, Bakanlar Kurulu tarafından çıkarılmakta; bu yetki Bakanlar Kurulu’na Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından yetki kanunu ile verilmektedir. Temel haklar, kişi hak ve ödevleri ile siyasi hak ve ödevler hakkında düzenleme yapılamaz.

Olağanüstü Kanun Hükmünde Kararnameler ise Cumhurbaşkanı başkanlığındaki Bakanlar Kurulu tarafından çıkarılmaktadır. Bunun için TBMM’nin yetki kanunu çıkarmasına gerek yoktur. Uluslararası hukuktan doğan yükümlülükleri yerine getirmek şartıyla, her alanda düzenleme yapılabilir. Yargısal denetime tâbi değildir.

2 Kasım 2011 Tarihli ve 28103 Sayılı Resmî Gazete’de Mükerrer sayıda yayımlanan kararnameler:

KHK/661 Avrupa Birliği Bakanlığının Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararname ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Hükmünde Kararname

KHK/662 Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığının Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararname ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Hükmünde Kararname

KHK/663 Sağlık Bakanlığı ve Bağlı Kuruluşlarının Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararname

KHK/664 Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Ku-

rumu Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararname

KHK/665 Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığının Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Hükmünde Kararname

KHK/666 Kamu Görevlilerinin Mali Haklarının Düzenlenmesi Amacıyla Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Hükmünde Kararname

Genel olarak söyleyebiliriz ki bu kararnamelelerin içeriğinde karşımıza daha fazla kadrolaşma, çevrenin daha fazla talanı ve sağlıkta daha büyük yıkım çıkmaktadır. Bu anlamda AKP'nin egemenlerin yerli uşağı ve işbirlikçisi olma liyakatını bir kez daha kanıtladığını itiraf etmek durumundayız.

KHK/663: Tüccar Mantığıyla Sağlık Politikası Üretmek

Sağlık Bakanlığı ve Bağlı Kuruluşların Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararname ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Hükmünde Kararname'de ilk göze çarpan, TTB Yasasındaki *"tabipliğin kamu ve kişi yararına uygulanıp geliştirilmesini sağlamak"* ifadesinin metinden çıkarılmasıdır. Bu noktada ayrıntılı bir okumaya dahi gerek yoktur. Söz konusu "kırpma" egemenlerin ve onların sözcülerinin sağlık hizmetinin niteliğine ve amacına dair düşüncelerini büyük bir açıklıkla ortaya koyması nedeniyle anlamlıdır. En büyük ideali egemenlerin çıkarlarına hizmet etmek olanlara elbette ki bu ifade yetmeyecek, onların arzularını karşılamayacaktır ve bu "gereksiz" ifadeler budanacaktır.

Geçtiğimiz yıllarda sağlıkta neo-liberal dönüşümün büyük dönemeçlerinden birini SSGSS (Nazilerde bile daha az "S" vardır) yasasıyla kat eden egemenler, bu dönüşüme hız kazandırmak niyetinde olduklarını **663 Sayılı KHK**'nin ilerleyen maddelerinde açık etmeyi sürdürüyorlar. KHK'de öngörülen serbest bölgelere ilişkin başlığın altında yer alan *"Bakanlığın ülkenin sağlık alanında bölgesel bir cazibe merkezi haline getirilmesi, yabancı sermaye ve ileri teknoloji girişinin hızlandırılması"* amacının parlak cilası, sağlık alanına yabancı sermayenin ve yüksek teknolojinin giriş hızının hiç de azımsanamayacak seviyede olduğu gerçeğine Türkiye'nin ilaç alanında dünyada 13. sırada olduğunu ve 2020 yılında 10. büyük pazar olmasının hedeflendiğini de eklersek dökülüp gidecektir. Ardı ardına yürürlüğe konulan neo-liberal yasalarla

bir yandan sağlık sistemini yıkıma uğrattırırken bir yandan da sağlığımız yabancı sermayenin talanına açılmaktadır. Böylelikle sağlık alanı ve bununla birlikte insanların hayatları emperyalistlerin çıkarına sunulmaktadır. Bu nedenle henüz kapsamını net olarak bilmediğimiz ikinci bir maddesi var bu başlığın: *"Serbest bölgelerde verilecek sağlık hizmetlerine ilişkin usul ve esaslar Bakanlıkça belirlenir."* O halde cevabını aramamız gereken soru şu: Sağlık hizmetlerinin usul ve esası bölgeden bölgeye değişebilir mi? Anlaşılan öngörülen serbest bölgelerin "serbest ticaret bölgeleri" ile paralel mantıkla değerlendirilmesi bekleniyor.

Dikkatleri çekmesi gereken bir diğer husus da **"gönüllü sağlık hizmeti ve sağlık gözlemciliği"**. Burada hem sağlık hizmetini kurumlarda ücretsiz olarak sunma konusunu tanımlayan *"kimi gerçek ve tüzel kişilerce sosyal dayanışma ve yardımlaşma amacıyla sağlık hizmeti verilebilir"* biçiminde bir ifade yer alıyor; hem de sağlık gönüllüsü kişilerin hastaları karşılama, bilgilendirme, refakat, kişisel bakım, sosyal ihtiyaçların karşılanması gibi destek hizmeti verebilecekleri belirtiliyor. Bu durum haklı olarak belli çekincelerin ortaya çıkmasına ve sağlık hizmetinin kamusal niteliğinin yavaş yavaş ortadan kalkmasına neden olmaktadır. Sağlık hizmeti götürmede devletin kamudan çekildiği noktada ne gibi kişi ve kuruluşların kendilerine yer açacakları, ne gibi "yardım-sever" duygularla, nasıl hizmet verecekleri oldukça belirsiz görünüyor. Sağlık hizmetinin vazgeçilmezliği ve hemen ihtiyaç olduğu anda karşılanmazlığı göz önüne alındığında insanların bu "vicdanlı" kişi ve kurumlara muhtaç edilmesi "sosyal devlet" ilkesiyle ne kadar çelişir, ne kadar uyuşur?

Bu KHK'ye dair değinmek istediğimiz son konu "ithal hekim" konusudur. KHK'de yer aldığı şekliyle çalışacak kişinin yabancı ve hekim olması yeterli görülüyor, bunun dışında açıklayıcı hiçbir kavrama yer verilmiyor. Ülkede konuşulan dilleri (ülkemiz koşullarında Türkçe ve Kürtçe) bilmesi, belli bilgiye sahip olması gibi koşulların arandığına dair hiçbir bilgi yok. Buna göre gelecek hekimlerin yine kararnamede sınıflandırılmış hastanelerde belki D sınıfında, E sınıfında gerçekten muhtaç, parası olmayan hastaları tedavi edeceklerini de eklemek gerekiyor.

KHK/658: Ülke Sularını Ticarileştiren Yeni Bir Araç Olarak "Türkiye Su Enstitüsü"

Ülkemizin çevre politikasını, çevre yönetimini ve bu alanlardaki tüm idari yapıları şekillendiren konularda dikensiz gül bahçesi yaratılması kaygısı ile yapılan deği-

şikliklere Su Enstitüsü'nün kurulması da eklenmiştir.

2 Kasım 2011 tarih ve 658 Sayılı KHK ile **Türkiye Su Enstitüsü** kurulmuş, görev ve yetkileri tanımlanmıştır. Doğa ve halk sağlığı açısından hayati olan ve ülkemizin idari yapısında yeni yaklaşımları içeren bir düzenlemenin halktan, bilim insanlarından ve bağımsız kurumlardan adeta kaçırılarak kurulması kaygı vericidir.

TMMOB ÇMO 14 Kasım'da gerçekleştirdiği basın açıklamasında KHK'nin içeriğinde önemli çelişkiler ve soru işaretleri bulunduğunu ifade etmiştir:

- Diğer ülkelerde oluşturulan su enstitüleri bağımsız, bilimsel-teknik çalışmalar yapan ve bunu topluma, kurumlara sunan bir yapıya sahiptir. Bakanlıklar üstü, özerk bir yapıya sahip olması gereken enstitü hükümet güdümlü bir şekilde yapılandırılmıştır.

- Devletin küçültüleceğini iddia edenlerin devlet bürokrasisini bilimsel yapıya sahip olması gereken bir kurumda kökleştirmeye çalışması ciddi bir çelişkidir. Türkiye Su Enstitüsü, bilimsel, özerk ve demokratik bir yapıya sahip olması gereken bir kurum halinde yapılandırılmalıdır.

- Enstitünün yapacağı işler zaten başka kamu kurumlarının örneğin DSİ, Orman Su İşleri'nin ilgili birimlerinin sorumluluğundadır. Sorumlulukların üst üste binmesine, yetkilerin çatışmasına yol açabilecektir.

- Enstitü'nün hangi "sularla" (göl, deniz, akarsu) ilgili çalışma yapacağı belirtilmemiştir.

- Suyun "sektör" olarak algılanması, doğanın ve suyun ticari meta olarak değerlendirildiğini göstermektedir. Bu yaklaşım ile suların kamu yararı ilkesi doğrultusunda yönetilmeyeceği açıktır.

- Enstitülerin, özellikle de yaşamla doğrudan bağlantılı olan "su" enstitüsünün ilkeler çerçevesinde yapılandırılması gerekmektedir. Bu anlamda, KHK'da belirtilen projelerin neler olacağını ve ulusal-uluslar arası kurum ve kuruluşların çerçevesinin net çizilmesi için ilkelerin belirlenmesi gerekmektedir. Böyle bir enstitünün, suyun ticarileştirilmesi sürecinin önüne geçilmesi adına kamu yararı, halk sağlığı ve çevre sorunlarının engellenmesi ilkeleri uyarınca yapılandırılması gerekmektedir.

- Neredeyse tamamı üst düzey bürokratlardan oluşturulan bir "Yönlendirme Komitesi"nin yönetsel yapısı bakanlık güdümlü bir yapıyı işaret etmektedir. Komitede, TMMOB, TZOB... gibi kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşlarına yer verilmemiştir. Yönetim Kurulu'nun tamamı bakanlık temsilcilerinden oluşturulmuştur. Bu yapı bağımsızlaştırılmalı, ilkeli ve etik ilişkiler bütününe sahip bilim insanlarından oluşturulmalıdır.

- Enstitü başkan ve başkan yardımcılarını görevlerine getirilecek kişiler için lisans mezunu ve on yıl deneyim şartı bulunmaktadır. Hangi alanda deneyimli olacağı, lisans mezuniyetinin hangi bölüm olacağı vb. belirtilmemiştir. Kaldı ki, sadece lisans düzeyi ve on yıl deneyim şartı bu önemli görevin gerçekleştirilebilmesi için kriter değildir. Böyle bir enstitünün Başkanlığını ve Başkan Yardımcılığını yürütecek kişilerin bu alana dair ilkeli, etik ve kamu yararı gözetir faaliyetlerde bulunmuş ve gerekli bilimsel bilgiye sahip kişiler olması gerekmektedir.

- Enstitü personelinin sözleşmeli olması öngörülmektedir. İş güvencesi olmayan, gelecek kaygısına sahip personel çalıştırılması güdümlü personel politikasının göstergesi ve kamu kurumlarının "şirket" mantığı ile yönetilme isteğinin yansımasıdır. Su Enstitüsü'nde görev yapacak personelin bağımsız düşünmesinin önu açılmalı, görüşlerinde güdümlü, bürokrasi ve yönetici baskısından arındırılmalıdır.

- Enstitünün merkezinin neden İstanbul olduğu belli değildir.

Çevrenin daha büyük oranda talanını öngören bu KHK de emperyalistlerin yeminli uşaklarının efendilerine yaranma çabalarının bir ürünü olarak önümüzde durmaktadır. Böylelikle halkın iradesine rağmen ardı ardına inşa edilen barajlarla sürdürülen talan da kurulan Su Enstitüsüyle bir üst seviyeye sıçratılmıştır.

KHK/661: TRT ve TSE'de Kadrolaşma

Bakanlar Kurulunun yetki süresinin son günü çıkarıldığı kanun hükmünde kararnamelerden TRT ve TSE'de **gönüllü emeklilik** de çıktı. İki kurumdan yaş haddine 5 yıl süre kalanlar dahi emekli edilecek. Emekli olmak isteyenlere yüzde 40'a kadar teşvikli ikramiye ödenecek.

AKP'nin mecliste çoğunluğu sağlamasının ardından sözleşmeli personel olarak kadrolarını sürekli şişirdiği Türkiye Radyo Televizyon Kurumu'nda (TRT) partiye yakın kimseler arasından seçilen söz konusu sözleşmelilere yer açmak amacıyla yapılan düzenleme yayınlanan KHK'ların içine sıkıştırılarak geçirildi. Benzer bir düzenleme yine Türk Standartları Enstitüsü (TSE) çalışanları için getirildi.

Uygulamanın TRT'de çok sayıda çalışanın emekliye ayrılmasına neden olması bekleniyor. TRT'de uzun süredir geçmiş dönemlerde işe girenleri emekliliğe zorlamak için doğu illerinde görevlendirme adı altında sürgün uygulaması sürdüğü için başta deneyimli elemanlar olmak üzere kurum kadrolarının önemli ölçüde boşalacağı belirtiliyor.

ŞOVENİZM HANDİKABINDAN KURTUL!

Yükseltilen ulusal mücadeleyi görmezden gelip bu yanlışın altını da 'gerçek devrimcilik', 'sınıfsal zeminde mücadele yürütme', 'Leninist bakış' gibi argümanlarla dolduran; tümünden kuşatıldığı şovenizm zehrinin farkında dahi olmayan devrimci özneler mevcuttur.

Egemenlerin devrimden menfaati olan her kesimi yani geniş halk kitlelerini hedef alan tüm saldırıların devrimciler cephesinde de hissedildiği her fırsatta dillendirilir. Ancak bu dillendirilme meselesi saldırıların devrimci, demokrat, yurtsever kamuoyunda yarattığı tahribat ve etkileri bilince çıkarmadan ve dolayısıyla bu durum karşısında tedbir alıp özeleştiril bir yaklaşım tutturmadan bir anlam ifade etmekten ziyadesiyle uzak kalmaya mahkûmdur. Devrimcilerin tek görevi gelişen süreçlere dair politikalar belirlemekle sınırlı tutulamaz. Bu tutum gelişim karşısında sürekli gerilemeye sebep olacaktır. Devrimci tutum, sürecin öğrencisi olma yetisi de gösterebilmeye mümkün kılınacaktır.

Bu kapsamlı saldırılar saymakla tüketilemez elbette. Anda ortaya çıkan ihtiyaçlar doğrultusunda belli konulara yoğunlaşmak gerektiği ise aşikârdır. Bu anlayıştan doğru son dönemde Kürt ulusal meselesinin faşizme karşı bir hesaplaşma alanına dönüşmesi, gündemi hak ettiği biçimde ziyadesiyle işgal ediyor olması hem egemenlerin hem geniş halk yığınlarının hem de devrimci, demokrat ve ilericilerin bu meseleyi daha fazla gündemlerine alma gerekliliğini doğuruyor.

TC'nin faşist karakterinden doğru meseleye yaklaşımı ortadadır. Egemenler cephesinde 'her şey mübahdır' anlayışının en iğrenç boyutlarıyla pratiklere bürünmesine tanık olmak çok kolay. Dört yanda şovenizm zehrinin kokusuna rastlamak mümkün. Hele ki bu şovenizm zeh-

rinin egemenler cephesinden yapılan katliamlara, akıtılan kana sos niyetine serpildiğini bilmek durumun mide bulandırıcılığını artırıyor.

Geniş halk kitleleri de doğaldır ki egemenler cephesinden yayılan bu kokunun yoğun tesiri altında kalıyor. Bilinçli olarak yaratılan siliklik halkımızın çelişkilerini unutup, suni gündemlere yedeklenmeleri sonucuna yol açıyor. Özellikle yoksul halk kitlelerinin yaşadığı semtlerde Kürtlere yönelik linç girişimlerinde bulunulması, yapılan saldırılarda yoksul halk kitlelerinin en ön safalarda yer almaları durumu anlamamız açısından önemlidir diye düşünüyoruz. Politik bir bilince sahip olmayan kitlelerin, egemenlerin yarattığı bu saldırı silsilesinde yer almaları, yaratılan düşmanlık algısına kolayca yedeklenmeleri yanlış olmakla birlikte anlaşılırdır da. Anlaşılmaz olan ise politik öznelerin bazen geniş halk kitlelerinin bile gerisine düşerek meseleye yaklaşmalarındır.

Kürt ulusal sorununa yaklaşım Kemalizmle ilişkilendirilme biçimiyle doğrudan ilintilidir. Kemalizm ile yaşanamayan esaslı bir kopuş ulusal meseleye yaklaşımda şovenizm tesirinin hissedilmesine illa ki yol açacaktır. Kemalizme ilerici bir muhteva yükleyen siyasetlerin ulusal sorundaki geri duruşları bu durumun sonucudur. Devletin faşist karakterini ve kırmızı çizgilerini ifade eden Kemalizme vurmayan her politik çıkarım sistemin/egemenlerin ekmeğine yağ sürmeye mahkûmdur.

Yıllardır ısrarla yaptığımız bu belirleme bugün ulusal sorunun aldığı biçim dolayısıyla hiçbir taviz verilemeyecek/hoşgörüyü karşılanamayacak/ufak bir eksiklikler belirlemesi yapıp geçilemeyecek kadar önemlidir. Devrim mücadelesinde hala bir iddia sahibi olmaya talip olan politik öznelerin ideolojik zemindeki bu çarpıklıklarından kaynaklanan sakat şekillenişlerini gözden geçirmeleri sürecin aciliyetli ihtiyacıdır. Bu zeminde bu anlayışla hareket ederek güncel politikaya ve dolayısıyla geleceğe dair söz söyleyebilmenin, devrim yolunda sağlam yürüyebilmenin mümkünatı yoktur.

Safların netleştiği, ulusal meselenin egemenler cephesinden topyekun saldırı arenasına haline geldiği bir süreçte hiç kimsenin kendini çemberin dışında görmesinin imkanı yoktur. Bahsi geçen çemberin dışı sistemin bizzat kendisiyle sarmalanmış durumdadır.

Buradan doğru ulusal mücadeleyi küçümseyen, yürütülen mücadelenin sınıfsal bir zeminde olmadığını söyleyerek tepeden bakıp uzağında kalmayı tercih eden, ulusal mücadeleyi ayrı bir kulvar olarak değerlendirip bütünü ulusal harekete bırakan, ulusal hareketten Marksist tutumlar bekleyip bu karşılanmadığı oranda kendine azıcık kıyıp iğneyi bile batıramazken çuvaldızı ulusal harekete reva gören, bir yandan ulusal mücadelenin öznesi olduğunu söyleyip diğer siyasetleri destekçi konumda kalmakla suçlarken bir yandan da sözü ile pratiği arasında yarattığı uçurumla gizli şovenizmin sularında kol gezen anlayışların her birine karşı itiraz yükseltmek devrimci sorumluluğun gereğidir.

Beslenen teorik zemin ne olursa olsun en basit ifadesiyle faşizmin tümünden bir saldırı furyasıyla, siyasi ve askeri operasyonlarıyla, yargısıyla, kolluk güçleriyle, meclis-

siyle, hükümetiyle, muhalefetiyle yek vücut olup teslim almaya/tasfiye etmeye çalıştığı ulusal hareketin yükselttiği direnişin yanında olmak bırakalım devrimciliği, tutarlı bir demokrat olmanın bile kıstası haline gelmiştir. Bu yan yana duruşu sağlayabilmenin esaslı şartı elbette ki doğru bir ideolojik pencereye sahip olunmasıdır. Ancak Türkiye devrimci hareketinin kısa vadede tümünden ideolojik bir dönüşüm yaşamasını beklemek abesle iştilig olacaktır. Beklenmesi gereken bahsi geçen 'en azından tutarlı bir demokrat' konumuna sahip olunmasıdır. Bunu sağlamanın ilk adımı ise şovenizme karşı esaslı bir itiraz yükseltmektir.

Her ne kadar son süreçte olumlu gelişmeler yaşansa/geliştirici pratik adımlar atılsa da kendimizi bu şovenizm girdabının dışında görmemiz mümkün değildir. Özellikle ulusal hareketle son süreçte yaşadığımız yan yana duruş platformlarında içimizdeki şovenizmin de ortaya çıktığını belirtmek gerekiyor. Herhangi bir devrimci örgütün marşlarını söylemekte hiçbir beis görmeyen yoldaşlarımızın ulusal hareketin marşlarına katılmakta tereddüt etmesi, ulusal hareketin söylemlerine karşı hiçbir devrimci örgüte göstermeyeceği kadar sekte yaklaşmalar gösteren yoldaşlarımızın olması bu durumun ispatı niteliğindedir. Ancak içimizdeki şovenizmi bu örnekler üzerinden tartışır duruma gelmemiz bile kat ettiğimiz yolu görmemiz açısından büyük bir olumluluk taşımaktadır.

Nitekim durumumuzun diğer birçok politik özneye nazaran çok ileri bir pozisyonda olduğu mütevazılığa halel getirmek pahasına belirtilmelidir. Ki yükseltilen ulusal mücadeleyi görmezden gelip bu yanılmanın altını da 'gerçek devrimcilik', 'sınıfsal zeminde mücadele yürütme', 'Leninist bakış' gibi argümanlarla dolduran; tümünden kuşatıldığı şovenizm zehrinin farkında dahi olmayan devrimci özneler mevcuttur. Hatta daha da ileri giderek bu bakışa sahip olmayan devrimci örgütleri inceden 'kuyrukçuluk' vurgularıyla gizli şovenist olmakla suçlama mahareti bile gösterebilmektedirler. Bu durum şaşırtıcı görünmekle birlikte esasta yaşanan ideolojik sarsıntının doğal bir sonucu sayılmalıdır.

Ancak bunu doğal bir sonuç sayma lüksüne ne biz ne mücadelenin kendisi ne de bahsi geçen anlayışlar sahip değildir. An, sisteme karşı kızışan mücadele arenasına körükle gitmeyi dayatmaktadır. Şovenizm meselesi devrimci örgütler açısından aşılmış bir handikaba dönüşmüş olmakla yükümlüdür. Bu handikabı aşamayanların ise halkımıza gelecekte söyleyebilecekleri tek bir söz dahi olamayacaktır!

SUZAN'I SUZAN YAPAN EMEK TİR!

*Bir gün
Bir gün gidersen eğer
Kıvalı bir kuş getirir haberini
Bir gün gidersen eğer
Bana bıraktığın yolu getiririm sana
Bir gün gidersen eğer
Kar tanelerinden anlarım,
Gitmişsin
Bir gün gidersen eğer
Namludan çıkan mermi hızıyla
Gelirim sana
Bir gün gidersen ve
Güneş doğmamışsa o gün
Anlarım gitmişsin o zaman
Yüreğinde ateş
Sevdanda türkü
Kavganda sıkılı yumruğun olurum
Yoldaşım**

Biliyoruz, yoldaşlar arasında “abla”, “abi” vs. olmaz. Ama, ne olur, bizi bu konuda mazur görün, biz ona “Suzan abla” diyeceğiz. Böyle hitap edeceğiz. Çünkü onun öyle bir yaklaşımı vardı ki, en çözümsüz sorunlarınızı anlattığınızda dahi çözecek gibiydi. Ona danışır, onun sarıp sarmalayan şefkatli öğütlerini dinlerdik. Bir anne sıcaklığı vardı her daim üzerinde... Ona abla dedirten, bu sarıp sarmalayıcılığı oldu.

Suzan abla, varlığıyla, bulunduğu ortamı “dolduran” bir yoldaşımızdı. Sıcak sohbeti ve gür kahkahası, onun eşsiz bir güzelliği idi. Hala kulaklarımızda onun o özgün-gür kahkahaları... Suzan abla hayatınıza girdiğinde, emin olun, birçok boşluğu doldururdu. İlişkilerine emek harcardı. Dostlarına, arkadaşlarına, yoldaşlarına emek harcardı. Sıkıntılarınıza, derdinize sizinle birlikte kafa yorar, hiçbir fedakârlıktan kaçınmazdı.

Mücadeledeki fedakârlığından bahsetmiyoruz. Kuşkusuz mücadeledeki fedakârlığı ayrı bir yazı konusu olacak kadar belirgin bir özelliği idi. Ama bizim bahsettiğimiz, insana olan emeği. (Elbette bu, mücadeledeki fedakârlığının bir parçası aynı zamanda!) Size değer verdiğini yüreğinin derinlerinde hissederdiniz. Yaşama ve insana verdiği değerdi bu. Buna inanır, ne pahasına olursa olsun, bu inancını yaşatır ve bu inançla yaşardı.

Suzan abladan öğrenecek en önemli özelliklerden biri budur!

Gençlik dedin mi, akan sular dururdu!

Suzan abla, yoldaşlarını ayırt etmesine ayırt etmezdi, ama kimse de inkâr edemez; genç yoldaşlarını, bizleri biraz kayırırdı. Düşküdü bize... Her şeyi daha fazla sabır göstererek anlatır, yılların verdiği deneyimlerinin hepsini öğretmek isterdi.

Ama önce dinlerdi. Siz anlatmaktan bıkcncaya kadar sabırla, gözlerinizin içine bakarak ve samimiyetle dinlerdi. Sonra coşkun bir deniz gibi konuşurdu. O, konuştuğunda dertler ağırlığından kurtulur, hafiflerdi. Onun için yapılmayacak şey, imkansız bir durum söz konusu bile değildi. Öyle bir enerji yayardı etrafına. “Ne güçlü kadını!” demekten alıkoyamazdınız asla kendinizi!

İstanbul’a ilk geldiğim günlerde Kartal Büro’ya uğramıştım. Merak ediyordum büromuzu... Çok uzun kalmayı değil, sadece tanışmayı düşünüyordum. Trenin geçtiği köprüünün oradan yukarı doğru yürüdüm; binaların tabelalarına bakıyordum. Önce MHP binasını gördüm ve hemen ardından Kartal Büro’yu... “Çelişkiye bak!” diye düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra merdivenlerden çıktım ve

karşıma İbrahim Kaypakkaya'nın afişi çıktı, heyecanlanmışım iyice... Suzan abla, tüm güleçliği ile açtı kapıyı, içeri buyur etti.

Hemen sohbe giriştik. O kadar sıcakkanlı ve cana yakındı ki, o ilk yabancılığı bile hissettirmiyordu. Suzan ablayı tanıyanlar tahmin edebilir, akşama kadar çıkmadım oradan. Ayrılmadım. Bürodan çıktığımda elimde bir kitap vardı. Aklımda da Suzan ablanın anlattıkları...

Daha sonraları sık sık yolum düştü Kartal'a. Her gittiğimde "YDG, neler yapıyorsunuz?" diye sorar ve ardından anlattıklarımıza, sorunlarımıza kafa yorar, çözüm önerileri getirirdi. Açık sözlüydü; bzi incitmemeye özen gösterirdi ama yanlış gördüğü şeyi anında söylerdi.

Suzan ablanın en önemli özelliği de tanıştığı her genci, YDG ile tanıştırmak için gösterdiği çabaydı. Her görüştüğümüzde yeni birilerinden bahsedirdi. Onlarla bizi tanıştırmak için elinden geleni yapar ve biz gençlerden çok gençlik mücadelesini anlatırdı onlara. Birçok genç arkadaşımız bilirler, YDG ile tanışmalarını Suzan abla sağlamıştır.

Kıramazdı bizi Suzan abla. Doğru bildiğinden şaşmaz ama "Suzan abla yaa..." diye başlayan cümlelerimizin bazen onun inadına baskın geldiğini görürdük.

Dolabında bizim için hep yemeği olurdu. Hele de barbunya pilakiyi çok güzel yapardı. 12 Ekim'den bu yana barbunya yiyemiyorum Suzan abla! Ne çok severdin bizi Suzan abla... Ne çok severdik seni...

Emeğin diğer adıydı Suzan

Suzan abla deyince birçok kişi gibi bizim de aklımıza EMEK geliyor. Tuzla'da direniş çadırları geliyor. Deri-İş, Gebze Organize Sanayi Bölgesi, Kartal Emekli-Sen, Kartal Tohum Kültür Merkezi geliyor. Her yerde izi var Suzan ablanın... Hangi işi üzerine alırsa alsın, parolası "tam" yapmaktı. Bazılarımızın "ayak işi" diye kaçtığı görevleri büyük bir ciddiyetle ele alır ve emek vermekten asla kaçmazdı. Biz Suzan ablayı böyle tanıdık. Onu tanıyan herkes böyle tanır.

Sizin aklınıza bir ses kayıt cihazının en devrimci silahlardan biri olacağı gelir miydi? Suzan abla bunu başarmıştı. Onun silahı elindeki ses kayıt cihazı ve kalemi olmuştu. "İşçi-köylü gazetesinin işçi sayfalarında bu haber mutlaka yer almalı ve herkes bu durumdan haberdar olmalı" diye düşünürdü. Her 15 günde bir -direniş de hiçbir gelişme olmasa dahi- tüm direnişleri/grevleri ziyaret eder, durumlarını öğrenirdi.

Tabii sadece gazeteye direniş haberlerini yapmakla bırakmazdı. Direnişlere dayanışma ziyaretleri örgütler; sen-

dikalarla görüşür, "direniş için neler yapılabilir" diye düşünür ve bunu işçilerle tartışırdı. Tanıştığı her işçiye İşçi-köylü gazetesini taşımayı görev bilirdi.

Direnişe çıkıp da Suzan ablanın tanışmadığı işçi yoktur bu bölgelerde... Hatta bir örnek verelim:

2008 yılında Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde E-Kart direnişi vardı, hatırlarsanız... Suzan abla, yine fotoğraf makinesi ve ses kayıt cihazıyla bu direnişi sık sık ziyaret edip, sohbet ediyordu. İşçilerle ilişkilerini öylesine geliştirmişti ki, işçilerden biri doğum yaptığında günlerce onun çocuğu için yardım topladı ve çocuk için örgü ördü. O süreçte 1-2 kez telefonda konuştuğumuzda hep onlardan bahsediyordu.

Suzan ablam atlatır bu vartayı...

Suzan abla bile bile, göz göre göre ölüme yollandı. O lanet 28 Ağustos 2009'da evinin basılıp, gözaltına alındığı zaman, başlamıştı her şey. Hapishane süreci boyunca yapılan baskılar, tedavisinin engellenmesi, komplo ve yalanlarla dolu ve buna rağmen yine de hiçbir "suç" emaresi bulunmayan iddianame... Zorluklarla ve hastalıklarla geçen 2 yıl...

Suzan abla hapishaneden çıktıktan sonra 4 ay boyunca sağlık sorunları ile uğraştı, durdu. Onunla bir kez İHD'de görüşmüştük. (Orada sana bir gömlek sözü vermiştim, tutamadım abla. Özür dilerim! Şimdi ne zaman beğendiğim gömleğimi giyecek olsam, sen geleceksin aklıma, biliyorum!) Sonra yine sağlık sorunları için TİHV'e gitmiştik.

Onu son kez ameliyat olmak için gittiği Koşuyolu Hastanesi'nde ameliyata girmeden önce görmüştük. Suzan abla, kalbinin tehlikeli gidişatından bahsediyordu. Ama yine kakhaha atarak, bizi şakalara boğarak; zaman zaman da ciddileşerek... Onu hastanenin kapısında sapaşğlam bırakıp giderken, bize el sallıyordu. Ama hiçbirimiz bu görüntünün, ona ait kafamızda kalacak son görüntü olacağını aklının ucundan bile geçirmiyordu. "Suzan ablamız atlatır bu vartayı" diyorduk.

12 Ekim'de hastane kapısında haberi aldığımızda gözlerimize hücum eden yaşları engellemek o kadar kolay olmadı. Boğazımız düğüm düğümdü ama senden kalan inatçılığımızla dosta-düşmana göstermedik gözyaşımızı.

12 Ekim'de, bir çınarımızı verdik toprağa... Daha da büyüsün dalları ve yaprakları çoğalsın, göge değsin başı diye... Yüreğimize gömdük Suzan'ı, ablamızı... Şimdi içimizde düşmana kin, yoldaşa bağlılık ve kavgada inat olarak büyüyor orada!

* *Bu şiir, Suzan ablanın bir yoldaşı ile birlikte kolektif bir şekilde yazılmıştı.*

Kavgaya sevdalı yürekler

**Doğa kavgasını arıyor,
güneş yavaş yavaş bize yaklaşıyordu.
Papatyalar hep seviyor,
bahar kokusunu hissettiriyordu.
Kuşlar sevdalı uçar, yürek umutlarını arardı.
Dağlar yârini sorar yangınlar içinde kalırdı.**

Dağlar, haykırıyordu doğaya “Bana sevdalanan yürekleri salın gelsin” diye. Baharında gelişle sevdalanan yürekler, mesken eylemek için kayalıkların ardını artık sabırsızlanıyordu. Esasen görmeseler de dağların ardını, çoktan sevdalanmışlardı bir kere o kavgaya. Doğayla savaşımında kazançlı çıkan heybetli dağlar haber salmış yiğitlere;

**Başına bir hal gelirse
Dağlara gel, dağlara
Seni saklar vermez ele
Dağlara gel, dağlara**

Yiğitler kimi zaman kendi içerilerinde sessiz çılgınlık attı, kimi zamanda umutlarını yarınlara bıraktı. Artık şehirler dar gelirdi, umudu mesken eylemek isteyenlere. Artık kozasından kurtulan kelebek gibi uçmayı bekliyorlardı masum yürekler. Ve beklenen ses gelmişti;

“Başınıza bir hal gelince değil, başınıza bir hal gelmeden gelin” diye.

Kararlıydılar umudu büyütmede, kararlıydılar göğe hükmetmekte...

Cemil artık düşünüyordu özgür dünyaya ve özlemine duyduğu yarınlara karşı silah elde savaşacaktı. Bir zamanlar hep düşünürdü neden silah ile, neden böyle diye. Ama cevabını bulması çok geç olmamıştı. Sadece hayata baktı, hayatın o acımasızlığına. Hep ezen vardı, doğallığında ezilen. Haklılar vardı, haksız sonuçlar ile ölüme yürüyen. Kan vardı, zulüm vardı, açlık vardı. Tabii ki bunların sorumluları da vardı. Onların bir elinde kan, diğer elinde kirlilik vardı.

Evet, yıkılmalıydı bu düzen, yıkılmalıydı bu sömürü sistemi. Zordu, ama zor, zor ile yıkılacaktı. Kanı, kan temizleyecekti. Özgür geleceği sadece silah elde

görecektik. Cemil bu bilinçle haykırdı; yoldaşlar, vakit amfide, tarlada, fabrikalarda, barikatlarda ve DAĞLARDA umudu büyütmenin vaktidir. Gün, şehitlere verdiğimiz sözü yerine getirmenin günüdür. An savaşmanın, var olmanın ve ilerlemenin zamanıdır. Cemil bu zorlu yolu yürüdükçe hatırladı, bu koca tarihi miras bırakan yoldaşlarını ve anılarını. Vartnik’te Ali Haydar, işkencede İbrahim, ölüm orucunda Nergis, Karadeniz’de Demirdağ ve Dersim dağlarında beş kızıl karanfil oldu, yürüdü zulmün üstüne. Cemil artık bir savaşçıydı. Savaşın en sıcak yerinde, yoldaşlarına ve halkına verdiği sözü tutuyordu. Artık, koşulların nasıl yaratılacağını biliyordu. Artık, hayatı anlamlı kılıp, devrim için savaşmanın onurunu o da yaşıyordu. Onurdur, zorluklara karşı insanı dirençli kılan. Onurdur, yok olmanın arifesinde sana umut olan. Onurdur, güçlü silahlara karşı sana kalkan olan. Ve yine onurdur, bir savaşçıyı var eden.

Cemil yakın zamanda doğa koşullarına alışmıştı. Savaşmanın da verdiği güçle daha da sarılıyordu kavgaya. Artık zorlu yamaçları aşarken tek düşündüğü şey, “düşmana nasıl olur da darbe vurabilirim” olmuştu. Cemil gibi nice yoldaşlar vardı, böyle düşünen. Hepsinin de inancı tamdı.

İşte sevdası uğruna ölüme yürüyen böyle bir kavgaydı bizimkisi.

Yıllar sonra haber geldi Cemil vurulmuştu. Tarihin sayfalarında artık onun da ismi yazılıyordu. Savaşın getirdiği koşulları yaşananlar. Yazılan türküler ne ilk ne de son olacaktı. Toprağa düşen bir tohum, bin olup tekrar yeşerecekti dağlardan. Şimdi sıra Cemil’in yerini doldurmakta.

Baharında gelişle dağlarımız yeşeriyor. Toprağa her düşen kanda büyüttüğümüz kır çiçekleri artık gözlerini açmış bizleri çağırıyor. Sadece çiçeklerle donatmak için dünyayı ve sadece doğadan beklemek için haberleri. Haydi, gidelim umutları beraberinde getirmek için.

Haydi, gidelim içimizdeki inançla, yüce dağlara...

Dersim’den bir YDG’li

Atılgül Yaprakdökmez

KUMANDALARI KUŞANMAK...

Kumandanın üzerimde yarattığı hakim olma duygusunu derinin derin içime çektim, açma düğmesine bastım ve birkaç dakika içerisinde o muhteşem hakimiyet duygusuyla birlikte vücudumdan kanın çekildiğini hissettim.

Bazı kişilere yöneltilen “masa başı devrimcisi” eleştirilerini çok manasız buluyorum. Adam sıcacık yatağını bırakıp gelmiş, masa başında birileriyle “buluşmuş”, o ara kafa vızır vızır işliyor hatta an geliyor “vızırtıdan” kimse kimseyi duymuyor (her birinin kuracağı cümleler çığır açacak çünkü, hepsininki birbirinden önemli) ve evet, beyinler yoruluyor. Yorulmakla kalmıyor süt beyaza kesiyor. Sorun beyinde! Sizse yorgun gözlerinde beliren anlamlı bakışları bile anlamlandıramıyor, söylemediğinizi bırakmıyorsunuz. **Oysa ben televizyonun karşısından da “ülkeyi kurtarabileceğimi” düşünüyorum. Sonuçta oturma odamda her şey kontrolüm altında.**

Kumandanın üzerimde yarattığı hakim olma duygusunu derinin derin içime çektim, açma düğmesine bastım ve birkaç dakika içerisinde o muhteşem hakimiyet duygusuyla birlikte vücudumdan kanın çekildiğini hissettim. “Çılgın” yarışmalar, ekonomik “güncellemeler”, bedelli askerlik, vicdani ret tartışmaları, Wan depreminin yarattığı yıkım, şovenizm, bir yanda Ortadoğu. Aşırı uyarılmadan dengelerim şaşı, kendimi koltuğa zor attım. Bir yandan sakinleşmeye çalışırken bu ülkenin bana yaşattıklarına bir kez daha inanamadım. Beni bunca zahmete sokmaya ne hakları var canım, aaaaa!

Neyse.

Bildiğiniz gibi bu ülke “jeostratejik konumundan kay-

naklı” olduğu kadar jeolojik yapısından kaynaklı da belirli zaman aralıklarıyla deprem felaketi yaşıyor (biz de bu doğa olayını “deprem” biçiminde ifade etmek yeterli olmuyor; zira ekonomik, sosyal ve siyasal etkenler, olayı “deprem felaketi” adlı belirtisiz isim tamlaması haline getiriyor). Hatta depremlere jeostratejik konumunun neden olduğuna (**Dünyanın merkezindeyiz, herkesin gözü üstümüzde, bizi bölecekler, parçalayacaklar, canımıza okuyacaklar! Tüm devletler en gizli raporlarını T.C. için hazırlıyorlar. Ahan da şimdi sınırdan içeri tanklarıyla girecekler- ciyaaaaaaaaaaak!**) inanlar da az değil - bkz. 1999 depremine Marmara denizinde Amerikalıların yaptığı bir deneyin neden olduğunu iddia edip, açığa çıkan metan gazının geceyi bir süre aydınlatmasını kanıt gösterenler!

Özetle bu topraklarda deprem asla sadece bir “doğa olayı” olarak meydana gelmez ve sonuçlanmaz. Veli Göçerler (ihbarcı soyadı!) daha fazla kar etmek için deniz kumundan bina yapar, belli miktar para belli cepleri şişirir, ruhsat işi hallolur; sonra 50.000 kişi 7.4 şiddetinde can verir. Depremin ardından yaşanan organizasyon sıkıntıları, toplanan yardımların rant konusu haline getirilmesi deprem sözcüğünün yakasından düşmeyerek onu “deprem felaketi” tamlamasının tamlayanı olmaya zorlar. Bu yüzden Wan’da yaşanan deprem felaketi ne yazık ki kimseyi şaşırtmadı. Ne öncesi, ne sonrası, ne ikinci depremin yarattığı önlenemez(!) yıkım. Ancak insanlara sırf insan olduğu için dahi değer verenleri şaşırtacak derecede bir şovenizm zehri yayıldı, pis koktu pas koktu.

“Amanin yardımlar PKK’ye gidecek!” korkusuyla yardım kamyonlarının engellenmesi, çadırların dağıtılmaması, onlarca çocuğun soğuktan, yetersiz beslenmeden yaşamını yitirmesi, buna neden olanların yüzlerinden ellerinden çıkaramayacakları bir lekedir. Yani onları katranla tüye bulayıp köy köy gezdirmemize gerek kalmadı.

Neyse canım okurum, sayfamın amacını daha fazla aşmadan bir diğer meseleye geçiyorum.

Geçtiğimiz günlerde başbakan yardımcısı Ali Babacan en-

flasyona, ekonomik büyümeye ve bu gibi ıvır zıvıra dair bir sürü rakam açıkladı. Tek kelimesini anlamadım, bir şey anlayanınız var mı? Zaten halkçanak böylesi bir sayılar ve oranlar bombardımanına maruz bırakıldığımızda ağzı açık ayran budalaları gibi kalakalıyoruz. Şahsen benim böylesi bir durumda arkamı dönüp son sürat kaçışım geliyor. Azıcık zorlayıp okumaya çalıştığımda bambaşka hülyalara dalmış buluyorum kendimi. Düşünsene bir avuç kurnaz koyuyorlar önümüze sayıları “Ahan da durum bu, hedeflerimiz de bunlar. Biz şimdi vergileri güncelleyelim diyoruz” diyorlar.

“Tabii abi ne demek, fabrika ayarlarını geri yükleyersen...”

Zaten taktik bu bence. **Böyle “ne yaparız da halkın her gün biraz daha fakirleştiğine, buna rağmen iç ve dış borçların azalmak şöyle dursun günden güne çığ gibi büyüdüğüne ayıkmamasını sağlarız” kaygısıyla bir sürü kısaltmayı, sayıyı yan yana getiriyorlar, hani arada maç anlatsalar ona da “he he..” diyeceğiz, o derece.** Tabii bütçe meseleleri falan nazik konular, onaylanmazsa hükümetin istifasına kadar yolu var. Senin benim anlayacağımız işler olmaması gerek. Meclis kendi arasında halletsin diyeceğim ama bütçeyi oylayan milletvekillerinin de duruma hakim olduklarını sanmam, kesin onlar da raporlara şöyle bir bakıp “Amanin aklım uçtu, neyse Recep bas bas bitsin şu oylama.” psikozuna giriyorlar.

...

Bildiğiniz gibi bir süredir bedelli askerlik, vicdani ret konuları tartışılıyor. “Her Türk asker doğar!”dan yola çıkarsak ilerleme denilebilecek bir gelişme gibi görünüyor. CHP de AKP de kendi “kırmızıçizgileri” içinden çapkınca göz kırpyorlar. Ama biri var küsmüş, karanlıkta, acılar içinde! Devlet Bahçeli... Aldatılmış, terk edilmiş, kalbi bin bir parçaya bölünmüş. Hayır, siyaset falan derken adam ince hastalığa yakalanıp acıklı melodiler eşliğinde dantel mendillere kan tükürecek ondan korkuyorum. Zaten bünye zayıf, kendi hassas(!)... Bu meseleye de hepimizi duygu dünyasına ortak ederek bakıyor: bedelli askerlik için şehit ailelerini incitmeden Türk Silahlı Kuvvetleri ile diyalog içinde yapılacak bir düzenlemeye evet! Ama vicdani ret... asla ve kat'a!

“Türk Silahlı Kuvvetlerinin üniter yapı, milli devlet, top-
rak bütünlüğünü koruma yolunda, halkın terörle müca-
delesini sürdürdüğü bir ortamda, Türkiye'nin komşu
ülkelerinde, ateşle o toplulukların sınıdığı, Türkiye'ye
her an bir belanın akabileceği ortamda bir bakanın vic-

dani ret konusunu gündeme getirmesi kadar yakışsız, densiz bir teklif söz konusu olamaz! Anlaşıyor ki milletin siyasi intizarı vicdanında da ret dönemine giriliyor demektir”. **“Bahçeli'nin Vicdani Retle İmtihanı”...** tüm yayınevlerinde!

Vicdani ret meselesine dair bende uyanan ilk düşünce bir anıya ait: Bir gün bir LGBT derneğinde bir vesileyle (Açık davranayım mı? Vesilenin ne olduğunu unuttum!) duyduğum **“Ben değil ayol, vicdanım retçi!”** cümlesi beni neşeye boğmuştu, hala da boğar. Aynı cümleyi duysa Bahçeli'nin hangi duygulara boğulacağını düşünmek bile içimi ürpertiyor doğrusu...

...

Sabah ayaklarım açılınsın diye yürüyüşe çıkmıştım ki bir reklâm afişi dikkatimi çekti. Burjuva basından bir gazete-
teye ait olan afiş üzerinde yüz estetiği olmuş “güzel” bir kadının resmi var, gazeteden bandajlarla yüzü sarılı, sadece gözler açıkta. Üzerinde **“iç güzellik kadar dış güzellik de önemlidir”** diyor ve gazetenin artık kuşe kâğıda basılacağını “müjdeliyor”. Baştan anlamadım “Ne alakası var canım?” diye, sonra öfkeden kıpkırmızı kesildim, camdan yansıyama baktığımda bu tepesi atmış halimin “hiç de güzel olmadığını” fark ettim.

Bu olayın üstüne biricik dostum televizyonumu izlerken “Bugün Ne Giysem?”, “Bana Her Şey Yakışır” gibi yarışma programlarına denk gelmem sinirimin üzerine tüy dikti. Okurum, bunu bana yapmaya ne hakları var, bak nasıl yıpranıyorum. Acilen çikolata yemem lazım, ama erotik çikolata reklâmları geliyor aklıma hayattan soğuyorum. Okur ne yapmalıyım sence? Issız bir adaya düşüp yanına da hiçbir şey almasam mı? Bir yağmur damlası olup yere düşmeden buharlaşsam mı?

Okur sen de bir şey söylesene yahu! Bak yine sinirlendim işte.

Not: *Elime mail yoluyla ulaşan eleştiriye dair bir şeyler söylemem bekleniyor sanırım. Öncelikle belirtmek gerekir ki **Xıranlı Vuruş Kan** amcanın geçkin yaşına rağmen bu ilgisi nedeniyle pek bir mutlu oldum. Düşünsenize dergimizde her ay bin bir emekle onlarca yazı yayımlanıyor; ancak bunların arasından sadece benim yazımın üzerine kafa yoruluyor, oturup inceleniyor ve bir eleştiri yazısı yazılıyor! Bu benim için gurur kaynağıdır (Eleştirideki belli üslup sıkıntıları buna engel değil bence). Diğer yazarlar dertlerine yansınlar! Sen onca uğraş didin, ortaya nitelikli yazı çıkar, maillerin coşmasın. Üzgünüm yani tahtınızı da bahtınızı da yapamadınız...*

MİZAH

Xıranlı
Vurus
KAN

Merhaba değerli okurlar

Merhaba değerli okurlar;

Ben, Vuruş KAN. Daha önceden beni aranızda tanıyanlarımız mutlaka vardır. Tanımayan arkadaşlar ise tanıyan arkadaşlardan benim özgeçmişimi mutlaka öğrenmeli. YDG'ye bir mail gönderdim ama yazım sansüre uğrayarak yayınlanmadı. Bu durumu tahmin ettiğimden, yazımı çeşitli yollarla siz YDG'lilere ulaştırdım. Mutluyum, çünkü çok önemli bir soruna parmak bastığımı, gelen tebrik mesajlarıyla anladım. Hatta gelen maillerden bazılarını sizlerle paylaşmak istiyorum.

-Sen yazmasan ben yazacaktım. rumuz: *canlıyım_kanlıyım_erzincanlıyım*

-Paşam sessiz çoğunluğun sesi oldun. rumuz: *harmannın_yiğidi*

-Abi duygularımın tercümanı oldun. rumuz: *pala_bircan*

-Yav hemşerim zulmün olduğu yerde isyan etmek meşrudur, yanındayım. rumuz: *uykucu_cafer*

-Epey güldüm ya, kusura bakma sıklığıyorum demi seni canım. rumuz: *truvalı_yalnız_kovboy*

Bazı mesajları Atılgül'ü üzmemek için yayınlamıyorum. Bu arada mail atan tüm arkadaşlara teşekkür ederim. Neyse bana mail atanlar arasında YDG dergisi de vardı. Çok belli etmeseler de yazımı onlar da beğenmiş ve bazı önerilerde bulunmuşlar. Örneğin, güncel konularda yazmamı istemişler. Her şeyden önce belirtmeliyim ki ben işi gücü olan bir insanım. Sabahtan akşama kadar davadayım, şimdi tam da odun zamanı, oldukça yoruluyorum. Gündemi yakından takip edemiyorum. Biraz YDG'yi karıştırdım, anladım ki YDG'li arkadaşlar da çok yoruluyorlar. Neyse ki bir dosya açmışlar. Bu dosyayı okudum ve çok etkilendim. O kadar etkilendim ki akşam rüyama girdi. Aksakallı, göz-lüklü bir abla; "erkek kadına neden şiddet uygular?" diye sordu bana. Çok korktum! Sabah hep bu sorunun cevabını düşündüm. Ve şu kaniya vardım. Sorun erkekteymiş!

Erkek deyince aklıma geldi. Bu ülkede erkek olmak da zor. Hele bir de bir bedelli askerlik mevzusu var ki, hangi televizyon kanalını açsam o çıkıyor karşıma. Eee ben de engin birikimlerime dayanarak şunları söylemeden edemeyeceğim. Esasında bu işin bedeli çok ağır arkadaş! Başbakanın 30 sayısı ne alıp veremediği var bilmiyorum. Yaş 30, 30 bin TL gibi... Başbakanın 30 yaş sendromunu geçireli çok olması gerekiyor. Çakı gibi asker halbuki, Aaa yoksa bedelliden bu da mı faydalanacak? Neyse nasılsa para bol.

İşin bedeline gelince arkadaş, toplam bakiye belli zengin 'partiye' fakir 'disko'ya (Pek eğlenceli değildir. Bilgilerinize...) Aslında herkes bu işin bedelini öyle veya böyle öder. Kimi tekmeyle kimi tokatla, kimi hakaretle kimi de küfürle. Arkadaşlar gidin askerliğinizi yapın ya. Ne var yani ben de yaptım. Hem yemekler bahsettikleri kadar kötü değil, en azından önümdeki omlete bakınca bunu söyleyebilirim. Bir de insanı çok olgunlaştırıyor. Sürekli şapka takmaktan saç-maç kalmadığı için epeyi görmüş geçirmiş görünüyorsun. Bir de diyorlar ki askerlik mantığın bittiği yerde başlanmış. Alakası yok arkadaş. Bi kere çok adaletli komutanlar var. Asker yanlış yapınca ceza alıyor, ama askeri araç hata yapınca o da ceza alıyor. Yani herkese eşit davranıyorlar.

Nereden geldim ben bu konuya ya... Neyse geçenlerde İstanbul'a yolum düştü. Fatih'te dolaşırken bir de ne göreyim. Haluk Zorusevmez. Seslendim arkasından. Neden bu işi bıraktığımı, Atılgül'ü nasıl bulduğunu ve kendimi anlatacaktım ki ona, benzetmişim Haluk abi değilmiş o. Ben de "kusura bakmayın, siz Haluk abiye çok benziyorsunuz" deyince o da bana "olur evladım insan insana benzermiş" dedi. Ama yüzü çok tanıdık gelmişti. İsmi sorduğumda anladım ki yıllardır Haluk abiye benzettiğim, ama bir türlü aklıma gelmeyen isim oymuş; "Benim adım Cübbeli Ahmet Hoca evladım!"

19 Aralık katliamının hesabı sorulacaktır!

Yaşamı sahiplenmek ve bunu yalnız kendi çıkarı için değil tüm insanlık için, ezilen tüm kesimler için sahiplenmek, uyanıklığını gösterebilmek arzusu taşımak; hayata dönmektir.

“Hayata dönmek” uykudan uyanmak, gözleri yummadan bakmak, baktığını görmek, anlamlandırmak, sorgulamak, eleştirmek, ifade edebilmek, yorumlayabilmek onu değiştirebilmek ve bunları dönüştürme iddiası taşımaktır. Yaşamı sahiplenmek ve bunu yalnız kendi çıkarı için değil tüm insanlık için, ezilen tüm kesimler için sahiplenmek, uyanıklığını gösterebilmek arzusu taşımak; hayata dönmektir. Daha doğrusu devletin uyuttuğu, uyuşturduğu; düşünmesini engellediği, sorgulamaya, eleştirmeye kapattığı insan aklının bunu kabul etmeyerek direnmesidir.

Toplumun en ilerici kesimi olan devrimci, komünistleri ilk elden hedef tahtasına koymak elbette ki devlet denilen mekanizmanın, yani iktidar erkini elinde tutan sınıfın vazgeçilmez silahıdır. “Cezalandırma”, yasaklama ve nihayetinde şiddet yoluyla teslim alma hedefi TC’nin faşist ruhuna uygun düşmektedir. Elbette “ceza” yöntemlerinin insanlık dışı olmasının yanında amaç bedeni değil bilinci teslim almaktır. Bu nedenle egemen unsurlar kendisi gibi olmayan, kendisi gibi düşünmeyen, devlet zihniyetine uygun hareket etmeyen birey ya da yapılara yaşam hakkı tanımamakta, yeri geldiğinde çekinmeden katletmektedir. Önce devrimci iradeyi teslim alamaya çalışmakta, insanlık dışı muamelelerle devrimcilerin, yurtseverlerin onurunu çiğnemeye uğraşmakta, bunu yapamadığında katletme yoluna başvurmaktadır.

2000’li yıllarda ekonomik krizin baş göstermesi ile birlikte, halkın olası tepkisinden korktuğu için, daha için

başında toplumun en ileri kesimlerine müdahale etmek istemiştir. Bir toplumu teslim almak için devlet erki en başta ilerici, devrimci, demokratlara, komünistlere yönelir. Egemenler dışarıda halkı sömürürken, zulümle, yoksullukla, baskıyla, iki yüzlülükle halka saldırırken buna paralel olarak; zindanlarında, tutsakları teslim almak için kapsamlı bir politikayı devreye sokmuştur. Devrimci tutsakları, buna paralel olarak toplumsal muhalefeti “hayata dönüş” adını verdiği bir operasyon düzenleyerek yok etmeye çalışmıştır.

Bu operasyonun öncesinde yeni bir politika olarak uygulanmak istenen hapisane koşullarını protesto etmek ve F tipi hücre sistemine geçişi engellemek için devrimciler ölüm orucu eylemi başlatmışlardır. 19 Aralık katliamının bir amacı da başlatılan ölüm orucu eylemini durdurmak olmuştur.

Ölüm orucu eylemini durdurmak, devrimci iradeyi teslim almak üzere, “hayata” döndürmek” için;19-22 Aralık 2000’de 20 hapisanede eşzamanlı olarak operasyon başlatılmıştır. 10.000 kişilik polis ve asker gücüyle devlet hapisanelerdeki, devrimci tutsaklara vahşice saldırmıştır. Saldırı sırasında lav silahı, kimyasal bomba dâhil her türlü insanlık dışı savaş aracı kullanılmış, insanlık dışı muamelelerle bir operasyon düzenlemiştir. TC’nin kirliliğine bir utanç sayfası daha eklenmiştir. 30 tutsağın katledildiği, 2 askerin öldüğü, insanların diri diri yakıldığı bir katliam gerçekleştirilmiştir.

Devlet bu katliam ve ardından tecrit-tretman koşulları ile tutsakları teslim alacağını zannetmiştir. Ancak 19 Aralık'taki vahşi saldırı karşısında devrimci tutsaklar, iradelerinin teslim alınmayacağını bir kez daha ilan etmiştir.

O yıllarda devlet yalanlarını, kandırmacılarını bir kez daha devreye sokmuştur. Devrimcilerin açlık grevi, ölüm orucuna dönüştüğünde dönemin adalet bakanı Hikmet Sami Türk aymazca ve mide bulandıran bir iki yüzlülükle "uzlaşmaya" varılmak üzere olduğunu söylemiştir. Hikmet Sami Türk bunları söylerken katliam hazırlıkları tüm hızıyla sürdürülmüştür.

Bugün Kürt sorununda açılımdan bahsedilirken de aynı yalanları görmek mümkündür. Açılım aldatmacası sunulduca egemenler bir taraftan tüm saldırganlığıyla Kürt ulusunu ve iradesini teslim etmeye çalışmaktadır. Yine bugün başbakan Dersim için "gerekiyorsa" "literatürde varsa" özür dileyerek ne kadar ikiyüzlü olduğunu göstermiştir. Dersimlilerin acılarını malzeme ederek Dersim halkının direnişi geleneğinin altını boşaltmaya çalışmaktadır. "İleri demokrasi" ortamında, demokratik anayasa tartışmaları sürerken, BDP'liler mecliste siyaset yapmaya çağrılırken, tüm BDP'liler, "KCK operasyonları" adı altında sürdürülen operasyon dalgasıyla tutuklanmaktadır.

19 Aralık katliamı gerçekleştiği dönemde zamanın DSP, MHP, ANAP koalisyon hükümetinin başbakanı Ecevit "artık geleceğe güvenle bakabiliriz, devletle kimsenin baş edemeyeceğini herkes anlamış bulunmaktadır" demiştir. Aynı şekilde dönemin İçişleri Bakanı Sadettin Tantan; "terör yuvaları temizlenmiştir" derken, Oktay Vural; "bu operasyon yalnızca insani bir operasyon değildir, aynı zamanda teröre karşı da bir operasyondur" diyerek operasyonun gerçek amacını ortaya sermiştir. Faşist TC'nin zihniyetinde açılım sürecinde yaşananlardan da görüldüğü gibi değişen bir şey yoktur. R.T. Erdoğan seleflerinin söylediklerine benzer şekilde "KCK tutuklamalarını destekliyorum, mutlaka bir nedeni vardır, kimse bu tutuklamaları desteklemesin" diyerek, aynı faşist zihniyeti ortaya sermektedir.

Tüm bu saldırılara rağmen devlet devrimci iradeyi teslim alamamış, tutsaklar hapisanelerdeki direnişlerine devam etmiştir. Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesi de her alanda devam etmektedir.

Devletin her türlü katliamınının, 19-22 Aralık'ta yapılanların hesabı sorulmadan bize rahat yoktur. Mücadelemiz sürecektir, yapılan her saldırı yaramıza tuz basmaya neden olacaktır.

UĞUR KAYMAZ ANISINA

On üç kurşun,
Ağır,
Kırlı,
On üç kuşun.
Hafif yüreği,
Paramparça,
Uğur'un.
Vurdular;

Öldürdüler,
Gecenin karanlığından
Kara katiller.
Kan,
Kan akıyordu,
On ikilik bedeninden,
Uğur'un.
Kana susamış,

Kan içiciler,
Zafer çılgınlıklarıyla,
Cehennem vatana,
Adadılar,
Katlini.
O vatan ki,
Toprakları,
Doymak bilmez kana.

O vatan ki,
Yaşamı değil,
Ölümü kutsayan vatan...
O vatan ki,
On iki yaşındaki çocuğa,
On üç kurşun sıkın
vatan...

Bir YDG okuru

SERHİLDİM

Söyledim bir şarkıda düşündüğümü
Haykırırdım hakkımı özgürlüğümü
Bu düzen bozamaz tuttuğum sözümü
Aldırma bileklerimdeki demir parçasına anne
Durmaksızın ilerliyor isyan aşkılarımız
Kulak verin işte bu bizim çılgılığımız
Yolumuzda kardeşlik mücadele kavgamız
Sırtımdaki yaralar bu yüzden anne

Devrim yolunda direnen yoldaşlar
Hak, özgürlük, emek için bu savaşlar
Tutamaz durduramazlar
Yol İbrahim'in yoludur anne
Haydi, anne kapattım gözlerimi
Mırıldan onun umut türkülerini
Uyuyayım bu gecede bir devrimci gibi
Göreceksin yarın ve her gün direnişlerimi

BELLEK

*"Kaybettiğin tek savaş,
uğruna savaşmakta vazgeçtiğindir!"*

*Ciğerin parça parça
Kurşun olmuş yağar
Kurşun olur akar
Kurşun kurşuna bakar
Demir soğuk
Can sıcak*

An sıcak

Gencecik yaşında yüreğin sıcak-sımsıcak...

Amed sokaklarında otomatik tüfek sesleri

Gaz kokusu

Bir de sancı

Gün doğuyor

Gün karanlığa duruyor

Göz bir aydın'lığa hasret

Yürek küçücük bir ışığın özlemine yanyor!

Amed'de ölmek

İki kurşuna gelmek

Yığılıp kalmak,

Kana revana bulanmak...

Parça tesirli bomba kudreti görüyor!

Amed'de ölünce, aslında ölmüyorsunuz;

Bak umut

Işık olmuş, yeni Aydın'lıklar doğurmaya gidiyor!

Takıl sen de peşine

Korkun niye?

Varsın Aydın öldü desinler,

Güne gözünü açınca

İçeri ışık dolmuyor mu

Bir bebeğin tek gülüşü tüm yeryuvarı sarmıyor mu?

Sözünü söz, yolunu yol belle!

Başka umar yoktur...

Aydın Erdem Ölmedi

Kavgamızda yaşıyor!

Son gülüşüyle yüreğimizi sarıyor!

Amed'de PKK lideri Abdullah Öcalan'ın hapisane koşullarının düzeltilmesi talebiyle 6 Aralık 2009 tarihinde düzenlenen eylemde polisin açtığı ateşle katledildi Dicle Üniversitesi öğrencisi **Aydın Erdem**. O, zulümle karılan faşist mayanın T. Kürdistanı'nda aldığı binlerce genç candan, çocuk candan biridir. Kurulduğu günden bu yana Kürdün başında keskin bir kılıç misali sallanan TC'nin kana doymak bilmeyen imha, inkar ve asimilasyon politikalarının parçasıdır O'nun katli. Zafer işaretiyle süslediği sıcaık gülümseyişi, süren zorlu mücadeleye aydınlık yarınlarını müjdeleyebilmenin eşsiz kudretiyle parıl parıl parlıyor!

Dava Süreci;

"Erdem'i zor kullanma yetkisinde sınırı aşarak öldürme" ile ilgileri bulunan polisler hakkında kovuşturmaya yer olmadığı gerekçesi ile reddedilen karara yapılan itiraz, bu kez mahkeme tarafından reddedildi. İHD Diyarbakır Şube Yöneticisi Avukat Rehşan Bataray Saman tarafından Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'na yapılan suç duyurusuna savcılık, Erdem'in gösteriler sırasında kimliği belirsiz kişilerin tabanca atışı sonucu öldürüldüğünü öne sürdü. Olay yerinde polislerin silahlarına ait boş kovanların elde edildiği, fakat Erdem'in vücudundan çıkartılan mermi çekirdeğinin teşhise elverişli izler taşımadığı belirtilen tutanakta, ayrıca polislerin sadece

kendilerini korumak amacıyla havaya ateş ettiği öne sürülüyor. Savcılık söz konusu suç duyurusunu şüpheliler hakkında eylemi gerçekleştirdikleri yolunda soyut iddiadan başka delil bulunmadığı iddiası ile kovuşturmaya yer olmadığı kararını verdi. Savcılığın kovuşturmaya yer olmadığına ilişkin kararı üzerine Siverek Ağır Ceza Mahkemesi'ne itirazda bulunan Saman, mahkemeye, *"Olay sırasında polislerin kitleyi hedef alacak şekilde ateş ettiğini, olay yerinde bulunan mermi çekirdeklerini adeta kendilerini korumak için toplayıp polis evi tuvaletine attıklarını, bu çekirdeklerin hangi polisin tabancasından çıktığının saptandığını, polislerin gerekli güvenlik önlemi almadığı delilleri tespit edip, koruma altına almadığı, tam tersine karartmaya çalışma eylemleri içinde oldukları, bu nedenle haklarında dava açılması gerektiği"* yönündeki talebine, mahkeme olaylar esnasında toplanan kitlenin "nasıl-ne suretle olduğu belli olmayan şekilde kargaşa ortamının hem öznesi hem nesnesi olduğu" belirlemesinde bulunarak reddetti.

Olay yeri ve polis evi tuvaletinde elde edilen boş kovanların ait olduğu silahlar ve sahiplerinin saptandığını belirten mahkeme, Erdem'in vücudunda çıkarılan çekirdeğin mukayeseye elverişsiz olduğunu savundu.

Yine olayın meydana geldiği yerde bulunan kameralardan elde edildiği öne sürülen görüntü ve CD içeriğinden eylemin puşili kişi ya da kişiler tarafından gerçekleştiğini iddia eden mahkeme, polis evi tuvaletinde bulunan boş kovanların da eylemle doğrudan bağlantısının olmadığını savunarak, yapılan itirazın reddine karar verdi. Erdem'in yaşamını yitirdiği olay ile ilgili dosyanın çok sorunlu olduğunu belirten Saman, şunları söyledi;

olayla ilgili bazı polisler hakkında soruşturma açıldığını. Haklarında soruşturma açılan polislerin olay yerinde bulunan mermi çekirdeklerine göre tespit edilen polislerdir, yine olayla ilgili birçok görgü tanığının beyanı olmasına rağmen mahkeme "yeterli delil bulunmadığı" gerekçesiyle takipsizlik kararı vermiştir.

İddialarımız sadece Erdem'in yaşamını yitirmesi ile ilgili değildir, olay günü farklı gelişmelerin yaşanmıştır, bu durumun en bariz örneği mermi çekirdeklerinin oradan toplanıp polis okulunun tuvaletine atılmış olmasıdır. Erdem'in yaşamını yitirmesi olayının dışında delilleri karartmaya yönelik de bir suç var. Bununla ilgili takip yapılması ve soruşturma açılmasına ilişkin talebimiz vardı. Ama maalesef bu talebimiz reddedildi. Bu nedenle davayı AİHM'e götüreceğiz.'

T. Kürdistanı'nda yükselen mücadeleyi bekası açısından büyük bir tehdit olarak gören egemenler azgın saldırılarda bulunmakta, 'çocuk, kadın demeden gerekeni yapmakta', güç kullanımında herhangi bir 'orantı' gözetmemekte zerre kadar bir beis görmemektedir. Malum, katledenlerin, hiçbir yasal dayanağa ihtiyaç duymadan tutuklayanların, işkence yapanların, egemenlerin hukuk düzenleri çerçevesinde aklanmaları bir mermi çekirdeğinin saklanması kadar kolay.

Aydın Erdem, bu devletin seçercesine kazanmış binlerce cinayetten biridir. Tıpkı Uğur Kaymaz, Ceylan Önkol, Mahsun Karaoğlan, Baran Özyolcu, Canan Saldık ve binlercesi gibi onun katledilmesinin ardından işletilen yargı süreci de devletin kırmızı çizgileriyle çepçevre sarılmıştır. Her ne kadar kimi anlarda coşa gelip 'Filistinli, Somalili çocuklar için' salya sümüğe boğulsalar da mesele gelip Kürt Ulusuna dayandığın da 'vicdanları' taş kesilmektedir. Tümünden bir Ortadoğu ve Kuzey Afrika'yı 'halkın taleplerine kulak vermeye' davet edenler kendi hükümlerlerinde görmezduymaz-bilmez olabilmeye riyakârlığının sahibidirler. Hiçbir yargı sürecinin hesap sorabilmek açısından yeterli olamayacağını her pratikleriyle yüzümüze yenden yeniden çarpıyorlar. On iki yaşında on üç kurşunla delik deşik edilmenin, ufacık bedeni parçalara ayrılmanın, zemheri ayazında kurşunlara gelmenin hesabı bizlere bu zulmü reva görenlere hak ettikleri karşılığı tüm ısrarımızla örmemiz gerekmektedir. Mücadelemizin üzerinde yükseldiği zemin düşmanın ki gibi zulüm, ihanet, riyakarlık değil; umut, güzel günlere özlem ve çocukların şeker de yiyebileceği yarınlara dair yüreğimizi saran sevda kokmaktadır!

KERBELADAN DERSİM 38'E

ERZİNCAN DERSİM

İNANILMAZ ÖLÜMLERİN
BİRİNCİSİNİ
KURAN

ŞEHİTLERİN
MEZARLARINI
AÇIKLAYIN

MEZAR
YERLERİNİ
AÇIKLAYIN

GERÇEK ÖZÜR İÇİN...

**ARŞİVLERİ AÇIN
ADIMIZI GERİ VERİN
MEZAR YERLERİMİZİ AÇIKLAYIN
AKIKATLERİ ARAŞTIRMA KOMİSYONU KURUN
DERSİM HALKI**

WANDA ENKAZA TINDA

KALAKIM?